Carole Dean
Dădaca

Capitolul 1

Evan se uită cu atenţie prin restaurantul aglomerat, apoi îşi coborî privirile asupra ceasului. Unu fără un sfert. Trebuia să se întoarcă la birou şi el nu venise. Poate se răzgândise, poate n-o să mai vină deloc. Unde era omul ăsta?! Fără să-şi dea seama, începu să bată cu degetele în masă.

— Evan, vrei să încetezi?

— Ce anume?

— Asta, zise Caressa Stewart, arătând spre mâna ei. O să fiu şi eu la fel de nervoasă ca tine!

— Scuză-mă.

Evan îşi ascunse mâinile în poală, încercând să-i zâmbească prietenei sale.

— Ce-i cu tine? E fratele meu şi-l cunosc, încercă s-o încurajeze Caressa. Ţi-am spus că lucrurile se vor rezolva şi ai să vezi că aşa va fi! O fi el încăpăţânat, arogant, foarte impulsiv, ca să nu mai spun de temperamentul lui... dar n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Mulţumesc, Caressa! Mă simt mult mai bine, zise cu ironie Evan.

Începu să se joace cu şerveţelul.

— Cum să nu fiu nervoasă? E o ocazie unică şi n-aş vrea s-o ratez. E foarte important pentru mine! În plus, nu stau în fiecare zi în cel mai elegant restaurant din Victoria, aşteptându-l pe faimosul Lincoln Stewart.

Caressa dădu din mână, nepăsătoare.

— A făcut şi el câteva clădiri! Nu cred că poate

fi considerat faimos.

— Caressa Stewart, eşti incredibilă! Câteva clădiri? Da, în Paris, Bruxelles, Madrid şi Mexico City! Ca să nu mai spun că ar putea fi ales să proiecteze complexul teatral din Londra…

Evan clătină din cap.

— Auzi la ea, câteva clădiri!

Caressa făcu o pauză pentru a sorbi din cafea.

— De unde ştii toate astea?

— Am făcut cercetări. Nici n-a fost greu, toate revistele vorbesc de el.

— Văd că încă îţi mai place să colinzi bibliotecile. Voiai să fii sigură că n-o să trăieşti cu Jack Spintecătorul?

— Cam aşa ceva. Dar n-o să trăiesc cu el, aşa cum te-ai exprimat tu! Poate n-o să mă placă. Chiar tu mi-ai spus că este…

— Greu de mulţumit, dominator, neîncrezător, foarte pretenţios? Da, ţi-am spus. Şi cu toate astea, ai zis că vrei slujba asta.

— Fratele tău ar face bine să nu te lase niciodată să te ocupi de relaţiile lui publice.

Caressa zâmbi şi ridică din umeri.

— Eu spun lucrurilor pe nume. În plus, vreau să fii conştientă în ce te bagi.

Evan începea să se întrebe dacă tot ce-i spunea Caressa era adevărat. Oare cum era fratele ei în realitate? În fond, nu conta. Dacă ea primea ceea ce-şi dorea, era în stare să accepte orice.

— Am mare nevoie de o locuinţă, spuse Evan după o scurtă pauză. Dacă n-o să plătesc chirie un an întreg, pot să strâng bani pentru şcoala lui Cal.

Evan ştia că niciodată Caressa n-o să înţeleagă cât era de importantă pentru ea acea casă, chiar dacă era o simplă casă de oaspeţi. Nici ea, nici fratele ei nu

avuseseră vreodată nevoie de bani. Făceau parte dintr-o familie bogată şi-şi construiseră apoi cariere de pe urma cărora câştigau foarte bine.

— Şi din cauza asta eşti gata să-l suporţi pe Linc. Şi pe Jenny!

Caressa o privi cu atenţie.

— Poţi să ai probleme cu fetiţa asta. E o scumpă şi ţin mult la ea, dar trebuie să recunosc că fratele meu are tendinţa de a o răsfăţa. Nu mă pricep la copii, dar cred c-o să-ţi dea ceva bătaie de cap.

— Are numai patru ani, Caressa. Copiii sunt foarte activi la vârsta asta. În plus, n-o să fiu cu adevărat dădaca ei, n-o să am grijă de ea tot timpul. O să mă descurc, nu-ţi face griji.

Accept orice, atâta vreme cât nu plătesc chirie, iar Cal poate avea camera lui, adăugă ea în gând. Un bărbat şi o fetiţă? Floare la ureche!

— Sper să fie aşa. Dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Caressa se uită peste umărul lui Evan şi zâmbi.

— Pregăteşte-te, drăguţă. A venit! Nu-ţi face griji, o să-i placi!

Evan închise ochii şi îşi strânse pumnii. Poate că era momentul potrivit pentru o scurtă rugăciune. Când termină şi deschise ochii, Lincoln Stewart era în faţa ei.

— Nu am prea mult timp, Caressa, aşa că hai să nu pierdem vremea. Ea e?

Se aşeză lângă sora sa şi o privi cu atenţie pe Evan. Ea observă părul lui blond, ochii albaştri, adânci şi tenul bronzat, şi înghiţi în sec. Caressa nu-i spusese că fratele ei era bărbatul din visele oricărei femei!

— Eşti grosolan, Lincoln, ca de obicei! îl certă Caressa. Ea e Evan North, cea despre care ţi-am vorbit.

El înclină capul în direcţia lui Evan, apoi se întoarse din nou către sora sa.

— Ai verificat-o?

— Linc, pentru Dumnezeu! Ce să verific? O ştiu de... de ani de zile! Ţi-am spus că este perfectă, absolut perfectă pentru tine.

— Perfectă? întrebă el, suspicios.

— Da, perfectă!

Caressa exagerase cu privire la perioada de când se cunoşteau, dar Evan ignoră acest amănunt. Îşi drese vocea, considerând că era momentul să fie băgată în seamă.

— Dacă aveţi vreo întrebare, domnule Stewart, sunt gata să vă răspund.

El o fixă cu privirea.

— Linc.

— Poftim?

— Spune-mi Linc.

Ea dădu din cap. Doamne, ce ochi albaştri!

— De ce vrei slujba asta? vru el să ştie. Ai înţeles că nu vei primi niciun salariu?

— Mă înţeleg foarte bine cu copiii, domnule Stew... Linc. Şi apoi, eu am deja o slujbă, cred că v-a spus Caressa.

— Poate că da, nu-mi aduc aminte. Sora mea mi-a spus foarte puţine lucruri, dar ştiu că mi-a zis că are o prietenă... Cum ai zis? Bombă, nu? O prietenă care nevoie de un loc unde să stea. Nu e o referinţă prea bună pentru o persoană care se va ocupa, fie şi parţial, de fiica mea.

Evan îi aruncă o privire de gheaţă Caressei.

— I-am spus tot ce trebuia să ştie. Crede-mă, Evan! Dar el n-aude decât ceea ce vrea!

Apoi se uită urât către Lincoln.

— Şi să ştii că şi ei i-am spus că eşti un tiran! Mulţumesc că mi-ai dat dreptate!

Zâmbind, Caressa îşi luă geanta şi se ridică, nu

înainte de a împinge către el nota de plată.

— Eu am plecat. Descurcaţi-vă singuri!

Îl sărută pe fratele ei pe obraz.

— E perfectă pentru tine, Linc. Nu fi prost!

— Tocmai asta e. Dacă vrei să-mi bagi pe gât vreuna din…

— Doamne, Linc! oftă Caressa. Noroc, Evan! O să ai mare nevoie! Vezi cu ce brută eşti nevoită să stai? La revedere!

Când se întoarse către ea, Evan văzu un zâmbet slab pe buzele lui.

— Deci… mă consideri un tiran?

Se relaxă în scaun şi o privi îndelung, cu mare atenţie, fără să arate dacă-i plăcea sau nu ceea ce vedea.

— Cred…

Evan se opri. N-ar fi putut să-i spună că era cel mai antipatic bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei.

— Spune, nu te opri, o îndemnă el.

Ea trase aer în piept.

— Cred că avem foarte puţin timp la dispoziţie pentru a decide dacă acest aranjament va merge sau nu. În cincisprezece minute trebuie să fiu înapoi la birou. Dacă nu eşti de acord, te rog să-mi spui, domnule Stewart. Să nu te simţi obligat de ceea ce ţi-a zis sora dumitale.

— Nici gând, o asigură el. Nu semeni deloc cu prietenele Caressei. Nu porţi haine scumpe, de firmă, nu ai unghii false şi…

Privirea lui se opri asupra părului ei lung, roşcat, prins în coadă.

— Şi nu ai părul îmbâcsit cu tot felul de spume şi alte tâmpenii.

— Nu înţeleg ce legătură are înfăţişarea mea cu…

— Şi nici machiajul nu este prea încărcat. Nu murdăreşti aşternuturile bărbaţilor, nu?

— Aşternuturile? Domnule Stewart! Nu cred că…

— Linc, ţi-am mai spus. Ai un băiat, nu? Presupun că şi el face parte din înţelegere.

Evan aprobă. În mod sigur, Cal făcea parte din înţelegere!

— E bine crescut? Nu pot să sufăr plozii.

Ea simţi că se înfurie şi numără până la zece ca să se liniştească.

— E foarte bine educat, pentru vârsta lui. Eu nu am crescut un „plod”.

— Bun. Îţi plac câinii?

Ea dădu din cap.

— Ştii să faci prăjituri? Mari, cu ciocolată?

Ea îl privi uimită şi aprobă din nou.

— Jenny m-a pus să te întreb asta, explică el. Păi… o să trimit un camion după lucrurile tale. Sâmbătă e bine? Casa nu e cine ştie ce, dar aşa e şi slujba. Dacă ai noroc, o s-o înlocuieşti pe Maud doar o noapte pe săptămână. Te descurci?

Inima lui Evan bătea cu putere. Reuşise! Îl privi în ochi şi, pentru prima oară de când se cunoscuseră, zâmbi.

— Da, mă descurc.

Brusc, Lincoln se ridică. Cercetă nota de plată şi lăsă pe masă câteva bancnote. Vru să plece, dar se întoarse către ea.

— Numele tău… Evan… e neobişnuit pentru o femeie.

— E prescurtarea de la Evangaline.

El dădu din cap.

— Deci, rămâne stabilit. Sâmbătă dimineaţa, la zece, zece şi jumătate. Să nu întârzii! Şi noi o să ne

mutăm sâmbătă, o să fie o zi infernală!

Se îndreptă spre ieşire, urmărit de privirile tuturor femeilor din restaurant. Cu siguranţă, trecuse prin multe aşternuturi! îşi zise ea.

***

Evan luă de pe pat afişul uriaş ce înfăţişa o motocicletă Harley-Davidson şi îl făcu sul. Lui Cal îi plăcea foarte mult, dar nu avea o cameră a lui în care să-l poată pună pe perete. De şase luni, de când veniseră în Victoria, dormea pe canapea. Libby, cea care în curând va deveni fosta ei colegă de cameră, nu dorise să vadă posterul în spaţiile comune. Acestea fiind o sufragerie cât o faţă de masă, o baie în care căzuseră jumătate din plăcile de faianţă şi o bucătărie de mărimea unui timbru poştal.

Evan zâmbi larg şi puse afişul într-o cutie. Toată viaţa ei făcuse compromisuri şi încercase să se acomodeze cu diverse persoane cu care împărţise o locuinţă. Dar totul se terminase! De-acum, Cal va avea camera lui în care va putea să lipească pe pereţi tot ce va dori!

Spera ca morocănosul proprietar să accepte decoraţiunile lui Cal. Dacă Evan şi fiul său aveau noroc, nu-l vor vedea prea des pe Linc. Caressa îi spusese că era foarte ocupat, iar casa de oaspeţi era la câteva sute de metri de vilă. Probabil că, după ce se va convinge că Evan avea grijă de locuinţă, nu se va amesteca în treburile lor. Linc Stewart îi făcuse impresia unui bărbat care ţine mult la propria intimitate.

Se uită la ceas şi văzu că era aproape zece şi jumătate. Camionul trebuia să sosească dintr-o clipă în

alta. O casă! În sfârşit, ea şi Cal vor avea o casă!

Nu, se corectă Evan repede. Vor avea un cămin!

— Mamă! năvăli Cal în cameră. Mi-am uitat posterul…

Se opri şi zâmbi când văzu afişul strâns şi aşezat în cutie.

— Ai terminat de strâns cărţile? întrebă ea.

— Sunt la uşă. Libby a spus că n-a terminat de citit cartea pe care i-ai împrumutat-o, aşa că i-am lăsat-o. A, şi vrea să păstreze prăjitorul de pâine până când o să-şi cumpere unul. Se poate?

Evan oftă, ştiind foarte bine că n-o să mai vadă niciodată nici cartea, nici prăjitorul. Se săturase până peste cap de colega ei de apartament. În plus, nu-i plăcea felul cum îl privea în ultima vreme pe Cal. Gândul acesta o făcu să se încrunte.

— Deci? insistă fiul ei. Nu se poate?

— Ba da, e în regulă. Mă gândeam la altceva.

Se auzi soneria. Cei doi se priviră şi zâmbiră, grăbindu-se către uşă. Şoferul camionului, Gary, îi ajută să ducă toate bagajele la maşină.

*

Casa lui Lincoln Stewart era imensă, tipic englezească, construită în stilul Tudor. Are cel puţin trei etaje, se gândi Evan când trecură pe lângă ea. Unul din ziduri era acoperit în întregime cu iederă, în partea stângă era o grădină de trandafiri. Deşi se vedea că fusese neîngrijită, casa păstrase intact farmecul secolului nouăsprezece.

Şoferul opri în faţa intrării principale.

— Noi n-o să locuim aici, Gary, se grăbi Evan să-i spună.

— Ştiu, doamnă North. Domnul Stewart mi-a

spus să opresc aici ca să iau cheia. Dumneavoastră o să staţi mai în spate, lângă apă. Vin imediat.

— O să locuim lângă apă? întrebă Cal.

— Aşa se pare, răspunse ea, distrată.

Era încă uimită de mărimea proprietăţii lui. Caressa nu-i spusese nimic de vreun râu sau un lac. Îi spusese doar că nu era departe de universitate şi că nimeni nu locuia în vechea casă de oaspeţi. Evan nu pusese nicio întrebare, de vreme ce casa avea două dormitoare şi nu trebuia s-o împartă cu nimeni.

— Am luat-o.

Gary urcă în cabină fluturând cheia şi porni camionul.

*

— Grozav!

Cal sări din maşină şi se îndreptă spre plajă. Evan respiră adânc şi-l urmă. Priveliştea era atât de frumoasă, că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Căsuţa lor era foarte aproape de malul oceanului; era făcută din lemn şi avea o verandă foarte mare, îndreptată spre sud-est. Minunată pentru cafeaua de dimineaţă, se gândi Evan, zâmbind.

Gary începuse să care cutiile în casă. Evan intră şi se uită de jur-împrejur, apoi îşi ridică privirea, nedumerită. Tavanul avea o gaură de mărimea unei mingi de tenis, prin care intrau nestingherite razele soarelui.

Locul era o ruină! Podeaua era acoperită de un strat gros de praf, două geamuri erau sparte, iar un miros greu îi făcea să lăcrimeze.

— Ce-i mirosul ăsta oribil? întrebă Evan.

Strâmbă din nas şi se uită atentă pe jos.

— Am găsit, zise ea, strângându-şi nasul între

degete. Scârbos!

Pe podea zăcea o veveriţă moartă.

Gary o luă cu ajutorul unui ziar şi o aruncă afară. Mirosul însă persista, aşa că Evan deschise larg uşa de la intrare şi ieşi pe verandă, respirând adânc. După ce termină de cărat toate cutiile, Gary îşi luă rămas-bun şi plecă.

— Cam multă mizerie! remarcă fiul ei după ce făcu un tur prin noua lor locuinţă.

Pentru prima oară de când văzuse casa, Evan zâmbi.

— Bine spus, zise ea, trecându-şi mâna prin părul negru, cârlionţat al băiatului. Nu vrei să facem ceva în legătură cu asta?

— Ce? întrebă el, fără nicio urmă de entuziasm.

— Vezi mătura aia?

Cal o luă şi intră în casă.

— Din primul salariu o să cumpărăm nişte vopsea, hotărî ea. Şi nişte perdele.

Totuşi, nu va cheltui prea mult. Trebuia să strângă bani pentru Cal.

— Locul ăsta e un dezastru!

Evan se răsuci pe călcâie, uimită de vocea pe care o auzise. Lincoln Stewart intră în casă şi se uită în jurul lui, dezgustat.

— Nu se poate să locuieşti aici. Locul ăsta e un adevărat pericol!

Apăsă cu putere pe podeaua de lemn şi se încruntă când scândurile vechi începură să scârţâie.

— Strânge-ţi lucrurile şi…

Nu se putea să-i dea afară! se gândi Evan, înspăimântată. N-o să-l lase!

— Nu, e în regulă. Cal şi cu mine o să reparăm tot. Nu e nevoie…

— Ai auzit ce-am spus. Împachetează. Nu vreau

să-mi asum riscul!

Ea îşi înălţă capul, semeaţă.

— Avem o înţelegere, domnule Stewart. Aţi fost de acord să ne lăsaţi să stăm aici, fără chirie, un an de zile, cu posibilitatea de prelungire. Dacă e nevoie, dacă vreţi să ne daţi afară, sunt gata să... să vă dau în judecată.

Evan ar fi spus orice, numai să poată rămâne acolo.

— Am spus...

— Mamă, ăsta e bun la ceva?

Cal intră în cameră cu un vătrai în mână. Când îl văzu pe Lincoln, se opri şi făcu un pas înapoi.

— Cal, el este domnul Stewart. Este proprietarul acestei... mă rog, case.

Linc făcu ochii mari.

— Acesta e băiatul tău? întrebă el, uimit peste măsură.

Evan aprobă. Ştia care va fi următoarea întrebare şi îşi strânse pumnii. Îi părea rău că fiul ei trebuia să treacă din nou prin această situaţie.

— Câţi ani are?

Nu se aşteptase să vadă un adolescent chipeş, de fapt un tânăr bărbat.

— Şaisprezece.

Linc se uită spre ea, pregătindu-se să-i pună o altă întrebare. Mulţi oameni n-ar fi îndrăznit s-o facă, din politeţe, dar Lincoln Stewart nu se împiedica de asemenea lucruri.

— Şi tu câţi ani ai?

Oricum ar fi ajuns să discute despre asta. Dar dacă îi mai punea o singură întrebare personală, o să-l dea afară cu mătura!

— Treizeci, răspunse ea fără ezitare.

— Strânge-ţi lucrurile, îi ceru el, imperturbabil.

Văzu că Evan era gata să protesteze şi ridică mâinile, oprind-o.

— Nu te dau afară. Vreau doar să vii să locuieşti dincolo câteva zile, până când o să transform cocina asta într-o casă adevărată.

— A! Păi… înţeleg. E foarte frumos din partea dumitale, domnule Stew…

— Linc, o corectă el, iritat.

— Eşti foarte amabil, Linc, dar Cal şi cu mine o să ne descurcăm. Nu-i aşa, Cal?

Fiul ei aprobă. După expresia lui, părea că mai degrabă şi-ar fi petrecut noaptea sub cerul liber decât cu bărbatul impunător din faţa lui.

— Nu sunt amabil, sunt doar practic. Lăsând la o parte pericolul, construcţia asta face parte din proprietatea pe care am plătit bani buni. Am fost asigurat că totul e în stare foarte bună. Trebuie să recunosc că am inspectat numai vila. Şi, chiar dacă tu eşti gata să locuieşti într-o cocioabă, eu vreau să-mi protejez investiţia. Aici trebuie făcute nişte reparaţii şi o să am grijă ca acest lucru să se întâmple. Acum, te rog, ia-ţi tot ce-ţi trebuie şi vino cu mine. Poţi să stai în vilă când durează reparaţiile. Dacă nu vrei, o să te duc la cel mai apropiat motel.

Grosolan, nesuferit, autoritar!

— Deci? Vii sau nu?

— Cât timp?

Evan nu avea de gând să renunţe. Şi, din fericire, nici el nu voia să scape de ea.

— Cât timp pentru ce?

— În cât timp ne putem muta înapoi?

— Trei săptămâni, poate o lună, se răsti el.

Ea îl privi fără să spună un cuvânt.

— Dacă ai noroc, două săptămâni. Aşa eşti mulţumită, doamnă North?

— Două săptămâni, acceptă ea. Cal, vrei să iei valiza şi geanta sport? O să mai luăm mâine ce ne trebuie.

Se uită la bărbatul blond care stătea în cadrul uşii.

— Gata, Linc! Pentru următoarele două săptămâni, suntem ai tăi!

***

Casa era plină de oameni care munceau. Se muta mobila, se puneau perdele, se vopsea, se montau instalaţiile sanitare. La etajul doi se întindeau covoarele. O adevărată nebunie! Numai ea şi Cal mai lipseau!

— Maud! strigă Linc.

Evan se uită spre scările care, credea ea, duceau către dormitoare.

— Sunt aici, sus! se auzi o voce de femeie. A, tu erai, Lincoln. O secundă! O ajut pe Jenny să se îmbrace şi coborâm imediat.

Maud Cahane era o femeie foarte drăguţă. Când Linc făcu prezentările, Evan îşi dădu seama că n-ar fi putut spune câţi ani avea. Judecând după părul ei alb, avea cam şaizeci de ani, dar după ten nu i-ai fi dat mai mult de patruzeci. Zâmbetul şi ochii, însă, erau ale unei fete de şaisprezece ani.

Jenny o ignoră pe Evan şi îl cercetă cu atenţie pe Cal.

— Deci tu eşti Jenny, spuse Evan, aplecându-se către fetiţă. Mătuşa ta Caressa mi-a spus multe despre tine, dar nu mi-a zis că eşti foarte drăguţă. Eu sunt Evan, iar el este Cal.

Micuţa o strânse de mână pe Maude şi se uită neîncrezătoare spre noua-venită. Fetiţa asta îşi dăruia

foarte greu afecţiunea şi încrederea! îşi spuse Evan. Foarte bine! Eu n-am învăţat să fac acest lucru decât după ce am făcut multe, prea multe greşeli.

O mângâie pe părul blond, moştenit fără îndoială de la tatăl ei, dar fetiţa se feri.

— Maud, avem vreo două camere libere? Cabana aia e o dărăpănătură.

— Şi casa asta e la fel, dacă n-ai observat! Dar o să găsim o soluţie. Evan poate să stea în camera lipită de a ta, acolo s-au pus covoarele. Iar tu, Cal... dacă n-ai nimic împotrivă, poţi să dormi în camera de joacă de la mansardă.

Maude îi zâmbi băiatului.

— E în ordine sau o să te încurce toate păpuşile de acolo?

— E foarte bine, mulţumesc.

— Bun. Atunci, hai să-ţi arăt unde e. Să vedem cum ne descurcăm cu aşternuturile.

Cal se uită la mama lui, apoi la Linc.

— Tu, mamă? E totul în ordine?

Evan înţelese întrebarea fiului ei şi-i zâmbi încurajator.

— Nu-ţi face griji. Ne vedem mai târziu.

Evan rămase cu Linc la capătul scărilor. Un muncitor veni să-l întrebe ceva despre instalaţia electrică, aşa că ea profită de scurta pauză. Se uită de jur împrejur şi nu rezistă impulsului de a traversa holul şi a intra în ceea ce-şi închipuia că era biblioteca. O asemenea casă trebuia să aibă o bibliotecă! Îşi dădu seama că avea dreptate când văzu că doi pereţi erau acoperiţi în întregime cu rafturi. Un alt perete era, de fapt, o fereastră imensă care se deschidea spre o curte interioară din care se vedeau casa de oaspeţi şi oceanul. Deşi camera era plină de cutii, unelte şi vopseluri, Evan îşi imaginã cum va arăta când se vor

termina lucrările. Se sprijini de tocul uşii, visătoare.

— Îţi place? îl auzi pe Linc.

— La nebunie.

Se întoarse spre el şi-i zâmbi larg.

— E absolut perfectă.

— Încă nu e terminată.

— Aici o să fie biroul tău? E o încăpere foarte luminoasă.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— Când o să fiu aici. Călătoresc foarte mult, dar acum, când avem un loc al nostru, aş vrea să stau mai mult pe acasă. Vrei să facem un tur al casei înainte să-ţi arăt camera ta?

Ea îl privi, surprinsă. Deci putea să fie politicos!

— Da, mi-ar plăcea.

— O să începem cu bucătăria. Maud a făcut nişte sandvişuri şi eu sunt mort de foame. Tu? Sau ţii cură de slăbire? N-am întâlnit nicio prietenă a Caressei care să nu ţină socoteala caloriilor…

Se strâmbă atât de caraghios, încât Evan izbucni în râs.

— Arăt eu ca o femeie care se înfometează?

În secunda următoare, regretă cuvintele spuse. Privirea lui i se plimbă pe tot corpul, insistând asupra sânilor plini.

— Nu, recunoscu el. Arăţi foarte… sănătoasă.

O luă de braţ şi o conduse spre bucătărie.

— Pe aici, spuse el cu o voce ca de gheaţă.

Linc îi arătă toată casa, lăsând la sfârşit camera lui – dormitorul principal. Covorul era verde închis, iar patul era foarte mare. Câteva cutii era aliniate lângă perete, iar la marginea patului era deschisă o valiză.

— Camera ta e într-acolo, zise Linc, arătând spre o uşă aflată în dreapta lui.

— Glumeşti! Adică trebuie să trec prin camera

ta ca să ajung în a mea?

Nu, nu era bine deloc!

Linc părea amuzat de reacţia ei.

— Nu-ţi convine?

— Bineînţeles că nu-mi convine. O să folosesc o altă cameră. La urma urmei, nu-mi trebuie decât o canapea!

Sprijinit de perete, Linc arătă spre patul care domina încăperea.

— N-ar fi mai bun ăsta?

Evan făcu ochii mari. Cu siguranţă nu auzise bine! Îi făcea avansuri, sau era un mod de a o insulta?

— Foarte bine, zise el, încrucişându-şi braţele la piept. Ţi-ai jucat rolul foarte bine, ai părut într-adevăr uimită. De data asta, Caressa s-a întrecut pe sine. Dacă punem la socoteală şi scena de mai devreme… aproape că m-ai convins.

— Ce… ce vrei să spui? reuşi ea să rostească.

— Uite ce e, drăguţă! N-am timp de pierdut! Dacă sora mea te-a sfătuit să vii aici şi să încerci să mă cucereşti, să ştii că n-ai nicio şansă. Pe de altă parte, dacă vrei să-mi încălzeşti patul, pentru o scurtă perioadă de timp, eşti binevenită. Dar să stai în casa mea, să te ocupi din când în când de fiica mea… Eşti nebună dacă ai crezut că o să mă păcăleşti cu planul ăsta! Şi Caressa e mai nebună decât tine! Şi încă ceva: dacă puştiul ăla înalt şi chipeş e băiatul tău, eu sunt bunicul lui! Ar însemna ca tu să-l fi născut…

Palma pe care i-o trase Evan răsună câteva clipe în încăpere.

— Ticălos arogant ce eşti! Cine dracu’ te crezi?

Roşie la faţă de furie, ridică din nou mâna, dar Linc i-o prinse.

— Cum îndrăzneşti să mă insulţi, să-l insulţi pe fiul meu?

Încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

— Lasă-mă, vreau să plec! Eşti un mizerabil! Vreau să plec!

— Vrei să spui că nu ştii despre ce vorbesc?

— Vreau să spun că eşti un individ abject şi nu ţi-aş încălzi patul – aşa cum ai spus – nici dacă tu ai fi Adam şi eu Eva şi întreaga omenire ar depinde de noi! Am fost destul de clară?

Îi eliberă braţul, dar tot nu părea convins de spusele ei.

— N-ai pus nimic la cale cu sora mea?

— Eşti paranoic?! Auzi, să pun ceva la cale… Nici n-o cunosc bine! Am întâlnit-o acum trei luni, când a venit la cercul meu de lectură.

— Caressa? Cerc de lectură?! Vezi să nu te cred! În plus, ea mi-a spus că vă ştiţi de câţiva ani,

— A vrut să-mi facă o favoare, dar n-am nevoie de aşa ceva. Am plecat de-aici!

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Stai!

Ea puse mâna pe clanţă.

— Stai puţin.

Evan întoarse capul şi îi aruncă o privire de gheaţă.

— Dacă ce spui e adevărat…

Ea apăsă pe clanţă.

— Aşteaptă puţin, ce naiba! N-am vrut să spun… îmi pare rău.

Evan îşi dădea seama că nu era obişnuit să-şi ceară scuze, dar era hotărâtă să nu-l ajute în niciun fel. Merita!

— Am crezut că eşti una din acele… Caressa mereu încearcă să-mi găsească… Mi-a dat cuvântul că nu e aşa, dar n-am crezut-o. Dacă ai cunoaşte-o, nici tu nu ai avea încredere în ea.

— N-am înţeles prea bine, insistă Evan. Ce încearcă să găsească sora ta?

El îşi trecu mâna prin păr şi-şi feri privirea.

— Încearcă să găsească femeia potrivită pentru mine.

— Caressa încearcă să te cupleze?

Luă mâna de pe clanţă şi se întoarse spre el, uimită de ce auzea.

— Ce frumos sună! se strâmbă Linc.

— Nu că n-aş înţelege că ai nevoie de ajutor, dar… de ce eu? Nu am nevoie de un soţ – şi nici de un copil mic!

E ultimul lucru de care am nevoie, adăugă ea în gând. E adevărat că n-am avut niciodată un bărbat, dar am fost mamă jumătate din viaţa mea. Acum e momentul să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau – singură.

— Sora mea, care-şi bagă nasul peste tot, ştie asta? întrebă el.

Evan ridică din umeri.

— Probabil că nu. Ne simţim bine împreună, dar n-am ajuns la discuţii intime.

— Deci n-a încercat să mă vorbească de bine.

— A zis că eşti autoritar, temperamental, grosolan. Crezi că se pune?

Linc zâmbi uşor.

— Poate a încercat să-ţi trezească curiozitatea.

— Nu prea cred.

Se priviră câteva clipe.

— Se face târziu, zise Evan când tăcerea deveni stânjenitoare. Oricât de interesantă ar fi viaţa ta amoroasă – sau lipsa ei, mai exact – ar fi mai bine să plec. Trebuie să găsesc un loc unde să dorm la noapte.

— Uşa camerei tale este la capătul holului, Evan. Asta, zise el arătând spre uşa din camera lui, se deschide numai din partea ta. Acum că ştim cum stăm,

crezi că mai putem încerca o dată? Tu ai nevoie de o locuinţă, iar eu am nevoie de cineva care s-o poată înlocui pe Maud. Nu-i aşa?

Ea ezită, privindu-l cu neîncredere.

— Chiar crezi că se poate? Trebuie să uităm palma pe care ţi-am tras-o eu şi acel avans prost inspirat din partea ta!

— Hai să încercăm.

Îi întinse mâna, iar ea i-o strânse.

— Să sperăm că o să meargă, zise ea când ieşi din dormitorul lui.

— O să fie bine. Şi promit că nu vor mai exista avansuri prost inspirate, răspunse Linc, închizând uşa în urma ei.

Capitolul 2

Tot restul zilei, Linc fu ocupat cu meşterii care se perindau prin casă, în vreme ce Evan se oferi s-o ajute pe Maud în bucătărie. Jenny îşi găsise o nouă ocupaţie – nu-l scăpa din ochi pe Cal.

— Ce să fac cu ăsta, Maud? întrebă Evan arătând spre un platou de cristal.

— Pune-l pe raftul de sus. Gata, asta a fost ultima cutie. Eu aş vrea o cafea, ce zici?

— De acord.

Evan coborî de pe scaunul pe care se urcase şi îi zâmbi femeii mai în vârstă. I se părea ciudat că Maud era menajeră şi dădacă în casa lui Linc Stewart. Avea o eleganţă şi un rafinament care nu se potriveau unui simplu angajat.

— Fac eu cafeaua, se oferi Evan. Tu odihneşte-te puţin. De când am venit, n-ai stat locului nicio clipă.

— Ce bine că ai venit! Mi-ai fost de mare ajutor.

Maud îşi trase un scaun lângă fereastră şi se aşeză.

— Voiam să te întreb ceva. Linc ţi-a spus de ce este nevoie de tine aici?

— Nu mi-a dat prea multe amănunte. Mi-a spus doar că are nevoie de cineva care să te înlocuiască, dacă o să trebuiască să pleci.

— E vorba de mama mea… Are nouăzeci şi trei de ani şi este foarte bolnavă.

— Înţeleg. Îmi pare rău, trebuie să fie foarte greu pentru tine.

Evan se întrebă ce s-o fi întâmplat cu mama ei. Oare mai trăia? Nu mai ştia nimic de ea şi, chiar dacă ar fi vrut, nu ştia unde s-o caute. Trecuseră şaisprezece ani!

— Mulţumesc. Dar şi eu, şi sora mea suntem pregătite. De fapt, şi mama s-a împăcat cu gândul. Ea şi Grace locuiesc foarte aproape, la o oră de aici. Acum, că eu, Jenny şi Linc ne-am întors în Victoria, aş vrea să stau cu mama două-trei nopţi pe săptămână. De obicei, Linc e acasă, aşa că n-o să fie nevoie de tine decât atunci când e plecat din oraş sau are vreo întâlnire care se prelungeşte. O să încercăm să te anunţăm din timp, ca să nu te încurcăm.

— E foarte frumos din partea voastră, dar eu nu prea ies în oraş. Cred că o să fiu acasă în fiecare seară.

— Niciun drăguţ?

Evan râse uşor când auzi întrebarea lui Maud.

— Nu, suntem numai eu şi Cal.

— E un băiat grozav, Evan. Cred că eşti mândră de el.

— Chiar sunt. Eram foarte tânără când l-am născut pe Cal şi s-a maturizat foarte repede, ca şi mine, de altfel.

Observă privirea lui Maud şi se încruntă uşor.

— Cunosc prea bine privirea asta, Maud, dar să ştii că n-avem nevoie de milă. Ne-am descurcat până acum şi sunt sigură că o să fie bine şi de-acum înainte.

Evan îi dădu o ceaşcă de cafea fierbinte.

— Mai întâi, Cal o să se ducă la colegiu, apoi eu…

— Continuă.

— Apoi eu pot să fac ce vreau.

Spusese destul pentru prima zi.

— Şi ştii ce vrei să faci?

— Mai mult sau mai puţin.

Nu voia să fie evazivă, dar aşteptase atât de mult momentul acesta! Îi era teamă ca lucrurile să nu meargă rău dacă vorbea cuiva despre planurile ei.

— Hei, mamă!

Cal intră ca o furtună în bucătărie, cu Jenny pe urmele lui.

— Locul ăsta e bestial! Domnul Stewart are cinci maşini, le-am numărat eu, cinci! Şi…

Zâmbetul lui umplu încăperea.

— Şi o motocicletă Harley! Nici măcar n-o foloseşte! Şi să vezi ce are Jenny! Tatăl ei i-a construit o căsuţă, numai pentru ea. Are patru camere! Şi au adus-o aici de la… de unde? o întrebă el pe Jenny.

— De la Paris, răspunse ea, importantă.

— Da, de la Paris, repetă Cal.

— Poţi să locuieşti acolo, dacă vrei, zise Jenny, bucuroasă că-i poate face pe plac.

Cal se uită scurt la mama sa, apoi răspunse.

— E în regulă, Jen. Păstreaz-o tu, iar eu o să vin în vizită din când în când, bine?

— Mâine?

— Bine, mâine.

Se întoarse către Evan.

— Mamă, mi-e…

— Foame, pot să pun pariu, râse Maud ridicându-se de pe scaun. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur, doamnă Cahane. Ce pot să fac?

— În primul rând, să-mi spui Maud şi apoi, dă-mi din frigider…

— Nu-i da nimic, se auzi o voce puternică. O să mâncăm în oraş, Maud a muncit prea mult azi. Vreţi mâncare chinezească?

Jenny alergă spre tatăl ei.

— Pizza, tati! Eu vreau pizza.

— Bine, draga mea, zise el luând-o în braţe. Pizza să fie!

Trei ore mai târziu, erau înapoi acasă. Evan era şocată, Maud extenuată, iar Cal pur şi simplu dezgustat. Pentru ceilalţi doi, tată şi fiică, totul părea normal.

— Eu mă duc la culcare, anunţă Maud când intrară în casă. Hai, Jenny!

— Nu vreau, protestă ea, agăţându-se de gâtul tatălui ei. Nu sunt obosită.

— Ba sigur că eşti, draga mea, zise Linc, lăsând-o jos. E trecut de ora zece. Hai, du-te cu Maud.

Cele două urcară scările, nu înainte ca Maud să-i arunce lui Evan o privire complice.

— Mulţumesc pentru cină, îi spuse ea lui Linc. A fost o seară foarte plăcută.

Amândoi ştiau că minţea.

— Nu ai nimic de comentat?

În ciuda vocii lui dure, Evan preferă să se prefacă nevinovată.

— Să comentez? Ce?

— Felul în care-mi cresc copilul.

— E fata ta. Dacă vrei să-i faci pe plac, foarte bine. Tu decizi.

— Adică s-o răsfăţ, se încruntă el. Asta vrei să spui, nu? Că Jenny e o fetiţă răsfăţată şi încăpăţânată!

Evan îşi feri privirea. Dacă ar fi criticat maniera în care Linc îşi educa fetiţa, ar fi putut să piardă dreptul de a locui în casa lui.

— Sunt obosită. Nu vrei să discutăm altă dată?

— Nu. Am văzut cum te-ai purtat în seara asta. E clar că nu-ţi place Jenny şi ar fi mai bine să vorbim acum.

— Jenny e un copil frumos şi deştept. Nu e vorba că nu-mi place.

— Atunci despre ce e vorba?

Evan înţelese că nu putea să scape. Dumnezeule! în nici douăzeci şi patru de ore se certase de două ori cu bărbatul ăsta!

— E o chestiune de principiu, spuse ea, precaută.

— Prostii! Vreau să ştiu exact ce crezi despre ea.

— Ţi-am spus, îmi place. Cui nu i-ar plăcea?

— Bun. Atunci?

Evan oftă.

— Bine. Recunosc că am fost şocată când ai lăsat-o să stea în picioare pe scaun, în toiul mesei.

— Are prea multă energie, ce era să fac?

— I-ai comandat trei tipuri de pizza, Linc. Una singură, prima pe care a cerut-o, ar fi fost suficientă!

— Dar e mică şi nu se poate hotărî! De unde să ştie un copil de patru ani dacă îi place sau nu-i place ananasul?

— Putea foarte bine sa nu mănânce ananasul. Nu trebuie să strige şi să deranjeze tot restaurantul. Şi…

Oare spusese prea multe?

— Şi mai ce?

Ochii lui albaştri n-o slăbeau nicio clipă.

— Ştie că poate să facă orice când e lângă tine. Ştie că, indiferent ce ar face, n-o să păţească nimic.

— E foarte isteaţă şi…

— Are energie, e mică, e foarte isteaţă! Da, aşa e, dar, de fapt, e doar un copil! Tu eşti om în toată firea, Linc. Dacă vrei să facă tot ce pofteşte cu tine… Eu cred că are nevoie de o mână mai fermă, atâta tot.

— Da, aşa spunea şi mama ei, pufni Linc. Până când i-a tras o palmă de a văzut stele verzi!

Evan făcu ochii mari.

— Mama ei o bătea?

El respiră adânc şi se îndreptă spre fereastră.

— Aceea a fost prima şi ultima dată. Din fericire pentru Jenny, Moira prefera companii mai stilate. Spunea că era mai bine pentru copil să fie în grija unor „profesionişti”.

Evan veni lângă el.

— Ironia e că eu am insistat ca Moira să stea acasă, crezând că aşa era mai bine pentru copil. Ce greşeală! E clar că nu avea nici urmă de instinct matern. În ziua în care a lovit-o, am luat-o pe Jenny şi am plecat. Nu a cerut custodia, aşa cum mă aşteptam. Asta se întâmpla acum doi ani.

— Îmi pare rău, zise Evan.

Nu ştia ce ar fi putut să-i spună.

— Să nu-ţi pară, zise el, dur. A fost cea mai bună decizie din viaţa mea. Să fiu sincer, ar fi trebuit s-o fac mai de mult. Nu am nevoie de simpatia ta, dar vreau să înţelegi, de dragul lui Jenny. Ea are nevoie de afecţiune, de atenţie, în niciun caz de o mână fermă. Am fost destul de clar?

— Foarte clar.

— Dar nu eşti de acord cu mine.

— Eu l-am crescut pe Cal cum am crezut eu că

e mai bine. Nu e treaba mea cum îţi creşti tu copilul.

— Bun, mă bucur că suntem de acord.

— Pot să mai spun ceva?

Linc o privi circumspect.

— Ţi-am spus, nu e treaba mea, dar cred că nu e bine deloc să fii prea îngăduitor cu un copil. Să ştii că o mână fermă poate fi la fel de iubitoare.

Îl atinse uşor pe braţ.

— Îţi mulţumesc că mi-ai vorbit despre Jenny.

*

Linc intră în dormitorul lui şi se duse direct în baie. Spera ca un duş fierbinte să-i alunge încordarea şi furia. Cine se credea femeia asta? Dacă o să vrea să afle părerea ei, o s-o întrebe. Ar face bine să nu se bage unde nu-i fierbe oala. În mod sigur Jenny nu avea nevoie de încă o femeie cu inima de gheaţă. Şi nici el.

Oare Evan avea într-adevăr inima de gheaţă? Atingerea ei, chiar fugară, nu fusese rece. Ochii ei verzi nu erau deloc reci. Din contră, erau luminoşi, strălucitori, cu excepţia momentelor când se uita la el. Îi plăcea zâmbetul ei. Cald.

La naiba! O plăcea, pur şi simplu, pe Evan. Dură, sinceră, încăpăţânată şi totuşi prietenoasă. Era sigur că ar fi avut multe să-i spună, dar se oprise, cu gândul la casa promisă. Toate femeile doreau ceva, îşi zise Linc. Totul era să-ţi dai seama ce vor!

Se dezbrăcă şi făcu duş, după care se întoarse în cameră. Se întinse în pat, gânditor. Nu-i plăcea să vorbească despre Moira, dar simţise că Evan trebuia să ştie, trebuia să înţeleagă ce se întâmplase cu Jenny. Îşi aminti privirea ei cercetătoare, şi felul atent în care-l ascultase. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că-i pasă.

Îşi luă o ţigară şi vru să iasă pe balcon, dar se opri în ultima clipă. Era gol, iar balcoanele lor erau lipite. Îşi trase o pereche de blugi şi ieşi, trăgând cu nesaţ din ţigară.

— Ştii că poţi să mori din cauza lor?

Evan era pe balcon, îmbrăcată într-un halat lung, verde. Culoarea lui preferată.

— Aşa se spune.

Mai trase o dată, apoi aruncă ţigara peste balustradă.

— Deci nu-ţi ajunge că te îmbolnăveşti de plămâni, râse ea. Vrei să dai foc la casă! E o seară minunată, nu crezi?

Cu o mină foarte serioasă, se uită către Linc.

— E cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

El o privi în tăcere. Era mult prea amabilă, având în vedere că se certaseră cu jumătate de oră în urmă.

— Unde ai mai locuit?

— M-am născut în prerie, apoi am locuit la vest de Vancouver. Cam atât, nu pot să spun că m-am plimbat mult.

— Şi de ce ai venit în Victoria?

— Din două motive. În primul rând, din pricina slujbei. Compania pentru care lucram în Vancouver a deschis o filială aici, acum câteva luni. M-am întrebat dacă vreau să mă mut şi am acceptat imediat. Al doilea motiv a fost universitatea, care are o reputaţie foarte bună. Cred că fiului meu îi va plăcea aici.

Trase adânc aer în piept.

— Totul o să fie perfect!

Linc zâmbi când auzi cu câtă convingere vorbea.

— Îmi pare rău, se scuză ea, cu obrajii în flăcări.

Cred că m-am lăsat dusă de val.

Linc se apropie de ea, îi prinse bărbia între degete şi o sili să ridice capul.

— Sper să-ţi meargă bine, Evan, spuse el, pierdut în ochii ei verzi, adânci.

Ar fi vrut să simtă gustul buzelor ei, dar se răzgândi în ultima clipă şi o sărută pe frunte.

— E târziu, zise Linc. Ar fi mai bine să te duci la culcare.

Fără un cuvânt, Evan intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

Linc oftă adânc, apoi intră în dormitorul lui şi o sună pe Christa. Îi ceru să se întâlnească în seara următoare, dar regretă toată noaptea decizia luată.

*

A doua zi, Maud pregăti un mic dejun copios, potrivit unei zile de duminică. Linc stătea în capul mesei, atent la ziarul pe care-l citea.

— A fost marfă, Maud! exclamă Cal după ce termină clătitele pe care le avea în faţă.

— Nu ştiu ce înseamnă, dar cred că trebuie să-ţi mulţumesc, râse ea.

Cal se ridică de la masă şi începu să strângă vasele.

— Nu-i nevoie, protestă Maud. Îmi termin cafeaua şi mă ocup eu de ele.

Cal se uită la mama sa.

— Cum vrei tu, spuse ea.

— Asta înseamnă că o să-mi smulgă unghiile dacă nu te ajut, îi explică băiatul lui Maud.

— Bine, atunci pune-le lângă maşina de spălat vase.

— Ce-ar fi să le pun în maşină? Calculatorul din

cer o să ţină cont de asta. Nu-i aşa, mamă?

— Aşa e, răspunse Evan, abia abţinându-se să nu râdă.

Când el avea cam şase ani, Evan îi spusese că în cer există un calculator care ţine socoteala tuturor faptelor bune şi rele pe care le fac oamenii. Cal nu uitase niciodată asta.

— Vin şi eu! sări Jenny de pe scaun. Eu ştiu cum se spală vasele.

— Bună idee! După cum te-ai purtat aseară, chiar ai nevoie de nişte puncte! Vreo câteva milioane.

Linc se uită la ei pe deasupra ziarului, iar Evan zâmbi când văzu cât era de serios. Până şi sărutul neaşteptat din noaptea trecută avusese o oarecare sobrietate. Cu toate astea, din pricina lui rămăsese trează până spre dimineaţă.

— O să iau un milion de puncte, anunţă Jenny în timp ce căra vasele de la masă.

— Atunci poate o să mai mergem să mâncăm pizza, adăugă tăios Cal. Cam peste două mii de ani!

— Şi când o să terminaţi, o să mergem la cabană, interveni Evan. Trebuie să facem şi acolo curăţenie.

— Aş vrea să nu vă duceţi acolo, spuse Linc împăturind ziarul. Podeaua nu e sigură deloc.

— Dar trebuie să ne luăm bagajele! Mâine trebuie să mă duc la lucru şi am nevoie de haine.

— Cal poate să rămână cu Jenny şi Maud. O să te ajut eu.

— Nu-i nevoie, protestă ea. Mă descurc şi singură.

— N-am nicio îndoială. Dar vreau să mai văd o dată locul, ca să ştiu ce reparaţii trebuie făcute.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Evan se uită spre Maud şi ridică din umeri, dar îl urmă. Merseră

până la cabană printr-o ploaie caldă de vară.

*

— De ce n-ai verificat cabana înainte să te muţi?

— Dar tu de ce n-ai verificat-o înainte s-o cumperi?

Evan zâmbi larg.

— Să fiu sinceră, n-am chef să merg acolo. Hai să ne plimbăm pe plajă.

Linc aprobă.

— Dacă îmi mai zâmbeşti aşa, o să fiu de acord cu orice-mi ceri.

Evan roşi.

— Ai putea să încerci şi tu. La zâmbet mă refer. E un bun exerciţiu pentru mimica feţei.

El ignoră remarca.

— Cred că ţi-a fost greu. Să ai un copil la paisprezece ani…

Ea se aşeză pe un bolovan şi-şi strânse genunchii la piept.

Linc făcuse o afirmaţie, nu-i pusese o întrebare, dar ea îi răspunse.

— Multă lume crede asta şi are dreptate. Dar se şi înşală. La început a fost greu, dar perioada aceea a trecut. Acum îl am pe Cal, un băiat absolut grozav, şi nu pot să-mi imaginez viaţa fără el.

— Şi nu te-ai mai căsătorit.

Ea zâmbi.

— Cred că ţi-ai dat seama că n-am fost căsătorită niciodată.

— Deci nu te-ai căsătorit niciodată, n-ai găsit persoana potrivită.

— Tu mă întrebi sau faci afirmaţii? Şi, la urma

urmei, ce-ţi pasă?

El o privi câteva clipe, apoi întoarse capul.

— Întrebam, dar n-ar fi trebuit s-o fac. Iartă-mă, am fost indiscret. Poate ar fi bine să ne întoarcem.

— Da, ar fi bine. O să-ţi spun odată povestea vieţii mele, dar numai dacă-mi promiţi că o să faci şi tu acelaşi lucru.

Linc îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare. Ea o luă, dar îşi pierdu echilibrul şi alunecă spre el.

Capitolul 3

Instinctiv, se prinse de umerii lui. Se lipi cu totul de el, iar senzaţiile îi făcură pe amândoi să se înfioare. Evan ridică privirea către el, încercând să înţeleagă ce ascundea – mânie, suspiciune, nehotărâre, poate şi un strop de pasiune. Linc se aplecă uşor. Buzele lui fremătau, ispititoare…

Evan întoarse capul şi se desprinse din braţele lui.

— Ce aproape am fost… Vreau să spun, era să cad!

— Amândoi am fost aproape, zise el, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Evan se încruntă. Faptul că nu plătea chirie pentru locuinţă nu mai era atât de important, mai ales dacă ochii lui spuneau ceea ce credea ea. În plus, şi corpul ei o trăda!

Închise ochii şi trase aer în piept. Nu! Niciodată nu se va mai lăsa pradă pasiunii şi atracţiei! Şi în

niciun caz acum, când lucrurile mergeau atât de bine.

— Evan…

— Aş vrea să-mi iau lucrurile şi să mergem înapoi. Sunt sigură că Maud are nevoie de ajutor.

— Da… bună idee. Avem treabă de făcut.

Se uită la ea, întrebător.

— Cred că nu mai avem nimic de spus, nu?

— Nu, răspunse Evan, înfruntându-i privirea. Nimic.

*

Restul zilei se evitară reciproc. Evan o ajută pe Maud să despacheteze, în timp ce Linc îşi făcu de lucru în biroul lui, amenajat pe jumătate. Spre seară plecă în oraş, spunând că avea o întâlnire.

Evan profită şi-şi petrecu câteva ore cu Jenny, spunându-i poveşti şi jucând cărţi cu ea. Era încântată că fetiţa o acceptase atât de uşor şi se minuna de purtarea ei atunci tatăl ei nu era în preajmă.

— Jenny, scumpo, e momentul să mergi la culcare, anunţă Maud. Hai să faci baie.

Fetiţa înălţă capul, exact aşa cum făcea tatăl ei când nu era de acord cu ceva.

— Nu vreau! Mă joc cu Evan.

Evan ştia că micuţa încerca s-o facă să-i ia apărarea în faţa lui Maud, dar n-avea de gând să facă această greşeală.

— Hai, fuga, zise ea strângând cărţile. Mai jucăm mâine.

— Nu vreau, se bosumflă ea.

— Bine, atunci nu jucăm. Cal, vrei să iei cărţile de aici? Jenny nu mai vrea să se joace cu noi.

Cal luă cărţile şi-i zâmbi fetiţei.

— Du-te la culcare, Jenny, n-o să se

răzgândească. Ştiu bine! Fetiţa stătu câteva clipe pe gânduri, apoi schimbă tactica.

— O să te spun lui tata!

— Foarte bine, acceptă Cal. Mamă, o să mă uit puţin la televizor.

— Dar să nu-l dai prea tare.

— Bine. Noapte bună, Jen, ne vedem mâine.

O mângâie pe păr, apoi ieşi din cameră. Fetiţa rămase cu ochii după el, nelămurită.

— Hai să mergem, zâmbi Maud. Evan şi Cal o să fie aici şi mâine dimineaţă. Dacă o să-i rogi frumos, sunt sigură că o să joace din nou cu tine.

— Vrei să vin să-ţi citesc o poveste? se oferi Evan.

— Da, zise fetiţa, luând-o pe Maud de mână. Dar vreau să fie una cu piraţi.

— S-a făcut. O să vin la tine imediat ce-ţi termini baia.

*

Jenny adormi înainte ca Evan să termine povestea. O înveli şi privi cu atenţie către micul îngeraş blond. Cum să nu iubeşti un asemenea copil? Nici în momentele ei cele mai grele, nu regretase decizia de a-l avea pe Cal. Era o responsabilitate, într-adevăr, dar era şi cea mai mare bucurie a vieţii fi. Darul ei câştigat în urma unei experienţe îngrozitoare şi umilitoare.

O sărută pe frunte şi stinse lumina, apoi ieşi din cameră.

— Mulţumesc, Evan, îi zise Maud când o văzu pe hol. A dormit?

— Da.

— Nu e chiar atât de dificilă, să ştii. Ar fi fost

mult mai rău dacă tatăl ei era acasă. Uneori, durează ore întregi până adoarme.

— Am văzut ieri de ce e în stare când e cu el.

— Mă gândeam că… poate vorbeşti cu Linc despre asta.

— Am încercat, dar mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Să ştii că are dreptate, nu e treaba mea.

— Da, cred că da. Mulţumesc pentru seara asta.

— Oricând ai nevoie.

Maud izbucni în râs.

— O să ţin minte!

*

A doua zi, Evan se trezi mai devreme ca de obicei. Nu ştia sigur în cât timp putea ajunge la birou şi nu voia să întârzie. Ieşi din casă la ora şapte şi se ciocni de Linc la intrare.

— Stai pe loc! îi ceru el, apucând-o de umeri.

— Abia acum vii acasă? se smuci ea.

Întrebarea o făcea să pară o mamă cicălitoare, dar ştia că are dreptate. Era nepieptănat, iar hainele îi erau în dezordine.

— Se întâmplă des să vii acasă în zori?

Îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-l întrebe aşa ceva şi se aşteptă la un răspuns dur din partea lui.

— Nu, nu prea des, zise Linc, spre surprinderea ei. Numai atunci când… am nevoie.

Îi ridică bărbia cu două degete şi zâmbi ispititor.

— Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Dacă intenţionase s-o şocheze, reuşise pe deplin. Înţelese din privirea ei că era furioasă şi dezamăgită, dar nu conta. Ea nu conta. Nu-i venea să creadă că, numai cu o zi în urmă, crezuse că-i place de ea. Acum, când ochii ei verzi îl cercetau cu dispreţ, i se

părea cea mai enervantă femeie pe care o cunoscuse.

— Scuză-mă, trebuie să plec.

Evan încercă să treacă de el, dar Linc îi blocă drumul.

— Unde pleci?

— La serviciu, domnule Stewart.

Se gândi că, dacă-i face pe plac, scapă mai repede de el.

— Şi unde este serviciul tău? insistă el.

— În apropiere de clădirea Parlamentului. Te rog, chiar trebuie să plec.

— Şi unde ţi-e maşina?

— N-am maşină.

Încă puţin şi-şi pierdea răbdarea.

— De ce n-ai?

— Pentru că nu ştiu să conduc. Şi chiar dacă aş şti, nu mi-aş permite o maşină. Eşti mulţumit de răspuns?

Oare o făcuse să se simtă prost? se întrebă el. Era mai sigur să chimbe subiectul.

— Cu ce te ocupi? Ea oftă prelung.

— Sunt operator la compania Moore Write Limited. Dar ştii deja asta, Caressa ţi-a spus.

— Da? Nu-mi amintesc. Dar ţin minte că a spus că prietena ei e o adevărată „bombă”.

Vocea lui era gravă. Îşi amintea, într-adevăr, trupul ei lipit de al lui şi mâinile lui în jurul taliei ei fine.

— Bun! Înseamnă că ştii ce se poate întâmpla cu o bombă.

— Poate exploda? o provocă Linc.

Zâmbetul lui era seducător.

— Da, poate exploda. Acum, dacă ai terminat cu joaca, aş vrea sa mă laşi să plec. Putem continua discuţia altă dată, când o să fii…

— Treaz?

Ea nu răspunse şi-şi feri privirea.

— Înţeleg că nu eşti de acord, domnişoară înţepată Evangaline North. Aşa e?

Ea îşi căută cu atenţie cuvintele.

— O să întârzii, Linc. Ce-ar fi să intri în casă? Găseşti cafea gata făcută în bucătărie şi cred că s-a trezit şi Maud. O să-ţi pregătească ceva de mâncare.

Trecu de el, dar se întoarse după câţiva paşi.

— Să nu te duci la Jenny. Copiilor nu le place mirosul de alcool.

El o privi depărtându-se şi înjură încet. Enervantă femeie! Cu atât mai mult cu cât avea dreptate.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Linc ieşi din baie. Bău cafeaua pe care şi-o adusese din bucătărie şi se întinse pe pat. Se gândi la purtarea lui din acea dimineaţă şi i se făcu ruşine.

Dar nu era beat! Poate puţin ameţit, dar în niciun caz beat. Dar ea? Ea cum îşi permitea să iasă din casa lui arătând atât de bine? Îşi aminti mirosul ei şi simţi că tot corpul i se tensionează. Dacă ar avea puţină minte, ar sta cât mai departe de domnişoara asta cu ochi tulburători! Şi ar face bine să se mute cât mai repede!

Cu acest gând în minte, adormi.

*

— Caressa Stewart, vă rog. Spuneţi-i că o caută Evan North.

Aşteptă câteva clipe, apoi auzi vocea prietenei sale.

— Bună, Evan. Ce s-a întâmplat?

— Asta voiam să te întreb şi eu.

— Mă tem că nu înţeleg.

— E vorba de fratele tău, Caressa. Are ideea absurdă că ai încercat să ne cuplezi. Nu-i adevărat, nu?

Caressa izbucni în râs.

— Glumeşti! Nu pot să cred că ţi-a spus aşa ceva!

Evan nu împărtăşea amuzamentul Caressei.

— Te-am întrebat ceva. E adevărat sau nu?

Caressa făcu o scurtă pauză.

— Poate ar fi trebuit să-ţi spun că i-am prezentat vreo două prietene de-ale mele. A trecut mult timp de atunci, dar el a rămas cu impresia că vreau să-i găsesc pe cineva. A fost atât de grosolan cu ele, încât am renunţat.

— De ce?

— De ce, ce? De ce am renunţat sau de ce a fost grosolan?

— De ce crezi că are nevoie să-i prezinţi tu pe cineva? E un tip foarte atrăgător şi…

Un nou hohot de râs se auzi de la celălalt capăt al firului.

— Aha! Deci ai observat!

Evan ignoră intervenţia.

— După cum spuneam, sunt sigură că fratele tău n-are probleme cu femeile.

— Ai dreptate, Evan. Nu cu femeile are o problemă, ci cu relaţiile. Preferă să aibă de-a face cu femei… uşoare. Din cauza ticăloasei ăleia cu care a fost însurat…

Făcu o pauză.

— Curios, nu mi s-a mai întâmplat de mult să-l vorbesc de bine pe Linc. Scuză-mă o clipă, te rog.

Caressa era unul din cei mai cunoscuţi

decoratori din Victoria şi era foarte ocupată. În timp ce o aştepta să revină la telefon, Evan se gândea la fratele ei. În loc să se depărteze de el, ea făcea exact contrariul – voia să afle cât mai multe şi să înţeleagă de ce se purta atât de ostil cu ea.

— Evan? se auzi vocea Caressei. Îmi pare rău, dar nu mai putem sta de vorbă. Am o întâlnire în zece minute. Nu te superi, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Oricum, ne vedem joi seară.

— Joi? De ce?

— Ai uitat? Se întâlneşte cercul de literatură. La ora opt. La tine acasă.

— La naiba!

— Caressa Stewart, mă surprinzi!

— Ba nu, sunt sigură că te bucuri de încurcătura în care m-ai pus!

— Ai dreptate. Atunci, pe joi seară. La revedere!

— Evan. Stai! Ce trebuie să citim până atunci?

— Biografia lui Byron. Tu ai avut ideea asta. Dar nu-ţi face griji, nu sunt decât vreo şase sute de pagini.

Caressa oftă.

— Minunat. Absolut minunat!

Evan puse receptorul în furcă şi zâmbi larg. Redeveni serioasă când îşi dădu seama că nu aflase nimic nou despre Linc. Doar că îi plăceau femeile uşoare. Descrierea aceasta i se potrivise şi ei odată, dar nu mai avea de gând să repete acea greşeală.

*

În următoarele zile nu se întâlni deloc cu Linc. Făcea ore suplimentare şi când ajungea acasă, el fie deja dormea, fie era închis în birou. Tocmai îşi terminase machiajul când Cal intră în dormitorul ei.

— Seara de literatură, nu?

— Da.

— Despre ce carte plictisitoare mai discutaţi azi?

— Byron, şi nu e deloc plictisitoare! Tu ce-o să faci în seara asta? Sper că n-o să stai iar în faţa televizorului ore în şir.

— O să-l ajut pe Linc să-şi instaleze calculatorul. A sosit azi. Dacă l-ai vedea… E ultimul model!

— Sper că nu l-ai bătut la cap, nu?

El clătină din cap.

— Nici gând. I-am spus că mă pricep puţin la calculatoare şi el m-a rugat să-l ajut.

— Săracul Linc… Aşa i-ai spus? Că te pricepi puţin?

Cal zâmbi nevinovat şi se aplecă s-o sărute pe obraz. Oare se va obişnui vreodată cu faptul că fiul ei era mai înalt decât ea?

— Distracţie plăcută, mamă.

— Şi ţie.

Inima ei de mamă se umplu de mândrie. Când vedea ce băiat grozav avea, uita de toate greutăţile prin care trecuse. Cal merita ce era mai bun şi ea avea de gând să-i ofere totul! Abia după aceea va fi timpul ei.

*

Evan se întoarse acasă după miezul nopţii. Caressa o făcuse din nou! Nici gând să citească toată cartea. Se concentrase pe detaliile suculente, pe relaţiile amoroase ale lordului Byron. Foarte rapid, discuţia celor şase femei deviase de la literatură şi se concentrase asupra bărbaţilor. Evan fusese uimită să vadă cât de uşor discutau acele femei despre relaţiile lor, bune sau rele. Oare ea va mai risca vreodată să se

îndrăgostească şi să îşi lege viaţa de cea a unui bărbat? Nu se mai gândise de mult la asta, dar era foarte puţin probabil. Nu era dispusă să facă niciun compromis pentru ca o eventuală relaţie să meargă. Acum avea nevoie de libertate de mişcare şi de acţiune.

Şi totuşi, seara fusese foarte plăcută, recunoscu ea, mergând spre dormitor. Când vru să urce scările, auzi un zgomot dinspre bibliotecă şi văzu lumină pe sub uşă. Ar fi vrut să intre, dar se gândi că era prea târziu. Totuşi, dacă Linc era treaz, ar fi putut să-l întrebe cum mergeau reparaţiile la casa lor.

Tocmai voia să bată, când uşa se deschise brusc şi Linc apăru în prag.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te deranjez, zise ea.

El respiră adânc şi îşi trecu mâna prin păr, vizibil nervos.

— Nu m-ai deranjat. E nenorocirea asta, arătă el spre computer. Am auzit paşi şi am crezut că este Cal.

— Doarme.

— Trezeşte-l, îi ceru Linc, în glumă. Nu mai ştiu ce să fac!

Evan zâmbi.

— Mă consider un tip inteligent, Evan. Sunt în stare să proiectez clădiri grozave cu un simplu creion, dar al naibii să fiu dacă înţeleg ceva din manualul calculatorului.

Ea se uită în cameră şi văzu manualul deschis, aşezat pe jos.

— M-aş oferi să te ajut, dar nu sunt atât de pricepută ca fiul meu.

— Cal e un băiat foarte deştept, spuse Linc, foarte serios. Dar cred că ştii asta.

— Da, ştiu, răspunse ea, mândră.

Linc o privi câteva clipe, apoi îi făcu loc să intre.

— Vrei un coniac? Mie mi-ar prinde bine.

Evan se uită în cameră. Nu mai intrase în bibliotecă din prima zi în care se mutaseră împreună şi era foarte curioasă. Acum apăruse un covor persan, cărţile erau puse în rafturi, iar lampa crea o atmosferă foarte intimă. Îi plăcea foarte mult ce vedea.

— Sună bine, mulţumesc, îi răspunse ea în cele din urmă. Intră în cameră şi nu se putu abţine să-şi treacă mâna peste cărţile aşezate în rafturi. Linc deschisese uşa care dădea spre grădină, astfel că întreaga încăpere era învăluită în parfumul florilor. Linc închise computerul şi se îndreptă spre bar. Fără zgomotul tehnologiei moderne, camera avea grandoarea specifică secolului nouăsprezece.

El îi oferi paharul fără niciun cuvânt, iar degetele lor se atinseră câteva clipe. Evan se gândi că nu făcuse bine când îi acceptase invitaţia. Era mult prea aproape de Linc Stewart, iar locul părea brusc mic şi periculos de intim.

— E foarte plăcut aici, îi zâmbi ea, apropiindu-se de şemineu. Locul potrivit pentru un geniu creator.

— Nu sunt un geniu, protestă el. Şi nu sunt niciodată mulţumit de ceea ce fac.

— Dar lucrările tale sunt grozave! Galeria din Paris este minunată şi…

Se opri brusc, roşie la faţă. De ce i-ar păsa lui Linc, un arhitect recunoscut, ce credea ea despre munca lui?

— Trebuie să recunosc că nu mă pricep la arhitectură, bătu ea în retragere. Nu prea înţeleg…

— Nu e nevoie să înţelegi. Ştii ce-ţi place, şi asta contează.

Se uită la ea câteva clipe, apoi o mângâie uşor pe obraz, coborând spre bărbie.

— Mulţumesc, Evangaline North. Sunt onorat că ţi-ai făcut timp să vezi câteva din lucrările mele şi mă bucur foarte mult că ţi-au plăcut.

Evan rămase fără cuvinte în faţa zâmbetului lui seducător. Nu se aşteptase la aşa ceva. Încercă să se depărteze de el, dar Linc o sili să-l privească în ochi.

— Nu fugi de mine, Evan, zise el, aplecându-se încet spre buzele ei fremătătoare.

N-ar trebui să facă asta, îşi spuse ea. N-ar trebui să-l lase! E o greşeală.

— Evan, şopti el din nou.

Îşi lipi buzele de ale ei pentru o fracţiune de secundă, încet. Moale. Tandru.

— Nu cred că e o idee bună.

— Nu crezi?

Linc repetă gestul, iar Evan închise ochii, speriată de răspunsul trupului ei.

— Nu, nu cred. Vorbesc serios. Eu…

— Sărută-mă, îi ceru Linc.

Ea deschise ochii şi se pierdu în privirea lui albastră, adâncă. El o sărută încet, vrând să-i simtă gustul, până când Evan simţi că-şi pierde echilibrul. Avea treizeci de ani şi nu fusese sărutată niciodată astfel. Inima îi bătea cu putere când el se depărtă.

— Linc, asta a fost…

— Doar începutul.

Nu! Nu putea fi începutul, pentru că lucrurile nu puteau merge mai departe! Se sperie şi făcu un pas înapoi.

— Opreşte-te, spuse ea, tremurând. Te rog.

Capitolul 4

— Asta vrei cu adevărat, Evan? Vrei să mă opresc?

— Da. Ce se întâmplă e… e o nebunie.

Întinse mâna către paharul de coniac şi privi câteva clipe lichidul auriu. Când ridică ochii spre el, Linc înţelese cât era de stânjenită.

— Bine, zise el, depărtându-se.

Doamna spusese „nu”. Ultima persoană de la care auzise acest cuvânt fusese soţia sa, Moira. De atunci, prefera să fie în compania unor femei alături de care putea petrece o noapte plăcută, fără niciun fel de implicare. Linc Stewart nu avea de gând să se mai lase vreodată în voia sentimentelor.

Cu un gest brusc, bău coniacul şi se duse la calculator.

— O să mai încerc o dată.

Ignoră privirea ei nedumerită şi porni calculatorul. Ştia foarte bine ce însemna acea privire – era momentul întrebărilor. În cele din urmă se întoarse către Evan.

— Îmi pare rău, zise el, trecându-şi mâna prin păr. Gândeşte-te că a fost încă un avans prost inspirat, bine? Poţi să stai liniştită, ştiu foarte bine ce înseamnă „nu”.

Ea îl privi câteva clipe, căutându-şi cuvintele potrivite.

— Sărutul tău a fost foarte… incitant, Linc. Nimeni nu m-a sărutat aşa, niciodată. Poate, dacă ne-am fi cunoscut într-un alt moment, într-un alt loc…

Puse paharul pe masă.

— Mulţumesc pentru coniac. Mă duc la culcare, mâine am mult de lucru.

Se uită din nou la el, vrând să se asigure.

— E totul în regulă, da?

Linc ezită câteva secunde.

— Da, Evan, totul e în regulă. Du-te la culcare.

Linc rămase cu ochii la uşă multă vreme. Era mirat şi puţin dezamăgit de faptul că ea nu pusese nicio întrebare. Dar, oricât ar fi fost de ciudat, acum el voia să capete răspunsul la nişte întrebări. Pentru prima dată după mulţi ani, voia să ştie mai multe despre o femeie.

— Te înşeli, Evan, murmură Linc ca pentru sine. Nu e deloc în regulă.

*

A doua zi dimineaţă, Linc coborî în bucătărie şi o găsi pe Evan cu cana de cafea în mână, citind o carte.

— Am făcut cafea, îi spuse ea. Vrei?

— Mulţumesc, îmi iau singur.

Îşi turnă cafea şi se aşeză în faţa ei. Evan citea mai departe, ca şi când el nici n-ar fi fost acolo. Cum putea să fie atât de calmă? Şi… „Anglia din secolul nouăsprezece până în prezent”?!

— Istorie? întrebă el.

Ea aprobă în tăcere, închise cartea şi se uită le ceas. Era clar că nu avea chef să stea de vorbă cu el.

— Ar trebui să plec, zise ea, punând cartea în geanta ei încăpătoare. Cu ploaia asta, traficul o să fie îngrozitor.

— Te duc eu, se oferi Linc.

Evan roşi, iar el se pomeni zâmbind. Înseamnă că domnişoara North nu era atât de rece pe cât voia să pară!

— Nu vreau să mă duci tu, Linc.

— Ştiu. Aşteaptă-mă, vin imediat.

Aproape ieşise din bucătărie când Evan îl strigă.

— Linc? Vrei… vrei să porneşti ceva?

El se gândi puţin.

— Da. Maşina.

— Vreau să spun… cu mine.

El zâmbi şi nu-i răspunse. Evan îşi feri privirea şi hotărî să se ducă la birou cu autobuzul.

*

Când ajunse înapoi acasă, descoperi că Linc era plecat.

— O să fie în Seattle până miercuri, explică Maud. Să fiu sinceră, nu-mi pare rău deloc. Nu ştiu ce are în ultima vreme, parcă nu e în apele lui şi… Jenny! Te rog să stai cum trebuie la masă! Şi n-ai mâncat mai nimic!

— Nu vreau, se strâmbă fetiţa, încercând să se ridice de la masă. Nu-mi plac!

— Jenny, te rog…

Maud se opri şi-şi masă tâmplele. Era evident că nu se simţea bine şi încerca să se stăpânească.

— Maud, ce-ar fi să-ţi faci un ceai? Am eu grijă de Jenny. Poate vrei să duci la culcare…

— Şi cum rămâne cu Cal? O să vină şi el acasă şi trebuie să mănânce.

— Nu-ţi face griji pentru Cal, asta e treaba mea. Ce vrei să spui, că nu mă descurc?

Maud încercă să zâmbească.

— E un băiat tare bun.

— Dacă sunt de acord cu tine, o să te duci la culcare? Nu arăţi prea bine. Şi nu-ţi face griji, Jenny şi cu mine vom avea grijă de Cal. Nu-i aşa, Jen?

Micuţa aprobă, uitând pentru o clipă de morcovii care nu-i plăceau.

Maud se uită către ea, recunoscătoare.

— Da, poate ar fi bine să mă duc la culcare. Nu

ştiu ce e cu mine, nu mă simt prea bine. Toată ziua m-a durut capul.

Se ridică şi le sărută pe Jenny şi pe Evan pe frunte înainte de a ieşi din bucătărie. Pe Evan gestul o emoţionă profund, pentru că mama ei nu-i arătase niciodată o asemenea afecţiune. Se ridică de la masă şi începu să strângă farfuriile. Pentru prima dată Evan şi Jenny erau singure.

— Nu-i vreau, o avertiză fetiţa, arătând spre morcovi.

— Eşti sigură?

Jen dădu din cap, hotărâtă. Evan îi luă farfuria, fără să spună nimic. N-ar fi recunoscut în faţa ei, dar fetiţa nu era singura căreia nu-i plăceau morcovii.

— Vrei să mă ajuţi să curăţ masa, draga mea? Apoi o să pregătim ceva pentru Cal.

Jenny o privea serioasă, fără să se ridice de pe scaun.

— Vrei să-ţi citesc o poveste? întrebă Evan în timp ce punea farfuriile în maşina de spălat vase. Ce carte ţi-ar plăcea?

— Niciuna. Vreau să mă uit la televizor.

— Îmi pare rău, la ora asta nu sunt programe pentru fetiţe ca tine.

Tot ce şi-ar fi dorit Evan să facă în acele clipe era să stea în faţa televizorului, cu o cană de ceai în mână şi să se uite la un film. Dar nu era un lucru bun pentru un copil de numai patru ani.

— Nu pot să sufăr cărţile! Eu vreau să mă uit la televizor! Evan oftă, neajutorată. Nu ştia cum şi de ce, dar copiii se purtau îngrozitor tocmai atunci când adulţii erau lipsiţi de energie. Sincronizarea lor era perfectă!

— Ţi-am spus că nu se poate, Jen. Să ştii că n-am glumit! Jenny se uită la Evan, apoi la televizorul

care se afla în bucătărie.

— Să nu îndrăzneşti să deschizi televizorul! Dacă o s-o faci, te trimit în camera ta pentru o jumătate de oră. Până când limba mare a ceasului o să fie aici, arătă ea spre ceasul de pe perete.

Jenny nu răspunse, dar se ridică şi se îndreptă către televizor. Fără să-şi ia privirea de la Evan, dădu drumul aparatului.

La naiba! zise Evan în gând. De ce se băga în asta? Ea îşi crescuse băiatul aşa cum trebuia, nu mai voia să treacă din nou prin aceleaşi probleme. În plus, Linc îi spusese că nu era treaba ei. Era gata să cedeze, dar văzu zâmbetul triumfător al fetiţei. Instinctiv, făcu un pas către ea. Zâmbetul lui Jenny dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând loc spaimei.

Evan închise televizorul şi-i zâmbi.

— Nu-ţi fac niciun rău, Jenny. N-am să-ţi fac niciodată. O să fac aşa cum ţi-am promis – o să stai în camera ta o jumătate de oră. După aceea, poţi să cobori şi să-l aştepţi pe Cal.

Pentru că Jenny refuză mâna întinsă, Evan o luă în braţe şi o duse în dormitorul ei.

*

Durerea de cap a lui Maud se dovedi a fi începutul unei răceli puternice, astfel că Evan insistă să rămână în pat în următoarele zile. Jenny rămase în grija ei tot weekendul. Luni, când Evan se duse la serviciu, Cal îi luă locul. Din fericire, avea zi liberă de la magazinul unde lucra până când începea cursurile. Era destul de greu pentru amândoi, aşa că respirară uşuraţi când Maud se însănătoşi.

Evan era mulţumită. Reuşiseră să se descurce şi acasă, şi la birou, iar contul din bancă creştea. Totul

mergea grozav! Aproape totul… Linc trebuia să se întoarcă a doua zi. Şi mai, era şi Jenny.

Se părea că Jenny şi Evan ajunseseră la un compromis. Fetiţa o testase de mai multe ori în zilele când tatăl ei fusese plecat, dar Evan nu se lăsase impresionată. Simţea că începea să-i câştige respectul, dar în niciun caz afecţiunea.

Evan zâmbi, uitându-se către cei doi copii care se jucau împreună pe covorul din salon. Ea stătea ghemuită într-unul din fotolii, cu o carte în mână. Poate că pe tine nu te place, dar e înnebunită după Cal, recunoscu ea în gând.

— Hei, voi doi! Ajunge pentru azi, Jenny trebuie să meargă la culcare.

— Zece minute, mamă, o rugă fiul ei. Dacă nu sunt atent acum, puştoaica asta o să mă bată.

— Bine, dar nu mai mult de zece minute.

— Am înţeles.

Evan se trezi câteva ore mai târziu. Lumina era stinsă, iar ea era învelită cu o pătură. Sări speriată din fotoliu şi văzu un bilet pe covor. Aprinse lumina şi se aplecă să-l ridice.

Mamă, nu te îngrijora. Am culcat-o eu pe Jenny, Ne vedem mâine dimineaţă.

— Se pare că şi dădacei trebuie să i se poarte de grijă, nu-i aşa?

Evan tresări când auzi vocea lui Linc în spatele ei.

— Ce cauţi aici? Stai în întuneric… M-ai speriat îngrozitor!

— Îmi pare rău, n-am vrut. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, am ajuns acum o jumătate de oră.

— Mă duc să văd ce face Jenny.

— Am fost eu, o opri Linc. E adevărat că a adormit îmbrăcată în trening, dar totul e în regulă.

— Îmi pare rău, Linc. N-am vrut să adorm, dar…

— Nu-ţi face griji, nu s-a întâmplat nimic.

Linc îşi slăbi nodul de la cravată. Gestul era atât de intim, încât Evan îşi feri privirea.

— De ce te-ai întors azi? Maud zicea că o să vii mâine.

— Am terminat mai repede şi am hotărât să mă întorc.

Atârnă cravata de un scaun şi se îndreptă spre bucătărie. Când văzu că deschide frigiderul, Evan veni lângă el.

— Lasă-mă pe mine să-ţi pregătesc ceva. Pari obosit. Hai, hai, îl goni ea când Linc vru să protesteze.

— Ce autoritară eşti!

— Dacă e nevoie…

Linc se aşeză şi o urmări în timp ce-i pregătea câteva sandvişuri. Era zâmbitoare, ca de obicei, şi părea stăpână pe situaţie. Dar erau momente, ca atunci când o găsise dormind, când părea vulnerabilă, ca şi când nu mai putea suporta povara pe care trebuia s-o ducă în spate. Linc se gândise de multe ori la sărutul pasional din bibliotecă. Chiar şi acum, Inima îi bătea cu putere când îşi amintea.

— Lapte sau cafea? îl întrebă Evan.

— Bere, dacă ai.

Evan deschise frigiderul şi îi zâmbi când găsi o sticlă de bere. Cum de reuşeşte să zâmbească tot timpul? se întrebă Linc.

— Poftim, zise Evan punând pe masă sandvişurile şi sticla de bere. Eu o să mă duc la culcare. Mâine trebuie să mă trezesc foarte devreme.

— Te rog, mai stai. Măcar până mănânc.

Ea ezită câteva clipe, apoi se aşeză în faţa lui.

— Cu ce ocazie? întrebă Linc.

Evan se uită la el, mirată.

— De ce trebuie să te scoli devreme?

— Aa… Avem mult de lucru la birou. Ar fi trebuit să mai stau astăzi, dar am preferat să mă duc mâine mai devreme. Ştii, ca să stau cu copiii în seara asta… Maud se pregăteşte să plece la mama ei şi n-am ştiut că tu o să fii acasă.

— Munceşti prea mult. Nu poate să facă altcineva treaba asta?

— Nu ştiu, n-am întrebat.

— Şi cum rămâne cu Cal?

— Ce-i cu el?

— Nu stai prea mult cu el.

Evan îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu trebuie să-mi spui tu care sunt nevoile fiului meu.

— Nu asta voiam, am făcut doar o observaţie. Adolescenţa e o perioadă foarte dificilă – liceul, fetele…

— Mai degrabă, primul an de facultate.

Linc făcu ochii mari.

— Cal mi-a spus că abia a împlinit şaisprezece ani.

— Da, dar, după cum ai văzut şi tu în seara când te-a ajutat cu calculatorul, e foarte deştept. De fapt, e mai mult decât atât. Eu nici nu înţeleg cursurile lui. Ştiu doar că e foarte greu, eu nu m-am descurcat prea bine la materiile exacte.

— De fapt, ce studiază?

— Informatica.

Linc zâmbi larg.

— De ce nu mă mir?

— Dacă asta vrea să înveţe, eu o să-l ajut. Sunt gata să fac orice pentru asta!

— Deci acesta e motivul pentru care ai vrut să locuieşti aici, motivul pentru care lucrezi ore

suplimentare…

— Şi Cal munceşte, să ştii. Dar aş vrea să nu fie nevoit să facă asta, cel puţin nu în primul an. Merită să aibă o şansă şi o va avea, ai să vezi! Cât despre faptul că nu stăm mult împreună… am stat de vorbă şi ne-am înţeles.

— Nu cumva îl presezi? întrebă el, circumspect.

— Nu, amândoi vrem asta.

— Şi tu? Tu ce vrei?

— Eu?

Zâmbi uşor.

— Eu iau o pauză. Cel puţin un an, apoi mai vedem… Evan nu vorbea niciodată despre planurile ei. Îi era teamă că nu se vor mai realiza sau că lumea poate să râdă de ea. Dar în această seară, simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Era sigură că Linc o va lua în serios.

— Hai, spune-mi. Ce o aşteaptă pe Evangaline North peste an?

— Mă întorc la şcoală, răspunse ea, înălţându-şi capul. El ridică o sprânceană.

— Vrei să recuperezi timpul pierdut?

— Cam aşa ceva.

— Şi după şcoală ce urmează?

— Vreau să predau, vreau să călătoresc…

Vreau să fiu liberă, continuă ea în gând.

Linc observă hotărârea din glasul ei.

— Ce să predai? Stai, nu-mi spune… Istorie, nu?

Evan îl privi miratră.

— Da, dar de unde…

— De unde am ştiut?

Ridică din umeri.

— Păi, dacă mereu umbli cu ditamai cartea de istorie după tine! Nici nu era greu să-mi dau seama…

— Ai observat? râse ea.

— Am observat tot ce are legătură cu tine.

Vocea lui era gravă, iar zâmbetul atât de ispititor, încât Evan uită toate limitele pe care singură şi le impusese. Îi zâmbi şi ea.

— Îţi place ce vezi?

Evan tresări, ca şi când cuvintele lui o aduseră la realitate.

— Cred că sunt cam obosită. Ar fi mai bine sa plec.

El nu încercă s-o reţină, ci doar se ridică în picioare o dată cu ea.

— Te doresc, Evan. De multă vreme n-am mai dorit o femeie aşa cum te doresc pe tine.

Ea se opri în cadrul uşii şi se întoarse, surprinsă de cuvintele lui.

— Linc, eu…

— Nu spune nimic. Nici eu nu am nevoie de această… atracţie atât de puternică. Nu ştiu ce să fac, ce ar trebui să fac.

Privirea lui spunea totul.

— Aş vrea să fiu cu tine, dar nu vreau o relaţie. Mă tem că tu nu eşti de acord cu asta, nu-i aşa?

Evan nu se aşteptase să fie atât de direct cu ea şi nu mai era în stare să vorbească. Aprobă cu o mişcare a capului.

— Aşa credeam şi eu. În cazul ăsta, ar fi mai bine să te duci la culcare. Trebuie să mă gândesc la câteva lucruri.

Evan se răsuci şi ieşi din cameră fără să scoată niciun Sunet.

*

Când ajunse în dormitorul ei, era cuprinsă de panică. Toate planurile ei, atent calculate, erau în

pericol de a fi năruite din pricina atracţiei pe care o simţea pentru Linc.. Raţiunea îi spunea că visele ei nu se puteau realiza lângă un bărbat şi, mai ales, lângă un copil de patru ani. Şi totuşi… trecuse atâta vreme de când nu mai fusese dorită, de când nu mai fusese ţinută în braţe de un bărbat. Linc era atât de chipeş, de ispititor, iar ea…

Nu! Nu se putea gândi la aşa ceva! Ieşi pe balcon şi trase adânc aer în piept. Nu avea de gând să ajungă în patul lui. Nu putea să arunce la coş ani întregi de muncă, doar pentru că hormonii ei o luaseră razna!

Ştia că nu poate să aibă încredere în bărbaţi. În viaţa ei, cunoscuse doar doi, când avea paisprezece, respectiv optsprezece ani. Primul i-l dăruise pe Cal, iar din cauza celuilalt era să-l piardă.

Brusc, îşi dădu seama ce avea să se întâmple. Linc urma să-i ceară să plece. Din ce-i spusese, era clar ce voia el şi ştia că nu va mai putea sta acolo dacă nu era de acord cu el. Avea să piardă casa, singurul loc pe care putea să-l considere un cămin. Avea să piardă şi posibilitatea de a economisi bani pentru studiile lui Cal şi ale ei.

Închise ochii şi încercă să-şi stăpânească lacrimile.

Bani! Totul se rezuma la bani! Auzi uşa balconului lui Linc şi intră repede în cameră. Nu voia să fie văzută de el. Putea să aştepte până mâine ca să primească veştile rele.

Linc auzi uşa ei închizându-se rapid. Bravo, Stewart! se certă el în gând. Ai pus-o pe fugă! De fapt, poate ar fi mai bine să plece. Pentru el ar fi mult mai simplu! îşi aprinse o ţigară şi trase în piept. Nu-i plăcu gustul şi hotărî că aceea era ultima ţigară din viaţa lui.

Capitolul 5

A doua zi, Evan se trezi târziu şi nu avu timp să discute cu Linc înainte să plece la serviciu. De fapt, era mulţumită că se amâna momentul în care urma să primească veştile proaste. Casa, Jenny, Maud reprezentau pentru ea un cămin adevărat, unul la care visase toată viaţa. Ştia că o să-i simtă lipsa, că o să le simtă lipsa lor... tuturor. În timpul zilei îşi făcu timp şi începu să caute un apartament.

Când ajunse acasă, află de la Maud că Linc fusese nevoit să plece la San Francisco şi se va întoarce abia lunea viitoare. În acea săptămână muncitorii terminară lucrul la casă, iar Evan găsi două apartamente pe care putea să le închirieze. Unul dintre ele era foarte aproape de universitate, dar era scump. Încă nu-i spusese lui Cal că vor trebui să se mute. Îi era greu s-o facă, pentru că nu-l văzuse niciodată atât de fericit.

Evan oftă adânc şi se opri din curăţatul cartofilor. Dacă nu l-ar fi sărutat pe Linc în acea seară, n-ar fi ajuns în această situaţie...

— Te caută cineva la telefon, o anunţă Maud intrând în bucătărie. Un domn DeLisle. Zicea ceva de un apartament...

Maud se încruntă, aşteptând o explicaţie, dar Evan ignoră privirea ei întrebătoare.

— Mulţumesc.

Vru să ridice receptorul, dar se opri când în văzu pe Cal în cadrul uşii.

— O să vorbesc din bibliotecă.

Maud o privi, şi mai nedumerită.

— Mamă, când termini, mergem să vedem casa? Ar trebui să…

— Mai târziu, Cal. Termini tu cartofii ăştia cât vorbesc eu la telefon?

Ieşi grăbită din bucătărie. Nu voia să vadă casa, în niciun caz acum!

*

— Nu puteţi să-l mai ţineţi până mâine? Să zicem, la şase şi jumătate. Cred că… Am înţeles. V-au dat deja un avans? Nu, n-am ştiut… Da, şi mie îmi pare rău, domnule DeLisle, apartamentul acela ar fi fost perfect pentru noi. Vă mulţumesc pentru telefon, la revedere.

Evan aşează receptorul în furcă şi rămase cu privirea în gol. Auzi uşa trântindu-se în spatele ei şi tresări.

— Ce îţi închipui că faci? mârâi Linc.

— Am avut nevoie de telefon, spuse ea, uşor speriată cât îşi dădu seama cât era de nervos. De obicei nu intru aici, dar acum…

El trânti valiza pe podea.

— Poţi să vii când vrei. Nu asta te-am întrebat şi tu ai înţeles foarte bine! Ce e cu apartamentul ăla? întrebă Linc, apropiindu-se de ea. Parca am avut o înţelegere, Evan. S-a întâmplat ceva?

— Credeam că…

— Nu, nu credeai nimic. Fugeai, pur şi simplu. De asta.

Fără să ezite, o luă de umeri şi o lipi de el. Sărutul lui fu devastator şi-i făcu pe amândoi să se înfioare.

— Ce…

Evan nu era în stare să-şi termine întrebarea.

— Ce-a fost asta? Să spunem că a fost o lecţie, ca să ai o perspectivă mai bună asupra lucrurilor.

Se duse către birou şi începu să se uite peste corespondenţa care se adunase în săptămâna când lipsise. Părea foarte degajat, ca şi când nu se întâmplase nimic.

— O lecţie? reuşi ea să întrebe.

— Am crezut că e bine să ştim cum stăm. Pot să te sărut pur şi simplu, fară să aştept altceva de la tine. Ştiu să rezolv altfel problema asta.

— Nu înţeleg, spuse ea cu sinceritate.

— Aşa e, trebuie să-ţi explic. Te-am angajat ca dădacă pentru Jenny, nu ca amantă a mea. Dacă şi tu ai fi vrut…

Ridică din umeri.

— Dar mi-ai spus foarte clar ce crezi şi, crede-mă, am înţeles.

Privirea lui era ironică.

— Eu pot să găsesc alte modalităţi ca să mă eliberez de tensiunea sexuală pe care mi-o provoci. Dacă şi tu poţi, nu văd de ce n-am respecta înţelegerea iniţială. Poţi, nu? o întrebă el, privind-o în ochi.

— Ce să pot?

Evan nu mai înţelegea nimic din această conversaţie.

— Te-am întrebat dacă poţi să faci faţă tensiunii sexuale.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Poţi sau nu?

— Sigur că pot, dar…

— Bun. Atunci, te rog să mă scuzi. Trebuie să dau câteva telefoane înainte de cină.

Ridică receptorul şi o privi semnificativ, astfel că Evan ieşi din cameră fără să mai spună nimic. Când

închise uşa, Linc trânti receptorul în furcă şi deschise uşa care dădea spre grădină.

Eşti nebun de legat, Stewart! se certă el în gând. Ai venit acasă hotărât să-i ceri să plece şi ce faci? Îi ordoni să stea cu tine mai departe! Şi nu numai atât – o săruţi, o ţii în braţe! Cel mai sănătos ar fi să fugi de femeia asta!

Voia să trăiască în pace, liniştit. Nu avea nevoie de o femeie. Respiră adânc şi-şi dădu seama ce-l frământa. Nu avea nevoie de o femeie, ci de Evangaline North. Întrebarea era – ce va face pentru asta?

*

— Mamă, ce zici? Mergem? Eu sunt foarte curios, pentru că n-am văzut ce reparaţii s-au făcut.

Cal se ridică de la masă şi duse vasele în maşina de spălat. Evan înălţă capul în aceeaşi clipă cu Linc şi privirile lor se întâlniră câteva clipe.

Pot să fac faţă propriilor sentimente, domnule Lincoln Tremayne Stewart. Cu tine nu prea ştiu ce să fac!

— Da, de ce nu? îi răspunse Evan fiului ei. Şi eu sunt curioasă şi foarte nerăbdătoare să mă mut acolo. Sunt sigură că domnul Stewart are nevoie de intimitate. Ne-a suportat prea mult pe capul lui!

— Vii cu noi, Linc? întrebă băiatul.

— Cal, sunt sigură că e obosit sau are treabă, interveni ea.

— Nu, vreau să vin. Oricum, trebuia să vă arăt cum funcţionează sistemul de securitate pe care l-am instalat.

— Ai pus alarmă?

— Da, mi s-a părut o idee bună. Casa de oaspeţi

e destul de departe de vilă. În plus, eu am grijă de tot ce-mi aparţine.

— Pot să vin şi eu, tati? se rugă Jenny.

Linc o luă în braţe şi o sărută pe nas.

— Nici nu m-aş duce fără tine, micuţo. Tu, Maud? Vrei să vezi cum arată acum, când e aproape gata?

— Nu, mulţumesc. O să vin să văd în weekend, atunci când Evan şi Cal se vor muta acolo. O s-o sun pe Grace să văd cum se simte mama. În ultimele zile n-a fost prea bine.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Cred că nimeni nu poate face nimic. Totul depinde de Dumnezeu.

*

Jenny şi Cal o luară înainte, astfel că Evan fu nevoită să meargă alături de Linc până la cabană. Pentru că el nu părea dispus să înceapă o conversaţie, ea crezu că era o ocazie bună să afle mai multe despre Maud.

— Cum a ajuns Maud să locuiască împreună cu voi? Am impresia că… are o poveste interesantă.

— Ce te face sa spui asta?

— Nu ştiu exact. Mi se pare o femeie rafinată, sofisticată. Nu e genul de dădacă. Cel puţin aşa cred eu…

— Eşti foarte perspicace, aşa e.

Făcu o pauză, pentru a-şi aduna gândurile.

— Când eram mic, Maud locuia lângă noi. De fapt, s-ar putea spune că ea ne-a crescut, pe mine şi pe Caressa. Stăteam mai mult la ea, decât la noi acasă.

Evan ştia că cei doi crescuseră în zona elegantă

a oraşului San Francisco, o zonă în care aveau acces doar familiile bogate.

— Ce s-a întâmplat? Dacă era vecina ta, înseamnă că avea un venit considerabil.

— De fapt, vrei să întrebi cum de a ajuns atât de jos, nu? O femeie bogată să devină menajeră şi dădacă…

Ironia era evidentă, iar Evan roşi puternic.

— Nu trebuia să întreb aşa ceva, iartă-mă.

Linc nu băgă de seamă intervenţia ei.

— După ce soţul ei a murit, Maud a rămas fără un ban. Mai mult, a rămas singură. Nu avuseseră copii, nu ştiu de ce. Eu am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o şi s-a purtat extraordinar cu mine. Practic, am crescut în casa ei.

— De ce? întrebă Evan, scurt.

— De ce? Pentru că ea avea timp pentru mine şi pentru Caressa. Mama noastră era prea ocupată cu petrecerile şi cluburile ei, dar Maud ştia să ne asculte, să ne ajute. Era… era acolo, pur şi simplu. Când am auzit că a rămas văduvă, i-am făcut o vizită. Am aflat adevărul despre starea ei financiară şi am rugat-o – practic am obligat-o – să aibă grijă de Jen. După cum s-a purtat propria ei mamă, m-am gândit că are nevoie de afecţiunea şi căldura lui Maud.

Evan nu se putu abţine.

— Şi tu, Linc? Tu de ce ai nevoie? Tot de afecţiune şi căldură?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Am avut, odată. Dar acea perioadă a trecut. De ce vrei să ştii?

Se opriră în mijlocul drumului, faţă în faţă. Evan decise că era momentul să fie sinceră cu el.

— Pentru că mă interesezi, pentru că vreau să te înţeleg sau poate pentru că vreau să ne lămurim în

legătură cu ce mi-ai spus în bibliotecă. Problema este că fiecare are propriile planuri – tu ai o carieră şi o ai pe Jenny, iar eu îl am pe Cal şi am… am visele mele. Nu mă înţelege greşit, îl iubesc pe Cal mai mult decât orice pe lume, dar am devenit mamă prea devreme.

Se uită în ochii lui albaştri.

— Eu nu sunt Maud, Linc. Nici pe departe! Nu ar trebui să te intereseze o femeie care abia aşteaptă să aibă timp numai pentru ea.

Linc o privea fără să spună nimic.

— Problema este că te plac. Te plac foarte mult, zâmbi ea. Deşi nu ştiu de ce, pentru că eşti exact aşa cum te-a descris Caressa – dificil, temperamental, imprezivi…

— Gata, gata! o întrerupse el. Am înţeles!

— Ce încerc să-ţi spun e că aş vrea să stau aici, dar… nu Vreau să ne înfruntăm permanent.

O briză uşoară dinspre ocean îi răvăşi părul roşcat. Evan îşi dădu şuviţa după ureche, fără să-i ia ochii de la el.

— Nu vreau nimic de la tine, Linc – cu excepţia locuinţei. Şi nu vreau ca tu să aştepţi de la mine altceva decât să am grijă de fiica ta.

Lăsă capul în jos, dar Linc o prinse de bărbie şi o sili să-l privească în ochi.

— Dacă n-ai fi spus ultimele cuvinte, aş fi aplaudat sinceritatea ta. Nu ştii să minţi, Evangaline North. Dar sunt gata să accept un… armistiţiu, măcar ca să nu te mai văd atât de încruntată.

O mângâie uşor pe obraz.

— Dar cred că niciunul dintre noi nu-şi dă seama ce pierde.

— Eşti un diavol, Lincoln Stewart! zâmbi ea.

Linc observase că nu protestase când îi spusese că minte.

— Şi tu, Evangaline North, eşti cea mai grozavă femeie pe care am întâlnit-o!

Îşi băgă mâinile în buzunarele hainei, abia abţinându-se să n-o atingă.

— Acum mergem să vedem casa?

*

— Mamă, mă duc cu Jenny pe plajă, strigă Cal. Venim repede!

Ea le făcu cu mâna şi zâmbi când văzu că Jenny îi răspunde. Ajunsese să ţină foarte mult la fetiţă şi se bucura să vadă că Jenny începea să se deschidă şi s-o accepte în preajma ei.

Mare grijă! îşi spuse Evan. Nu trebuia să se apropie prea mult de Jenny, pentru că putea fi la fel de devastator ca apropierea de tatăl ei.

Linc urcă cele trei trepte şi-i deschise uşa. Evan intră şi făcu ochii mari, uimită şi în egală măsură încântată de ceea ce vedea. Întreaga casă fusese transformată. Lemnul fusese lăcuit, podeaua era solidă, raşchetată şi acoperită cu două covoare mari, ovale. Bucătăria şi baia fuseseră complet modernizate. Linc făcuse mai mult decât să renoveze cabana – îi dăduse un aer rustic, dar plin de căldură.

— Linc, e grozav! Am rămas fără cuvinte!

— În sfârşit! zâmbi el, fără să-şi ascundă bucuria.

Evan se apropie de şemineu şi se uită spre rafturile pline de cărţi.

— Pe cuvânt, nu ştiu ce să spun.

— Deci îţi place?

Ea îşi plecă ochii.

— Nu-ţi place?

— Nu, eu…

Îşi ridică privirea. Ştia că îi va vedea lacrimile, dar nu-i păsa.

— Iubesc, ador casa asta. Sunt nebună după ea! O să fie cel mai frumos an din viaţa mea şi a lui Cal. Cel mai frumos!

Zâmbi larg şi-i atinse braţul.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. E primul cămin adevărat pe Care eu şi fiul meu îl avem. Îţi sunt recunoscătoare, Linc!

Se depărtă de el. Pentru o clipă, Linc avusese impresia că Evan o să-l sărute, dar nu cu pasiune, ci doar în semn de mulţumire. Înţelese, însă, că adevăratul motiv pentru care n-o făcuse era altul – ştia la fel de bine ca şi el că nu s-ar mai fi putut opri.

— Hai să-ţi arăt dormitoarele. Al lui Cal încă nu e gata, pentru că am cerut o fereastră mai mare, dar al tău este terminat.

Îi deschise uşa, iar Evan se uită, fără să spună nimic. În cele din urmă, oftă adânc.

— Nu ştiu ce să zic…

Camera era perfectă, iar lui Evan îi plăcea totul – patul imens, balansoarul, ferestrele noi.

— Mai am puţin şi încep să plâng, zise ea aşezându-se pe marginea patului. Ai făcut un adevărat miracol. Şi numai în două săptămâni!

Linc se sprijini de tocul uşii.

— Am avut ajutor, recunoscu el.

— Caressa?

— Da. L-a trimis aici pe cel mai talentat asistent al ei. Mobila a ales-o chiar ea.

— Nu mi-a spus nimic!

— A vrut să-ţi facă o surpriză.

Se uită la el, puţin îngrijorată.

— Dar ţie îţi place? La urma urmei, eu o să stau aici doar un an… N-ai făcut toate astea doar pentru

mine, nu?

— Ţi-am mai spus, trebuie să-mi protejez investiţia. Am dat bani grei pe casa asta şi vreau să arate bine.

Linc îşi dădu seama că nu era adevărat ceea ce spunea. Conştient sau nu, o făcuse numai pentru ea. Ar fi fost mult mai ieftin să dărâme cabana aceea dărăpănată decât s-o renoveze.

— Mă întreb de ce întârzie atâta copiii? încercă ea să schimbe subiectul.

— Hai să vedem. Oricum, cred că ar trebui să ne întoarcem, mai am ceva de făcut în seara asta.

Ea aprobă şi ieşiră împreună.

— Dacă vrei, poţi să te muţi aici în weekend. Eu o să dau o petrecere sâmbătă seară şi cred că o să fie cam multă gălăgie.

Evan îi atinse din nou braţul şi-i zâmbi.

— Mulţumesc, Linc. Pentru casa asta, pentru… pentru tot.

Doamne, ce mult îi plăcea când zâmbea! Cum o să reuşească să stea departe de ea?

*

Petrecerea lui Linc se dovedi o adevărată nebunie. Lista de invitaţi era de aproape o sută de persoane, iar Maud nu mai pridea cu pregătirile. Evan nu înţelegea de ce trebuia să se chinuiască atât de mult, dar se părea că lui Maud îi făcea plăcere.

Evan aştepta nerăbdătoare prima noapte în noua lor casă. Linc îşi ţinuse promisiunea şi păstrase distanţa, dar pentru amândoi situaţia era stânjenitoare. El fusese acasă toată săptămâna, dar plecase în cursul dimineţii la Vancouver. Urma să se întoarcă a doua zi, la timp pentru petrecere.

— Ai terminat cu bagajele? o întrebă Maud când o văzu pe Evan cu braţele pline de haine.

— Aproape, mai am doar o geantă. Dar tu? Cum stai cu pregătirile?

— Destul de bine, dar acum aş avea mare nevoie de o cafea.

Evan lăsă hainele pe un scaun.

— Bună idee.

Turnă cafea în două ceşti şi se aşeză la masă, lângă Maud.

— La ce oră se aduce mâncarea?

— Stai să văd, zise Maud, consultând o foaie de hârtie. Cei care fac curăţenie vin la opt şi jumătate… La unu şi jumătate, atunci când vine şi grădinarul.

— O să fii foarte ocupată!

— Da, totul e să nu pierd hârtia asta. Să nu uit! I-am pregătit ceva de mâncare lui Cal. Iei farfuria cu tine sau îl trimiţi pe el aici?

— Nu-mi vine să cred! Când ai mai avut timp? râse Evan. O las aici şi o să mănânce când o să vină să-şi ia lucrurile. Dar să ştii, dacă o mai ţii aşa, nu mai scapi de el!

— N-am nimic împotrivă. Şi nici Jenny! Ştii, ne cam place de el!

— Puţin spus. V-aţi îndrăgostit de-a binelea!

Maud izbucni în râs, dar redeveni repede serioasă.

— Mă bucur că lucrurile merg bine între tine şi Linc. M-am ataşat foarte mult de tine şi îmi pare bine că ai decis să rămâi aici.

Evan o privi, mirată. Nu-i spusese nimic despre ce se întâmplase între ea şi Linc.

— Nu fi aşa surprinsă, spuse Maud. Am şi eu ochi, să ştii!

Evan ar fi vrut să nege, dar nu îndrăznea s-o

mintă pe Maud. Preferă să-şi ferească privirea şi să nu spună nimic.

— Dacă aş fi cu treizeci de ani mai tânără, şi eu m-aş îndrăgosti de Linc.

Evan se uită în jurul ei, să fie sigură că nu auzise nimeni cuvintele lui Maud.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— E adevărat, nu?

— Nu, nu-i adevărat deloc!

— Nu?

— Maud, ai înţeles complet greşit situaţia!

— Îmi pare rău, drăguţă. Atunci spune-mi tu, care e situaţia?

Privirea lui Maud era pătrunzătoare.

— Ştii, Linc şi cu mine nu… adică, eu vreau să… şi Linc vrea… a fost o neînţelegere şi am crezut…

Evan se opri brusc.

— Spune mai departe, o invită Maud.

Evan respiră adânc şi se calmă.

— Nu sunt îndrăgostită de Linc Stewart.

— N-am spus că eşti îndrăgostită de el.

— Ba da!

— Nu, drăguţă. Am spus că te îndrăgosteşti de el. Şi aşa şi e, doar că încă nu vrei să recunoşti. Dar nu înţeleg de ce! Linc e perfect pentru tine şi tu pentru el. Iar Jenny… Jenny te adoră!

Maud mai luă o înghiţitură de cafea.

— Jenny mă… Maud, ce e în cafeaua asta?! Nu-i adevărat ce spui! Jenny abia mă suportă şi tu ştii asta!

— Serios? În poala cui a stat în seara asta, înainte de masă? Cine a dus-o la culcare, a învelit-o şi i-a citit o poveste? Cine îi face prăjituri cu ciocolată, mâine dimineaţă?

Evan nu spuse nimic. Era adevărat că relaţia ei cu Jenny se îmbunătăţise, dar nici vorbă de adoraţie.

Dacă ar fi recunoscut acest lucru, ar fi fost nevoită să admită că şi ei îi plăcea din ce în ce mai mult îngeraşul acela blond.

Nu se poate! se opuse ea. Avea doar patru ani! Nu mai voia să piardă atâţia ani îngrijind un alt copil!

— Ştii bine că aşa e, insistă Maud. Ai fost dură cu ea, dar tot te-a îndrăgit. Şi Linc a observat.

— Da?

— Chiar ieri mi-a spus că tu şi Cal aveţi o influenţă bună asupra lui Jenny. Nu-ţi face griji, Evan! Lucrurile se vor rezolva, ai să vezi. Poate că Linc are nevoie de timp ca să recunoască ce simte pentru tine. De când cu…

Evan se ridică brusc în picioare.

— Maud, trebuie să plec. Dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă, dar să ştii că nu am experienţă cu astfel de petreceri.

Vru să iasă din bucătărie, dar Maud o opri.

— Să ştii că şi Linc se îndrăgosteşte. Îl cunosc!

— Trebuie să plec, Maud, încheie Evan discuţia. Ne vedem mâine.

Capitolul 6

A doua zi, Evan, Cal şi micuţa Jenny făceau prăjituri în noua bucătărie. Puţin după prânz, telefonă Maud.

— Evan, îmi pare rău că te deranjez, vreau să te rog ceva… Nu ştiu cum…

— Maud, ce s-a întâmplat? întrebă Evan, speriată.

— E vorba de mama. M-a sunat Grace şi mi-a spus că au dus-o la spital. Nu e bine deloc şi… trebuie

să mă duc la ea. Vrei… poţi să…

— Vin imediat.

Câteva minute mai târziu, Maud o copleşi pe Evan cu instrucţiuni.

— Uită-te pe lista mea, Evan. Pentru orice altceva, sunt sigură că o să te descurci.

Lista se întindea pe patru pagini şi cuprindea tot – de la aranjamente florale până la muzica pe care o va interpreta orchestra. Parcă era deschiderea Parlamentului, se gândi Evan, sau inaugurarea unei locuinţe!

O conduse pe Maud la taxiul care aştepta în faţa casei şi o asigură că se va descurca.

— O să te ajute şi Lincoln. Se întoarce după-amiază, cred că pe la ora trei. Să nu uit! Lista invitaţilor este în bucătărie, lângă telefon. Am făcut nişte modificări pe care Linc o să vrea să le vadă. Nu-ţi face griji, o să iasă bine.

În jurul orei trei, Evan era într-o stare de agitaţie crescândă. Mai avea un milion de lucruri de făcut până la ora opt, când soseau invitaţii. Găsise lista lui Maud şi nu-i venise să creadă când văzuse că erau aşteptate peste 120 de persoane – politicieni, oameni de afaceri, toate celebrităţile oraşului.

Evan nici nu observă când Jenny şi Cal intrară în bucătărie. Ignorând personalul firmei care furniza mâncarea pentru petrecere, se duseră direct la frigider. Cea care coordona ospătarii, aflată lângă Evan, tuşi semnificativ.

— Nu durează mult, explică Evan. Ştiţi, n-au mâncat de prânz.

— Doamnă North, fiecare minut e important. Avem foarte multe de pregătit şi aş prefera ca în bucătărie să nu intre decât persoanele absolut importante.

Evan se înfurie şi îi vorbi femeii cu o voce de gheaţă.

— Din punctul meu de vedere, ei doi sunt persoane absolut importante, ceea ce nu pot să spun despre dumneavoastră.

Nici ei nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva.

— Vă sugerez să vă vedeţi de treabă şi să lăsaţi copiii în grija mea.

Femeia deschise gura, vrând să-i răspundă, dar renunţă când văzu privirea dură a lui Evan. Se întoarse cu spatele şi se depărtă.

— Bravo, mamă! I-ai zis-o! îi şopti fiul ei.

Jenny îşi strecură mâna în mâna ei. Brusc, Evan îşi dădu seama că se simţea mult mai bine.

— Trebuie să mă duc să văd aranjamentele florale, îi zise ea lui Cal. După ce mâncaţi, vă rog să căutaţi feţele de masă. Nu ştiu unde le ţine Maud, dar vrea să folosim în salon o faţă de masă din dantelă.

*

Linc ajunse acasă abia la ora şapte. Sigur că Maud avea totul sub control, se duse direct în camera lui. Ieşi pe balcon şi se uită în grădină. Mesele erau aranjate, orchestra era la locul ei, iar de bar se ocupau doi bărbaţi.

O să fie o seară foarte plină! se gândi el. Se pregăti de petrecere şi coborî cu doar cincisprezece minute înainte să sosească primii invitaţi. Se opri în bibliotecă, îşi turnă un pahar de coniac şi se îndreptă spre bucătărie.

Casa era plină de culoare şi arome, era plină de viaţă. Ca întotdeauna, Maud făcuse o treabă extraordinară. Era bine că dădeau asemenea petreceri

doar o dată pe an, dar aceasta venea la momentul potrivit. Îl ajuta să nu se mai gândească la o anumită femeie cu ochii verzi. Cu siguranţă că acum ea stătea ghemuită într-un fotoliu, cu o carte imensă în braţe. Oare ce credea despre această petrecere? Oare când îl va însoţi la un asemenea eveniment?

Intră în bucătărie, dar se opri după primii paşi.

— Ce dracu faci aici? Unde e Maud?

Evan ridică privirea când îi auzi vocea. O şuviţă îi căzu pe frunte şi ea şi-o dădu la o parte, fără să-i pese că era murdară pe mâini. De fapt, era obosită şi nu era interesată de înfăţişarea ei. Linc, însă, arăta impecabil.. Se şterse pe mâini şi se sprijini de dulap. Observase atitudinea lui de stăpân, dar era prea istovită ca să se certe cu el.

— Starea mamei ei s-a înrăutăţit şi a trebuit să se ducă la spital. A telefonat acum o jumătate de oră şi a spus o să stea că cu Grace în seara asta. Speră să nu te superi.

— Nu, sigur că nu. Când a plecat?

— Pe la unu, unu şi jumătate.

Era prima dată când se oprea din treabă şi umerii o dureau îngrozitor.

— Îmi pare rău, spuse Linc.

— Da, şi mie. Dar a spus că mama ei se simte mai bine.

— Nu despre asta vorbeam. Îmi pare rău că toate astea au căzut pe capul tău.

Arătă spre bucătăria plină de oameni.

— Nu făcea parte din înţelegerea noastră. Dacă aş fi ştiut, aş fi…

— Ce-ai fi făcut? Ai fi venit mai devreme şi ai fi supravegheat tu totul?

Zâmbi larg.

— Nu pot să mi te imaginez cu şorţ, domnule

Stewart.

Linc se apropie de ea.

— Ar trebui să fii supărată.

— Sunt prea obosită pentru asta, răspunse ea, depărtându-se. Dar dacă tu crezi că poţi să te ocupi de restul, eu plec. Acasă mă aşteaptă o baie caldă şi o carte…

Linc începu să râdă uşor.

— Exact aşa mi-am imaginat că o să-ţi petreci seara asta.

O mângâie pe obraz.

— Frumoasă imagine, şopti el.

— Linc, te rog…

— Ştiu, ştiu. Ţi-am promis că o să fiu băiat cuminte şi…

Jenny năvăli în cameră.

— Tati, tati!

El puse paharul de coniac pe masă şi o luă în braţe.

— Ce face fetiţa mea? Primesc un pupic?

Ea îl pupă cu foc pe obraz, apoi se uită la el, serioasă.

— Ţi-am păstrat prăjituri cu ciocolată, tati! Sunt acasă la Evan.

— Mulţumesc, draga mea. Dar o să le mănânc mâine, da? Seara asta o să fiu foarte ocupat.

— Uite atâtea ţi-am păstrat, zise ea, ridicând patru degeţele. Evan văzu că era murdară pe mâini şi izbucni în râs.

— Văd că mai e cineva care are nevoie de o baie.

— O să dorm cu Evan în seara asta, anunţă fetiţa. Evan îi ciufuli părul blond.

— Numai dacă tatăl tău e de acord.

— Pot, tată? O să ne distrăm grozav.

— Eşti o fetiţă foarte norocoasă, zise el, cu ochii la Evan.

Ea roşi puternic.

— Unde e Cal? întrebă Evan.

— Chiar aici, răspunse băiatul intrând în bucătărie. Dar nu pentru multă vreme. Mike a închiriat nişte casete video şi dacă mă laşi, aş vrea să rămân la el peste noapte.

Se uită prin bucătărie şi se strâmbă când văzu câte mai erau de făcut.

— Te rog, spune-mi că nu mai ai nevoie de mine. Te rog…

— Nu mai am nevoie de tine, râse Evan.

Faţa băiatului se lumină.

— … După ce scoţi de aici cutiile alea.

— Da, să trăiţi! salută el milităreşte.

Evan era mulţumită că fiul ei ieşea în oraş. Îl plăcea pe Mike. Lucra la acelaşi magazin ca şi Cal şi era primul prieten pe care şi-l făcuse de când se mutaseră în Victoria. Amândoi erau pasionaţi de computere şi motociclete Harley Davidson şi, peste o lună, urmau să înceapă amândoi anul întâi la universitate, chiar dacă Mike era cu doi ani mai mare.

— Du-te şi ajută-l pe Cal, scumpo. Vreau să vorbesc ceva cu Evan, zise Linc.

Lăsă fetiţa din braţe şi se întoarse către Evan.

— Nu vrei să mai stai puţin? Poate să mănânci ceva…

— Nu, mulţumesc, zise ea, uitându-se la tricoul ei mototolit. După ce termin aici, o iau pe Jenny şi mergem la cabană. O să ne pregătim ceva acolo.

El vru să mai spună ceva, dar se auzi soneria.

— Du-te, Linc. Ţi-au sosit invitaţii.

Peste o jumătate de oră, Evan plecă din bucătărie.

*

Evan se duse cu Jenny în dormitorul fetiţei, ca să-i ia haine pentru a doua zi. De pe holul de la etajul doi se vedea foarte bine intrarea. Majoritatea musafirilor erau deja în gradină. Evan era surprinsă de faptul că Linc dăduse o petrecere atât de grandioasă, pentru că îi făcuse impresia unei persoane mai retrase… Dar nu era treaba ei!

— Hai, draga mea, să mergem acasă!

Acasă! Ce cuvânt plăcut!

— Coborâm prin bucătărie, bine? hotărî Evan.

— Nu putem să mai stăm puţin? Te rog… vreau s-o văd pe mătuşa Caressa, se rugă Jenny, cu nasul lipit de balustradă.

Cum să reziste privirii micuţei?

— Bine, dar numai câteva minute.

Jenny dădu din cap, bucuroasă, şi îşi îndreptă atenţia spre uşa de la intrare.

— E frumoasă, nu? zise ea, arătând cu degetul spre o tânără care tocmai sosise.

Evan se uită în direcţia indicată, către cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa ei. Avea părul roşu ca focul şi o siluetă absolut perfectă. Linc se apropie şi o ajută să-şi scoată jacheta, plin de solicitudine, iar Evan simţi că inima îi bate mai repede când palmele lui rămaseră câteva clipe pe umerii goi ai tinerei femei.

— Vai, Lincoln, ce frumos ai aranjat totul! exclamă frumoasa invitată. Dar ar fi trebuit să mă chemi, te-aş fi ajutat cu pregătirile… Serios, dragule, aş fi putut să-ţi dau o mână de ajutor.

Evan zâmbi ironic. Vezi să nu! Tânără avea unghii lungi, cu o manichiură perfectă.

— Tu în bucătărie, Christa! Nu-mi spui tu mereu că eşti făcută pentru alte lucruri, multe mai plăcute?

Christa izbucni în râs.

— Ştii bine că am dreptate, dragule, se alintă ea. Dar poate că nu aveai nevoie! Ziceai că pentru tine lucrează o femeie fantastică, nu? Am uitat cum o cheamă…

Pentru o fracţiune de secundă, Linc ezită.

— Maud. Şi într-adevăr este fantastică.

Uşa de la intrare se deschise din nou, iar Jenny nu se putu abţine.

— Mătuşă Caressa! Aici, sus!

Toată lumea îşi ridică privirile către Jenny şi, implicit, către Evan. Linc se încruntă când îi surprinse privirea, iar Evan făcu un pas înapoi, depărtându-se de balustradă. Bine că n-o văzuse roşind!

— Bună, iubito, zâmbi Caressa către nepoata ei. Vino încoace şi îmbrăţişează-mă. După ziua de azi, am mare nevoie. Cine mai e acolo? Evan, tu eşti?

Fir-ar să fie!

— Da, Caressa, eu sunt, răspunse ea, uitându-se către holul de la intrare. Bună, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Tu nu cobori?

Întrebarea Caressei o făcu pe Christa să fie foarte atentă. Îşi plimbă privirea de la Evan la Linc, dar el nu observă.

— Nu, nu cred, răspunse Evan repede. Am venit să iau nişte lucruri pentru Jenny şi apoi mergem la mine. Hai, se întoarse ea spre fetiţă, trebuie să mergem.

— Adică lucrezi în seara asta? Nu vii la petrecere?

Caressa se întoarse către Linc.

— Spune-mi, frăţioare, tu eşti ticălos din naştere sau ai devenit aşa de-a lungul anilor?

Ciudat, Linc zâmbi, fără să-şi ia ochii de la Evan.

— De ce ai pus-o să lucreze în seara asta? insistă ea. E prietena mea şi…

— Caressa, ajunge! Mă faci să mă simt prost! o întrerupse Evan. Te rog, Jenny, hai să mergem.

Spre uşurarea ei, Caressa tăcu, iar fetiţa o ascultă. În câteva minute, erau în casa lor, unde se simţea în siguranţă. Aici nu mai vedea privirea întrebătoare a Christei şi nici zâmbetul zeflemitor al lui Linc.

— Hai, la culcare! Dar, mai întâi, o să faci o baie.

Nu trebuia să se mai îngrijească de mâncare, pentru că cei doi copiii dăduseră iama în platourile pentru invitaţi, fără să se sinchisească de dezaprobarea celor care aduseseră mâncarea.

După ce o culcă pe Jenny, Evan intră în baie şi făcu ochii mari când se văzu în oglindă. Nu era de mirare că Linc râsese de ea. Arăta îngrozitor! Era nepieptănată, avea făină în păr şi o pată de o culoare incertă pe frunte. Intră în cadă, încercând să se convingă că nu conta dacă Lincoln Stewart râdea de ea, câtă vreme o lăsa să stea în casa lui.

Îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat, se duse în bucătărie şi-şi pregăti ceva de mâncare. Cu paharul de lapte în mână, ieşi pe verandă, ascultând muzica ce se auzea dinspre casa lui Linc.

— Ai nevoie de companie?

Evan tresări, vărsând câteva picături de lapte. Linc era la doi paşi de ea, cu o sticlă de vin şi două pahare în mână.

— Ce faci aici?!

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva de băut.

— Nu eşti în toate minţile? Ai peste o sută de

invitaţi!

— Tocmai de aceea am venit aici. E prea multă lume şi sunt sigur că nimeni n-o să observe că am dispărut.

Turnă vinul în pahare şi îi întinse unul dintre ele.

— Ia-l, Evan, o îndemnă el văzând că ezită. E dintr-un an foarte bun.

— Dar ideea nu e la fel de bună…

Linc veni lângă ea, pe verandă.

— Ba e una din cele mai bune pe care le-am avut în ultimele luni, poate chiar în ultimii ani. Unde e Jenny?

— Doarme, era foarte obosită.

— Bun, zâmbi el.

Îşi îndreptă privirea spre cerul înstelat şi nu mai spuse nimic. Părea că se bucură, pur şi simplu, de compania ei. Evan îl cercetă pe furiş.

— La ce te gândeşti? întrebă el, brusc.

— La faptul că ar trebui să te întorci la musafirii tăi.

— Spune-mi adevărul, Evan! insistă el.

Că aş vrea să fac dragoste cu tine, răspunse ea în gând. Dacă ai şti…

— Mă gândeam că…

Dinspre casa lui se auzea o melodie interpretată de Johnny Mathis. Era prea mult!

— … că sunt obosită. Am avut o zi grea. Mulţumesc pentru vin.

Se ridică în picioare.

— Noapte bună.

— Te rog, nu pleca.

Linc puse jos paharul cu vin şi rămase cu privirea în podea. Evan stătu pe loc, deşi raţiunea îi spuse că ar fi trebuit să intre în casă.

— Jenny nu e a mea, Evan.

— Poftim?

— Jenny nu e fiica mea.

— Nu înţeleg.

Şi chiar aşa era. Cu trei secunde în urmă se gândea la… mă rog, nu mai conta. Iar acum trebuia să facă faţă unei asemenea mărturisiri, cu toate implicaţiile ei. Linc se ridică şi o privi în ochi.

— Nu mă aştept să înţelegi. Dar crede-mă, Evan, că o iubesc ca şi când ar fi fata mea.

Un milion de întrebări îi veniră în minte, dar nu îndrăzni să rostească niciuna. În primul rând, ar fi vrut să ştie de ce îi spusese acest lucru. Şi de ce tocmai acum?

— Cum, nu-mi pui nicio întrebare?

— Cred că nu mi-ai răspunde.

— Ai dreptate, am vrut doar să ştii.

Ea îl fixă cu privirea.

— Am o singură întrebare.

— Spune.

— De ce eu, Linc? De ce mi-ai spus mie? Şi de ce în seara asta? arătă ea spre casa lui, luminată ca-n poveşti.

El se apropie şi o prinse de bărbie. Evan se sprijini de balustrada verandei, simţind în tot corpul atingerea lui.

— În seara asta, când te-am văzut la etaj, murdară pe faţă şi ţinând-o de mână pe Jenny… Are încredere în tine, Evan, aşa cum am şi eu. Deocamdată atât, bine?

Ea ar fi vrut să-i spună mai multe, dar se abţinu.

— Bine.

Privirea lui Linc se opri pe buzele ei pline.

— Şi totuşi, poate nu ajunge…

Mâna lui îi mângâie gâtul. Se aplecă spre ea şi o sărută atât de delicat, încât Evan nu era sigură că nu

visase. Deschise ochii şi văzu privirea lui plină de dorinţă. Ar fi dorit să-l atingă, dar ştia că trebuie să se stăpânească. Se apucă de balustradă atât de tare, încât încheieturile i se albiră.

— Evan, şopti el. Balustrada rezistă şi fără sprijinul tău! Sunt arhitect, ştiu ce spun…

— Tocmai asta e, murmură ea. Tu ştii mult mai multe decât ştiu eu.

— Şi din cauza asta nu te simţi în largul tău?

Se aplecă şi o sărută pe gât.

— Asta mă face să… să fiu mai atentă.

— Aşa şi trebuie să fii, spuse el, privind-o în ochi. Dar să ştii că sunt câteva lucruri la care mă pricep.

— Ca de pildă?

Îşi muşcă buza, ştiind că n-ar fi trebuit să întrebe aşa ceva. Linc zâmbi, făcând-o să roşească.

— Ar fi mai bine să pleci. Sunt obosită şi nici nu mă pricep la conversaţii de salon.

— Tocmai asta îmi place la tine. Întotdeauna spui ce gândeşti şi nu pui întrebări. Dar sunt sigur că nici ţie nu ţi-e uşor, în ciuda faptului că încerci să zâmbeşti mereu. Amândoi avem câte o poveste pe care o vom împărtăşi la momentul potrivit şi apoi… apoi putem merge mai departe.

Mai departe! Evan se depărtă de el.

— Nu putem merge mai departe, Linc. Am fost de acord că…

Se uită la el, rugătoare.

— De ce faci asta? O să strici totul. Ce avem acum e perfect – Jenny, casa de oaspeţi, Maud. E destul!

— Poate fi mai bine, spuse el simplu. Mult mai bine. Evan oftă adânc. Era foarte încordată şi speriată. Îl dorea, nu putea nega atracţia fizică, dar era mai mult

decât atât... Simţea că pot comunica la un nivel mult mai profund şi nu ştia cum să procedeze.

— Linc, nu înţelegi. Nu vreau să am o relaţie cu un bărbat. Cu niciun bărbat! Tatăl lui Cal...

Vocea i se frânse.

— Şi când aveam optsprezece ani... Se opri, ştiind că era în zadar. Nu era obişnuită să vorbească despre ea şi nu ştia cum să se exprime.

— Erau nişte băieţi, Evan, nu erau bărbaţi adevăraţi. E o mare diferenţă. Ai încredere în mine!

— Tocmai asta e, Linc. Nu cred că pot.

Capitolul 7

Maud se întoarse în dimineaţa zilei următoare. Mama ei era încă în spital, dar starea ei era stabilă. Puţin după prânz, Maud veni la Evan.

— Cum se simte mama ta?

— Mai bine, draga mea, mult mai bine.

— Vrei o cafea?

Maud zâmbi.

— Mi-ar prinde tare bine, mulţumesc. Unde e băiatul ăla grozav al tău?

— Încă nu s-a întors de la Mike, dar trebuie să vină din clipă în clipă. Jenny unde e?

— Cu tatăl ei. Au ieşit în oraş, iar eu m-am gândit să vin să văd ce mai faci.

Maud se uită în jurul ei cu atenţie, pentru că nu venise în casa de oaspeţi de când fusese renovată.

— Lincoln a făcut o treabă grozavă! Arată minunat!

În acel moment, Maud văzu pe masa din bucătărie două pahare şi o sticlă de vin. Era gata

întrebe ce se întâmplase, dar văzu că Evan era stânjenită şi ignoră subiectul.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai ţinut locul ieri. Îmi pare rău că te-am lăsat cu atâtea pe cap.

— M-am descurcat.

— Şi încă foarte bine! Linc mi-a spus că petrecerea a fost un succes. Era foarte încântat.

— Mă bucur.

Nu voia să vorbească despre seara trecută.

— În semn de mulţumire, Linc şi cu mine vrem să te invităm la cină în seara asta. Împreună cu fiul tău, desigur.

— Nu cred, Maud. Mai am încă treabă de făcut aici, iar mâine mă duc la serviciu. Mulţumesc pentru invitaţie, dar rămâne pe altă dată.

— Bine, cum vrei tu. Dar să nu-i spui lui Cal că din cauza ta a ratat faimoasa mea plăcintă.

— Nu-i spun, zâmbi Evan. Nu m-ar ierta niciodată!

— Pentru ce să te iert? intră în bucătărie Cal.

— Pentru nimic, încercă Evan să evite subiectul.

Cal se uită întrebător către Maud.

— Nu-i nimic, dragule. Mama ta mi-a spus că nu puteţi să veniţi la noi la masă. Îmi pare rău că am făcut prea multă plăcintă şi n-are cine s-o mănânce.

— Mamă!

— Mă trădezi, da? se strâmbă Evan către Maud.

— La şapte e bine? întrebă ea.

*

Tot timpul mesei, Linc se uită la Evan, dar ea reuşi să-i evite privirea. Oare greşise că se dusese la ea seara trecută? Nu credea. Îşi dorise să fie cu ea şi-i plăcuse acest lucru. Dar de ce-i spusese despre Jenny?

Nu ştia să răspundă la această întrebare. Încercă să nu se mai gândească şi-şi îndreptă atenţia spre discuţia de la masă.

— Nu ştiu ce să zic, Cal. Tu n-ai mai fost niciodată pe un vas. Dacă ţi se face rău?

— Ce-o să fac? O să…

— Nu, nu-mi spune, pot să-mi imaginez.

— Deci, pot? întrebă el, nerăbdător.

— Numai o săptămână.

Cal aprobă.

— Cât de mare e vasul?

— Uriaş. Peste doisprezece metri.

— Uriaş, nu? repetă ea, neconvinsă.

— Familia Carey a făcut asta de nenumărate ori, insistă Cal. Ba chiar au stat pe un vas un an de zile! Dacă nu mă crezi, sun-o pe mama lui Mike.

Evan nu răspunse.

— Nu mai sunt un copil, mamă.

— Nu, nu mai eşti, zâmbi ea. O să vorbesc mâine cu doamna Carey. Sunt sigură că o să fie bine.

— Grozav!

— Până atunci, hai să spălăm vasele. Vru să strângă farfuriile, dar Linc o opri.

— Lasă astea. Vreau să-ţi arăt ceva. Nu te superi, Maud, nu-i aşa?

— Nu. Şi aşa, Evan a făcut prea multe ieri. Duceţi-vă, până nu se întunecă!

Ea se uită nedumerită spre Maud.

— Hai, du-te. O să-ţi prindă bine să ieşi puţin.

Cal se uită la Linc, la Maud şi în cele din urmă la mama sa.

— Da, duceţi-vă.

Evan oftă adânc, cedând în faţa conspiraţiei.

*

— Unde mergem? întrebă ea când Linc îi deschise portiera maşinii lui.

— Ţi-am spus, vreau să-ţi arăt ceva.

— Şi dacă nu vreau să văd?

— Cred că o să vrei. Şi dacă ne grăbim, poate o să prindem apusul. Îţi plac apusurile de soare, nu?

— Nu e suficient, vreau să-mi spui mai multe.

— Evan, urcă odată în maşină! Doar nu ţi-e atât de frică să fii singură cu mine!

— Nu mi-e frică de nimic, dar vreau să ştiu unde mergem. Nu mi se întâmplă prea des să fiu răpită!

— Mergem să vedem un loc. Am primit acceptul să construiesc acolo un hotel şi un centru de conferinţe. M-am gândit că ţi-ar plăcea să-l vezi.

Evan se mai linişti.

— Mi-ar plăcea, dar…

— Niciun „dar”.

O sili să urce în maşină.

— Îţi place să faci pe şeful, zise ea după ce porniră.

— Mi s-a mai spus. Dar trebuie să recunoşti că mi-am atins scopul.

— Era suficient să mă rogi.

— Nu prea cred. Poate fac eu pe şeful, dar tu eşti cea mai încăpăţânată şi mai rezervată femeie pe care am cunoscut-o. Probabil că din cauza asta nici nu pui prea multe întrebări – te temi să nu fi şi tu întrebată.

Evan nu răspunse, preferând să se uite pe geam.

— Greşesc?

Ea tăcu în continuare.

— Greşesc sau nu?

— Mergem să vedem un şantier, nu să vorbim

despre mine.

— Ai dreptate, dar nu în totalitate.

Linc o privi şi îşi dădu seama cât era de încordată.

— Parcă ai fi Scufiţa Roşie, iar eu lupul cel mare şi rău, râse el, mângâind-o pe obraz.

— Cam aşa ceva…

— E vreo lege care-mi interzice să te cunosc mai bine?

— Nu, nu e nicio lege, dar n-ai ce să afli despre mine.

— Mai vedem noi.

Intră pe un drum lateral.

— Nu mai avem mult. Hai să considerăm şantierul teren neutru şi să discutăm despre noi mai târziu, la o cafea, bine?

Tensiunea lui Evan se risipi în totalitate când Linc începu să-i vorbească despre proiectul lui. Zona era minunată, priveliştea grozavă, iar el vorbea cu atâta însufleţire, încât Evan putea vedea cu ochii minţii rezultatul final.

— Nu e un proiect foarte mare, dar măcar o să stau acasă câteva luni.

— Şi asta vrei? Să stai acasă? îl întrebă ea când se întoarseră la maşină.

— Pentru moment, da. Maud trebuie să fie aproape de mama ei, iar lui Jenny i-ar prinde bine să stea o vreme într-un singur loc. În ultimii doi ani ne-am plimbat printr-o mulţime de locuri, ca ţiganii nomazi.

Evan oftă uşor.

— Ce-a fost asta?

— Mă gândeam, răspunse ea. Atâtea locuri exotice – Paris, Londra, Roma… Fără responsabilităţi, fără obligaţii… Sună grozav!

— Uite! o făcu el atentă.

În faţa lor, soarele se cufunda în ocean, lăsând în urmă limbi de foc care străluceau pe luciul apei. Linc îşi sprijini mâna pe spătarul scaunului ei şi începu să se joace cu o şuviţă din părul ei. Evan nu îndrăznea să se mişte, dar simţea un fior plăcut prin tot corpul.

— Ar trebui să plecăm, Linc, murmură ea.

— O să plecăm.

Îi ridică părul şi se apropie de gâtul ei, sărutând-o uşor. Evan îşi înclină capul, dându-i permisiunea tacită să atingă. Iar el nu pregetă.

— Eşti atât de dulce, atât de moale!

Îi prinse faţa între palme şi o fixă cu privirea lui albastră, adâncă.

— Între noi e ceva special, Evan. Simţi şi tu?

Evan se uita fix, hipnotizată de privirea lui. Totuşi, fiecare fibră din corpul ei îi spunea că nu era bine ce se întâmpla.

— Hai, Evan! Vino lângă mine, atinge-mă.

Ea îşi alungă toate îndoielile şi întinse mâinile către el. Buzele i se desfăcură, primitoare, iar Linc o trase mai aproape, lipind-o de el. Nu mai existau decât ei doi în noaptea adâncă.

Amândoi îşi pierdură controlul şi începură să se atingă, să se descopere, să se bucure de intimitatea îndelung dorită. Cel care îşi reveni primul fu Linc.

— Iubita mea… trebuie să ne oprim.

Ea respiră adânc şi rămase cu capul lipit de pieptul lui. Îi venea să intre în pământ de ruşine. N-o să-l mai poată privi în ochi niciodată!

Nu te-ai schimbat deloc, Evangaline! se certă ea în gând. Eşti aceeaşi fetişcană, gata să repeţi aceleaşi greşeli! N-ai învăţat nimic, absolut nimic!

— Îmi pare rău, zise ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui.

Încercă să-şi încheie nasturii bluzei, dar mâinile

îi tremurau prea tare. El o ajută, dar acest lucru nu făcu decât să mărească stânjeneala lui Evan.

— Mie îmi pare rău, spuse el, înjurând printre dinţi. N-ar fi trebuit să-mi pierd capul.

O mângâie delicat, dându-i părul de pe frunte.

— De obicei nu încep ceva ce nu pot să termin. Te simţi bine?

— Da.

Fir-ar să fie! Ea ar fi trebuit să se retragă, nu el! îi era greu să suporte galanteria lui, mai ales după ce răspunsese atât de clar atingerilor lui fierbinţi.

— Ţi-e ruşine, nu-i aşa? o întrebă el, silind-o să-l privească.

— Normal! Ce s-a întâmplat aici… a fost cea mai mare prostie din viaţa mea.

— Mie mi s-a părut minunat. N-are de ce să-ţi fie ruşine, trebuia să se întâmple. Eram sigur că se va ajunge aici din prima zi, când m-ai pălmuit.

Zâmbi cu căldură.

— Ne potrivim, Evan. Ne potrivim foarte bine.

Ea îl privi, încruntată.

— Linc, nu te grăbi să tragi concluzii. Ne-am lăsat duşi de val, atâta tot. Nu ne potrivim în niciun fel!

— Aşa crezi tu? o tachina el.

— Aşa ştiu eu!

— Cum de eşti aşa de sigură?

— Nu poţi să-mi dai ce-mi trebuie mie, Linc, zise ea, foarte sigură. Nu ai ce să-mi oferi!

Evan văzu cu satisfacţie privirea şocată a lui Linc. Bogatul, chipeşul, arogantul Lincoln Stewart rămăsese fără cuvinte.

— Acum putem pleca?

— Nu, încă nu.

— Te porţi copilăreşte.

— Copilăreşte? Se prea poate… Dar în spatele

acestei bravade se ascunde o poveste pe care vreau s-o aflu. O să mergem într-un loc liniştit, iar tu, Evangaline North, o să-mi spui povestea vieţii tale.

Porni maşină şi îi aruncă o privire piezişă. Evan trase aer în piept, agitată. Nu vorbise niciodată despre... ce i se întâmplase în trecut. O îngrozea gândul că se va dezvălui în faţa lui, dar poate aşa era mai bine. Poate că Linc va înţelege că între ei nu putea fi nimic.

— Bine, acceptă ea. Dacă vrei povestea vieţii mele, o vei avea.

— Vreau mult mai mult, răspunse el.

Luă telefonul din maşină.

— O s-o sun pe Maud, să-i spun că întârziem. Am sentimentul că vom avea multe de vorbit.

*

Douăzeci de minute mai târziu, stăteau într-un bar slab luminat.

— Ce căutam aici? se întrebă Evan în timp ce Linc comanda ceva de băut. Nu se mai apropiase atât de mult de un bărbat de când avea optsprezece ani. De ce Linc? De ce acum? Şi de ce insista atât de mult să afle amănunte despre viaţa ei?

— Am comandat coniac, îi întrerupse el gândurile. E bine?

— Da.

— N-ai de ce să fii nervoasă, Evan, încercă el s-o liniştească. Pur şi simplu, vreau să aflu totul despre tine.

— Dacă şi eu pot să-ţi cer acelaşi lucru, sunt de acord.

El ezită o secundă.

— S-a făcut. Ce vrei să ştii?

— Pentru început, spune-mi despre Jenny.

El făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile, apoi începu să vorbească.

— Soţia mea m-a folosit până când a întâlnit pe cineva mai bun decât mine. A rămas însărcinată, dar tipul a părăsit-o când a aflat. Apoi a fost rândul ei s-o părăsească pe Jenny, aşa că eu am luat fetiţa şi am plecat. Asta-i tot!

Luă o înghiţitură de coniac şi o privi.

— Acum e rândul tău!

Evan era surprinsă de tonul şi cuvintele lui dure. Şi ea putea să joace jocul acesta!

— Să vedem… Am rămas însărcinată când aveam paisprezece ani. Mama m-a dat afară şi am locuit cu o mătuşă trei ani, până când a murit. Când aveam optsprezece ani, m-am mutat cu un tip, dar… lucrurile n-au mers, aşa că l-am părăsit. De atunci, am fost singură – şi-mi place aşa! Acum putem să plecăm?

El o luă de mână.

— Îmi pare rău, Evan.

— Îţi pare rău! spuse ea, tăios. De ce? Amândoi am spus strictul necesar, nu?

— Îmi pare rău că am fost atât de insensibil.

Vocea i se frânse.

— Căsătoria mea a fost un dezastru. Am suferit mult. M-a durut îngrozitor când am înţeles că soţia mea dorea un alt bărbat, că pentru ea era un chin să facă dragoste cu mine… Nu ştiam ce înseamnă să-şi bată cineva joc de mine! Am crezut c-am iubit-o. Când am aflat că e însărcinată, am crezut că Jenny e a mea şi eram sigur că toate problemele noastre vor dispărea. Din păcate, Moira mi-a spus că nu era aşa. Rămăsese gravidă doar ca să pună mâna pe amantul ei.

Vru să-şi retragă mâna, dar Evan îl opri.

— Şi totuşi, ai mai rămas cu ea aproape trei ani după ce s-a născut Jenny. De ce?

El oftă prelung şi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Au fost cei mai grei ani din viaţa mea, iar Jenny a fost singura mea bucurie. Poate speram că totul o să se rezolve, poate că voiam să demonstrez ceva… nu ştiu.

— Ea unde e acum?

— În Hong Kong. Până la urmă, lucrurile s-au terminat cu bine pentru ea. S-a măritat cu un om de afaceri putred de bogat. Nu ne-a mai dat niciun semn de viaţă nici mie, nici lui Jenny.

— Uimitor! zise Evan, mai mult pentru sine.

— Uimitor? repetă el, fără să înţeleagă.

— E absolut uimitor că nu a fost mulţumită cu faptul că era soţia ta. Ai tot ce-şi poate dori o femeie! Eşti talentat, atrăgător, ai o carieră de succes…

Se opri brusc, roşind când îşi dădu seama ce spunea.

— Tu spuneai mai devreme că nu am ce să-ţi ofer? zâmbi el.

— Linc, te rog…

El îi dădu drumul la mână, se ridică şi puse nişte bani pe masă.

— Hai să plecăm de aici.

Evan răsuflă uşurată când văzu că el nu mai voia s-o întrebe nimic.

— O să bem cafeaua la tine.

— Nu cred că e o idee prea bună. Cal o să fie acasă şi…

— Cal e la Mike şi rămâne acolo peste noapte.

Evan făcu ochii mari.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Maud atunci când am sunat-o.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Tocmai ţi-am spus.

O luă de mână şi o trase după el spre maşină.

Capitolul 8

Evan deschise uşa de la ceea ce numea acum „casa ei”. Făcu un pas înăuntru şi se întoarse rapid, lovindu-se de Linc care era în spatele ei. O prinse în braţe şi o lipi instinctiv de el. Uşor! încercă el să se calmeze.

— Linc, n-ar fi mai bine să pleci? Nu vrei să vorbim altă dată?

— Nu la prima întrebare, da la a doua.

Se depărtă de el şi intră în fugă în camera cufundată în întuneric. Linc auzi un zgomot de sticlă spartă şi alergă după ea. Aprinse lumina şi văzu pe covor o vază spartă.

— Îmi pare rău, Linc. Nu sunt obişnuită cu mobila. Promit că o plătesc.

— Nu-ţi face griji.

— Dar ar trebui…

— Ar trebui să vii să mă săruţi.

Ea îl privi şi-l mângâie pe obraz şi pe gât.

— Tocmai asta n-ar trebui să fac, dar…

— Dar?

Ea făcu un pas înapoi şi se pierdu în privirea lui albastră, adâncă. Ştia că nu-i mai poate rezista.

— Dar o să te sărut, Linc. Şi cred că nu mă voi opri aici!

— Îmi place cum sună, zâmbi el. Îi dezveli gâtul şi o sărută.

— Te doresc, Evan.

O luă în braţe şi o lipi de el. Sărutul fu lung, plin de dorinţă şi promisiuni. Ea îi răspunse, arcuindu-se către trupul lui puternic. Totuşi, Linc simţi că Evan se depărtează de el, încordată.

— Liniştește-te, iubito. Nu voi face nimic, dacă tu nu vrei. Tu hotărăşti.

O mângâie delicat pe păr, pe spate, pe braţe, zâmbindu-i liniştitor. Nu voia să-i facă vreun râu, ci doar s-o iubească. Complet, deplin, aşa cum merita. Gândul acesta îl făcu să se înfioare. Oare când se întâmplase? Când se îndrăgostise de Evan? Şi... oare ea ce simţea?

Lipită de pieptul lui, Evan se gândea că îşi dorea să-l aibă aproape, să-l iubească, dar numai în acea noapte. Pentru asta trebuia să fie sinceră.

— Vreau să fim împreună doar în noaptea asta, Linc, nimic mai mult. Fără promisiuni, fără planuri, fără angajamente.

El îşi înclină capul, zâmbind uşor.

— Asta trebuia să fie replica mea.? O privi insistent.

— Explică-mi, Evan! Vreau să ştiu de ce o femeie ca tine, independentă, deşteaptă, frumoasă, care are foarte multe de dăruit, se teme atât de tare de o relaţie.

— Deoarece nu mă pricep să cultiv o relaţie. Eu le distrug!

— Pentru asta e nevoie de doi, nu crezi?

Ea se depărtă şi-i înfruntă privirea.

— Nu e prea încurajator, nu?

— E un început.

— Tocmai asta el Nu vreau să începem nimic. Te doresc acum, în noaptea asta, şi atât!

Trebuia să-l facă să înţeleagă.

— Am planurile mele, Linc. Şi ele nu includ un bărbat.

Sau copilul unui bărbat, completă ea în gând.

El se încruntă.

— E ceva ce nu înţeleg?

Evan respiră adânc.

— Am devenit mamă înainte să împlinesc cincisprezece ani. Nu am fost violată şi nici molestată. Eram doar un copil neştiutor, dornic de afecţiune, care s-a apropiat de primul băiat care i-a arătat atenţie.

Îşi trecu nervoasă mâna prin păr.

— Avea şaptesprezece ani şi era prietenul unui vecin. Ar fi trebuit să fiu mai atentă, dar se purta frumos cu mine şi mi se părea atrăgător. Când s-a ivit ocazia… înţelegi ce s-a întâmplat.

— Dar părinţii tăi? Te-au ajutat?

— Tata a murit când aveam zece ani. Iar mama… Ea a fost cea care şi-a dat seama ce se întâmplă cu mine. Pentru că era prea târziu ca să se mai facă ceva – eram în luna a şasea – m-a dat afară din casă. N-am mai văzut-o niciodată.

— Te-a dat afară! Doamne, dar erai un copil!

— Un copil care urma să aibă un copil. În ochii ei, eram o adevărată păcătoasă. Pe scurt, m-am dus la o mătuşă, o soră a tatălui meu. N-a fost foarte bucuroasă, dar a acceptat să mă ţină atâta vreme cât lucram la fermă. Trebuie să recunosc că eu şi Cal nu ne-am fi descurcat fără ea. Am stat cu ea până când a murit şi am fost nevoită să plec la oraş. Aveam şaptesprezece ani şi visam să-mi găsesc o slujbă şi să mă întorc la şcoală.

— Înţeleg că n-ai avut noroc.

— Nu, clătină ea din cap. În schimb l-am întâlnit pe Randy.

— Randy?

Ea oftă prelung.

— Am fost singură un an de zile, timp în care am lucrat într-un restaurant. Cu ajutorul celor de la asistenţa socială, am reuşit să-mi termin liceul. Lucrurile mergeau bine până când l-am întâlnit pe Randy – un muzician de douăzeci şi patru de ani, blond, cu ochii verzi. Un tip imatur! Aşa mi se pare acum, dar atunci eram cumplit de singură şi credeam că-l iubesc. Ne-am mutat împreună, am renunţat la şcoală şi munceam mult pentru ca el să stea acasă. Spunea că are nevoie de timp să compună piese grozave de pe urma cărora o să ne îmbogăţim. Am făcut tot ce mi-a cerut…

Dar se terminase! îşi spuse ea în gând. Acum n-o să mai renunţe la planurile ei, la viaţa ei, pentru nimeni! Niciodată!

— Lucrurile n-au mers bine nici acum, spuse Linc încet.

Ea clătină din cap.

— Nu… Am avut parte de droguri, băutură, promisiuni încălcate şi…

— Şi?

— Şi am fost la un pas să-l pierd pe Cal. Încă mi-e greu să mă gândesc la ce s-a întâmplat atunci. A fost doar vina mea!

Văzându-i ochii în lacrimi, Linc se apropie şi o luă în braţe.

— Povesteşte-mi, Evan. Sunt lângă tine.

Ea îşi drese vocea.

— Era într-o zi de miercuri. Pentru că nu mă simţeam bine, mă întorsesem de la serviciu mai devreme, pe la ora nouă. Randy era pe canapea, nu ştiu dacă dormea sau îi era rău. Apartamentul arăta îngrozitor – peste tot erau cutii de bere, resturi de pizza, scrumiere pline. Îmi amintesc că eram scârbită

de privelişte aceea şi m-am gândit că lui Cal nu-i trebuia aşa ceva, dar… mi-era teamă să fiu singură, să-l părăsesc pe Randy. Mă hotărâsem să vorbesc cu el, dar mai întâi voiam să văd ce făcea fiul meu.

Evan îi înconjură talia cu braţele şi se cuibări la pieptul lui.

— Apartamentul era foarte mic, astfel încât Cal nu avea o cameră a lui. Trăsesem un paravan în camera noastră şi îi pusesem patul acolo. Dar patul era gol… Nu-mi venea să cred că un copil de patru ani putea să iasă din casă! Am chemat poliţia şi l-am găsit, după patru ore, pe o alee din jurul blocului. Mi-a spus că plecase la plimbare şi se rătăcise. Era ud, murdar, înfometat… N-o să uit niciodată ce spaimă am tras!

— Îmi imaginez! Dacă ar fi fost Jenny…

Ea continuă, ca şi când nu l-ar fi auzit.

— Când am intrat în apartament, poliţistul s-a uitat peste tot, l-a văzut pe Randy dormind şi a zis că trebuie să merg cu el, să discut cu cineva. Am înţeles din privirea lui că nu era ceva de bine. Eram sigură că se duce să anunţe Protecţia Copilului şi, să fiu sinceră, nu-l condamnam.

— Şi ce-ai făcut?

— Mi-era atât de frică să nu-mi pierd copilul! I-am zis să mă aştepte puţin şi m-am dus în dormitor, cu gândul să iau nişte haine pentru Cal. De fapt, voiam să trag de timp ca să mă gândesc la o soluţie. Spre norocul meu, s-a trezit Randy şi a început să facă scandal. Am strâns câteva haine într-o geantă şi am fugit. Ca în filme, pe fereastra din dormitor.

Îşi ridică chipul şi-l privi în ochi.

— În acea noapte, mi-am promis mie însămi câteva lucruri, în primul rând, am jurat că fiul meu va fi întotdeauna pe primul loc în viaţa mea. Merita să fie fericit, în siguranţă. Am îmbătrânit câţiva ani în

noaptea aia. Cred că acela a fost momentul în care am înţeles ce înseamnă să fii mamă, ce responsabilitate aveam.

El o mângâie pe păr şi o privi cu dragoste.

— Şi ţi-ai ţinut promisiunea. Ai crescut un copil grozav, Evan. Nu crezi că acum e timpul să te ocupi de tine?

Evan îl ţintui cu privirea. Tocmai asta voia, dar nu îndrăznea să-i spună că în planurile ei nu era loc nici pentru el, nici pentru Jenny. El îi masă tâmplele, iar Evan începu să se relaxeze. Oare nu-şi făcea prea multe probleme? Îl dorea atât de mult pe Linc… Din privirea lui înţelese că şi el simţea la fel.

— De fapt, poate că e timpul să ne ocupăm unul de altul, zâmbi el. Fă dragoste cu mine, Evan. Vreau să te descopăr, să te ating, să te simt lângă mine…

— Şi eu vreau asta, Linc.

Înghiţi în sec.

— Şi mai vreau să ştii că… te plac foarte mult. Altfel n-aş fi putut…

— Mulţumesc, iubito, o întrerupse Linc, zâmbind larg. Mă bucur să ştiu că nu te interesează doar corpul meu!

— N-am spus asta!

O luă în braţe şi o duse în dormitor, aşezând-o uşor pe pat. Îndrăzneaţă, Evan îi desfăcu nasturii cămăşii şi îşi trecu mâinile peste părul lui moale de pe piept.

— A trecut mult timp, Linc. Aproape că am uitat cum se face şi… şi nici nu mă pricep prea bine. Îmi doresc atât de mult să fie bine!

Dintr-o mişcare, el îi dădu jos fusta şi îngenunche în faţa ei, sărutându-i fiecare centimetru al pielii.

— Să mă opresc? Vrei să mergem în bibliotecă,

să citim nişte cărţi? Şi dacă n-o să ne iasă din prima, o să mai încercăm. De câte ori e nevoie…

Îşi punctă fiecare cuvânt cu sărutări care urcară pe coapsele zvelte, pe şolduri, pe talia îngustă, pe sânii ei plini.

— Linc…

Împreună, descoperiră extazul.

Capitolul 9

— Linc, e miezul nopţii. Ar trebui să pleci. Maud s-ar putea să… N-aş vrea să creadă… înţelegi ce vreau să spun! zise ea, ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

— Da, înţeleg.

O sărută pe păr. Ştia că are dreptate, dar nu părea dispus să se mişte.

— Linc?

— Taci, îi ceru el, încet.

Ea zâmbi şi se lipi mai aproape.

— Cum, nu mă contrazici? se miră Linc.

— Cine mai are putere să se contrazică? şopti ea.

Linc chicoti, mulţumit. I se părea că este bărbatul cel mai fericit din lume. Se simţea bine cu ea alături. Chiar foarte bine! Evan era plină de pasiune şi de căldură, sălbatică şi dulce în acelaşi timp.

Pentru Linc era clar – se îndrăgostise de ea. Ştia că nu-i va fi uşor s-o facă să accepte această relaţie, dar era convins că merita.

O sărută şi vru să se ridice din pat, dar Evan se agăţă de el.

— Hotărăşte-te, iubito, surâse el. Să stau sau să plec?

Ea gemu şi se ascunse sub cearşaf.

— Asta înseamnă să plec?

Dădu cearşaful deoparte şi făcu semn că da.

— Mă bucur că nu-ţi pare bine că plec.

— Nu, nu-mi pare bine, se grăbi ea să-l asigure. Eşti un iubit nemaipomenit, Linc. Uitasem că…

Se opri şi zâmbi larg.

— Nu! Nu ştiam că poate fi aşa de bine. Nu m-am simţit aşa niciodată.

— Nici eu, crede-mă.

Ea îi urmări cu un deget conturul feţei.

— De ce nu te-am întâlnit acum câţiva ani?

El îi ridică mâna şi-i sărută podul palmei.

— Poate că ai vrut să păstrezi pentru sfârşit ce aveai mai bun?

— Arogantule!

— N-ai spus tu că sunt cel mai bun amant din lume?

— Niciodată…

În loc să-şi termine propoziţia, Evan aruncă în el cu o pernă. Linc veni deasupra ei şi-i imobiliza braţele.

— Nu-i cinstit, protestă ea când îşi recăpăta răsuflarea după sărutului lui înflăcărat. Tu eşti mai puternic!

Ochii ei străluceau, iar râsul cristalin arăta cât de bine se simţea împărţind patul cu el. Cuvintele lui izvorâră din inimă. Ştia că îşi asuma un risc, dar nu se mai putea abţine.

— M-am îndrăgostit de tine, Evan, spuse el abia auzit.

Ea făcu ochii mari şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

— Linc, te rog! Nu face asta.

— Să nu fac? Nu stă în puterea mea. Te iubesc şi nu pot schimba asta. Să fiu sincer, nici nu vreau. Mai

mult, sunt gata să accept tot ce urmează.

— Adică o casă cu gard alb şi un garaj pentru două maşini? îl provocă ea.

— Da.

— O, Doamne! se sperie Evan. Ţi-am spus, Linc, nu vreau să-mi iau niciun angajament.

— Da, mi-ai spus, recunoscu el.

Se ridică şi începu să se îmbrace. Se uită către chipul ei serios şi-şi dădu seama că trebuia să lupte pentru inima ei, dar era pregătit.

— De ce eşti atât de înspăimântată? N-am făcut decât să-ţi spun că te iubesc.

— Dar dacă eu nu pot să te iubesc?

— Ba poţi!

Evan tăcu preţ de câteva clipe.

— E o nebunie, spuse ea în cele din urmă. Nu vreau aşa ceva! Ţi-am spus de la început – fără planuri, fără promisiuni. O să suferim amândoi!

Tonul ei era disperat.

— Nu-i adevărat, se împotrivi Linc.

— Problema e că… suntem total diferiţi. Vrem alte lucruri de la viaţă.

— Cum poţi să spui aşa ceva după ce s-a întâmplat între noi? Eu sunt de părere că suntem foarte compatibili.

O trase spre el şi o sărută.

— Şi, mai ales, avem nevoie unul de celălalt.

Ea vru să protesteze, dar Linc o opri cu un sărut apăsat.

— Ajunge, iubito. Nu-ţi cer decât să te gândeşti.

Evan rămase multă vreme uitându-se în urma lui. La ce să se gândească? Ideea era nebunie curată!

*

A doua zi, Evan se trezi foarte devreme. Înainte de a pleca, îi lăsă un bilet lui Cal, spunându-i că, după serviciu, o să se ducă la magazinul unde lucra el. Plănuia să facă nişte cumpărături, după care se puteau duce să vadă împreună un film. În felul acesta, va petrece câteva ore cu fiul ei şi îl va evita pe Linc.

Nu se aşteptase la o declaraţie de dragoste din partea lui. Şi totuşi, Caressa îi spusese că era imprevizibil… Era convinsă că făcuse o mare greşeală când acceptase să facă dragoste cu el. Acum trebuia să găsească o cale să îndrepte lucrurile.

Îi încolţi în minte ideea că şi ea se îndrăgostise de el, dar refuza s-o ia în seamă. Putea… nu, era obligată să-şi înfrâneze sentimentele. În viaţa ei nu era loc decât pentru propria ei persoană! Poate era egoistă, dar ultimii ani îi dăduseră dreptul să gândească aşa. Nu mai voia să fie pe locul doi, să se gândească mai întâi la altcineva, să renunţe iar la visele sale.

Nu putea să-l iubească pe Linc. Nu putea să-i fie o mamă adevărată lui Jenny!

***

— Cum a mers cu doamna Carey, mamă? o întrebă Cal în timpul serii, pe când mâncau un hamburger.

— Bine.

— Bine?! Doar atât?

— Am făcut o listă cu lucrurile de care mi-a spus că ai nevoie.

Căută în geantă hârtia şi i-o întinse lui Cal.

— Nu avem multe de cumpărat, îl asigură ea. Era foarte entuziasmată de această excursie. Cred că te invidiez!

— N-ai de ce, zise Cal, cu gura plină. Parcă ziceai că nu-ţi plac bărcile!

— Aşa e, dar o să-mi fie dor de tine.

— Nu-i adevărat, râse Cal. O să profiţi la maxim de săptămâna asta. N-o să mai fii nevoită să faci curat în camera mea, o să asculţi ce muzică vrei tu, o să economiseşti bani de mâncare… Vezi, numai avantaje!

Evan izbucni în râs.

— E adevărat, dar tot o să-mi fie dor de tine.

— Şi cum rămâne cu Linc?

Veselia ei dispăru.

— Ce-i cu Linc?

Cal o privi amuzat.

— Nu e o alegere chiar aşa de proastă, să ştii.

— Calvin North! Vrei să-mi găseşti pe cineva?

— Cam aşa ceva. N-o să fiu cu tine toată viaţa, zise el scurt. Linc e un tip grozav şi ar trebui să pui mâna pe el.

— Ce limbaj e ăsta? pufni ea. Nu vreau să pun mâna pe nimeni! Ai uitat de planurile noastre? Mai întâi să intri tu la universitate, apoi eu.

Cal ridică din umeri.

— Planurile se pot schimba.

— Ale mele nu, se opuse ea.

— Bine, nu te supăra. A fost doar o idee…

— Proastă! hotărî ea. În plus, nu uita că Linc are nevoie de o mamă pentru Jenny.

— Nicio problemă! Jenny te iubeşte foarte tare, am văzut eu!

Evan trase aer în piept.

— Termină-ţi sucul, Cal.

— Am încheiat discuţia?

— Am încheiat discuţia.

*

În următoarele zile, Evan făcu ore suplimentare la birou, iar în timpul serii îşi găsea de lucru prin casă, aşa că reuşi să-l evite pe Linc.

Cal plecă în excursie sâmbătă dimineaţa. Îmbrăcată doar în halat, Evan ieşi pe verandă. Cu o cană de cafea în mână, se sprijini de balustradă, privind fără ţintă către ocean. De câteva zile nu se gândea decât la faptul că trebuia să renunţe la casa în care se simţea atât de bine. Şi la bărbatul pe care-l iubea…

Da, îl iubea pe Linc. Acesta era adevărul! Dar la fel de adevărat era că îi era frică. Nu avusese noroc în dragoste şi nu îndrăznea să spere că acum va fi mai bine.

— Bună!

Jenny apăru brusc şi se agăţă de ea, astfel că Evan făcu un efort să nu verse cafeaua.

— Bună dimineaţa, Jen. Ce cauţi aici aşa de dimineaţă?

Se aplecă şi o îmbrăţişă pe fetiţă.

— Unde e Maud?

— Aici, răspunse femeia, ivindu-se de după casă. N-am putut să scap de ea, voia neapărat să vină să-ţi spună ceva. Am hotă…

— Lasă-mă pe mine! îi ceru micuţa.

Faţa îi strălucea de emoţie.

— O să dăm o petrecere de ziua mea, spuse ea dintr-o suflare. O să am jocuri, şi un clovn, şi cadouri, şi un tort mare!

— Grozav, Jenny! se bucură Evan. Şi când o să fie petrecerea?

— Sâmbăta viitoare, ca să fie şi Cal acasă.

— Bine, sunt sigură că ar fi supărat dacă n-ar putea să vină.

— Şi tu, Evan. Vreau să vii şi tu.

— N-o să lipsesc, draga mea, o asigură ea.

Îi ciufuli părul şi o sărută pe obraz.

— Ce-ar fi să te duci puţin la plajă? o îndemnă Maud. Dar să stai undeva să te pot vedea!

Jenny o rupse la fugă, iar Maud se aşeză pe un scaun.

— Pari obosită, îi spuse ea lui Evan. Ai avut o săptămână grea?

— Ca de obicei, ridică aceasta din umeri, absentă.

— Dacă vrei să vorbeşti, sunt aici. Te poţi baza pe mine.

— Mulţumesc, dar nu…

Evan înălţă capul şi văzu privirea îngrijorată a lui Maud.

— De fapt, vreau, am nevoie să vorbesc cu cineva. Dar… nu sunt obişnuită să-i pese cuiva de mine şi de problemele mele.

Îşi lăsă privirea în jos, ruşinată să recunoască acest lucru.

— Te ascult, draga mea.

Iar Evan îi spuse întreaga poveste. Când termină, Maud o privi cu dragoste şi nu făcu nicio remarcă despre trecutul sau planurile ei de viitor. Nu o judecă, nu o certă; în schimb, îi vorbi despre Linc.

— L-am iubit pe Linc din prima clipă în care l-am văzut în grădina casei mele. Mi-am dat seama că suferea, că-i lipsea ceva. Provenea dintr-o familie bogată, dar nu ştia ce însemna afecţiunea, dragostea de mamă. Îi era greu să se ataşeze de cineva şi a durat mult până am devenit prieteni. Dar, o dată ce s-a lipit de cineva, dăruieşte totul. Jenny îi seamănă foarte mult.

— Ce vrei să spui, Maud?

— Vreau să înţelegi că Linc e un bărbat foarte sensibil şi vulnerabil. Ţine enorm la fetiţă. Şi ai dreptate, e o mare responsabilitate să creşti un copil. Iar atunci când e vorba de copilul bărbatului pe care-l iubeşti…

Evan vru să intervină, dar Maud nu-i permise.

— … aceasta e baza relaţiei voastre. Dacă ai îndoieli sau temeri, trebuie să fii sinceră cu Linc şi să staţi de vorbă.

— Probabil crezi că sunt o persoană îngrozitoare, nu-i aşa? Să nu crezi că n-o iubesc pe Jenny!

Se uită către fetiţa care se juca în nisip, pe plajă.

— Uită-te la ea. Cum aş putea să n-o iubesc?

— Nu, e perfect normal ce simţi. Şi, mai ales, eşti foarte sinceră. Linc e un tip deştept, nu te teme.

Maud se ridică şi-i făcu semn lui Jenny să se întoarcă.

— Totul o să fie bine, ai să vezi. Dar soluţia nu este să-i eviţi pe Linc şi pe Jenny. Dă-i o şansă, Evan. Dă-ţi ţie o şansă! Dacă fugi acum, faci cea mai mare greşeală din viaţa ta.

— Credeam că am făcut deja greşelile vieţii mele!

Nici nu intră bine în casă, că sună telefonul. Ştia cine era încă înainte să răspundă.

— Ai avut destul timp să te gândeşti? o întrebă Linc. Ea ezită, temându-se să-i dea un răspuns.

— Evan?

— Da, răspunse ea în cele din urmă. M-am gândit.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie?

— Da.

— Şi?

— Am decis să nu decid nimic – pentru moment.
Evan auzi oftatul lui prelung.
— Bine, zise el. Ce faci astăzi?
— Voiam să…
Se răzgândi brusc.
— Nimic.
— Bun, atunci poţi să mă ajuţi să aleg cadoul pentru Jenny. Poţi să fii gata până la ora unsprezece?
— Da.
Linc făcu o pauză şi apoi vorbi foarte serios.
— Au fost şase zile foarte lungi.
— Şi pentru mine, recunoscu ea.
— Ne vedem la unsprezece, iubito.

*

Cu câteva minute înainte de ora fixată, Evan auzi că cineva îi bătea la uşă.
— Linc! Ce cauţi aici? Tocmai voiam să vin la tine.
El intră în casă şi o luă în braţe.
— Am venit aici pentru că m-am gândit că o să te ruşinezi dacă o să fac asta în faţa lui Maud şi a lui Jenny.
— Ce să faci?
O sărută pe îndelete, parcă vrând să-şi amintească gustul, aroma, savoarea buzelor ei. Îi zâmbi fermecător, în timp ce Evan încerca să-şi recapete stăpânirea de sine.
— Eşti gata?
— Doar să-mi iau pulovărul…
Câteva minute mai târziu, erau în maşina lui Linc.
— Nu eşti curioasă să afli unde mergem? o întrebă el, jucându-se cu degetele ei lungi.

Evan ar fi vrut să ştie, dar nu se simţea în stare să-l întrebe nimic.

Capitolul 10

— Unde mergem? făcu ea un efort.

— La Cowichan Bay. Cunosc acolo un crescător de câini.

— De câini?! Linc, o să-i iei un câine lui Jenny! Grozav, o să fie încântată! Îşi doreşte atât de mult unul... Ce câine?

— Un setter irlandez. Cum zice ea, „un câine roşu”. Puii sunt atât de mici, au doar două luni!

— Abia aştept să văd cum o să reacţioneze când o să-l vadă!

Linc se uită atent la ea.

— Ţii la Jenny, nu-i aşa, Evan?

Evan simţi că i se strânge stomacul. Era o întrebare foarte importantă pentru el.

— Când nu e lângă tine, îmi place foarte mult de ea, încercă Evan să glumească.

Spre surpriza ei, Linc începu să râdă.

— Te-ai cam ocupat de ea, nu?

— La ce te referi?

— La mâna aceea fermă de care am vorbit odată.

— Am mai disciplinat-o puţin, dacă asta vrei să spui.

— Da, asta vreau să spun.

Evan îl privi, foarte serioasă.

— Nu i-am făcut niciun rău, Linc. Te rog să mă crezi că nu i-aş face rău niciodată!

— Ştiu, spuse el încet. Jenny s-a schimbat foarte

mult, Evan, şi e o schimbare în bine. Trebuie să recunosc că eu am fost cam îngăduitor cu ea. După ce s-a întâmplat cu mama ei... Cred că am vrut să simtă că cineva o iubeşte şi are grijă de ea. N-am ştiut să găsesc calea de mijloc. Însă de tine s-a lipit foarte tare, în ciuda faptului că ai fost foarte fermă cu ea. Cum ai reuşit?

Curiozitatea lui era sinceră, dar Evan nu se simţea în largul ei vorbind despre Jenny şi despre cât de importantă devenise în viaţa fetiţei. Făcuse multe greşeli şi, până nu era să-l piardă pe Cal, nu ştiuse să se poarte cu copiii.

— După ceea ce s-a întâmplat cu Randy, eu şi Cal am fost singuri. Ne-am bazat unul pe celălalt, am fost sinceri unul cu celălalt, pentru că nu se putea altfel! Din pricina serviciului meu, Cal stătea mult timp singur. Îmi pare rău că n-am stat cu el atât de mult cât aş fi vrut.

Amintirile dureroase îi reveniră în minte. Apartamentele ordinare, lungul şir de colege de cameră, slujbele prost plătite... Nu avea niciodată destui bani sau destul timp pentru ea şi Cal. Clătină din cap, parcă vrând să alunge aceste gânduri.

— De mic, Cal a trebuit să înveţe să fie responsabil, să aibă grijă de el însuşi. Şi a reuşit.

Mândria i se citea pe faţă.

— Şi eu am reuşit. Amândoi am învăţat ce înseamnă disciplina. De fapt, trebuie să recunosc că ne-am maturizat împreună. L-am respectat întotdeauna pe Cal şi l-am tratat ca pe un adult. Aşa am făcut şi cu Jenny.

— Cred că uneori ţi-a fost foarte greu.

— De cele mai multe ori.

Evan încercă să zâmbească.

— Dar greul a trecut! În câteva zile, Cal începe

facultatea. Am o slujbă bună, aşa încât o să ne descurcăm în primul lui an la Universitatea din Victoria. Ne prinde tare bine faptul că nu plătim chirie, Linc, serios… Anul viitor o să se mute în campus şi apoi…

— Şi apoi?

Era momentul să clarifice lucrurile.

— O să am aproape treizeci şi doi de ani. O să fie rândul meu!

— Vrei să te întorci la şcoală?

— Vreau să mă întorc la şcoală, vreau să călătoresc, vreau să fac tot ce-mi pofteşte inima.

Linc trase maşina pe dreapta.

— Am ajuns.

Următoarea oră şi-o petrecură printre puii de căţei. Linc alese unul dintre ei şi-i spuse vânzătorului că va veni să-l ia sâmbătă dimineaţa.

— Mergem să mâncăm ceva? o întrebă el când se întorceau la maşină.

— Da, mi-e foame.

— Îţi plac stridiile?

— Foarte tare.

— Bun, ştiu un loc grozav.

*

Chelnerul le luă comanda şi le umplu paharele. Restaurantul ales de Linc se afla în port şi era amenajat pe un vas vechi.

— Nu cred că ţi-e foame cu adevărat! Ar trebui să mănânci mai mult, să prinzi puteri.

— Pentru ce? râse Evan.

Linc o fixă cu privirea şi-i zâmbi.

— Pentru diseară.

Ea roşi, dar îi întoarse zâmbetul.

— Bine, răspunse Evan după un moment de

pauză. Amândoi ştiau ce însemna răspunsul ei. Îi luă mâna şi-i sărută podul palmei.

— În legătură cu sâmbăta trecută, începu el. Mă gândeam… Ea îşi trase mâna.

— Nu te mai gândi, Linc. Hai să profităm de săptămâna asta, când Cal nu e acasă. Atât şi nimic mai mult. Bine?

— Ştiu ce vrei să faci, Evan, dar n-o să-ţi meargă. Te iubesc şi vreau să te fac să accepţi asta.

Văzu privirea ei tristă şi cedă.

— N-o să insist. În următoarele zile o să ne simţim bine împreună şi atât. Aşa e mai bine?

Ea se relaxă şi zâmbi.

— Da, aşa e mai bine.

Sosirea chelnerului le întrerupse discuţia.

*

Când ajunseră acasă, era întuneric.

— Mulţumesc pentru ziua asta, Linc, spuse Evan înainte să iasă din maşină. M-am simţit nemaipomenit.

El o mângâie pe păr şi pe gât, apoi se aplecă şi o sărută uşor. Evan îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îi zâmbi fericită.

— E aşa de bine cu tine…

Sărutul care urmă îi făcu pe amândoi să-şi dea seama cât de mult se doreau unul pe altul.

— E ultima oară când te sărut în maşină, promise Linc, furios pe sine.

Încercară să-şi recapete respiraţia.

— La noapte, îi aminti Linc, privind-o fix.

— La noapte.

— Acum, hai să intrăm. Probabil că Maud şi Jenny se întreabă unde suntem.

— Du-te doar tu, Linc. Eu mă duc acasă la mine.

Ne vedem mai târziu.

El rămase în maşina câteva clipe, privind în urma ei. O să-i fie foarte greu s-o cucerească pe această femeie!

*

Evan intră în casă şi se sprijini de uşă. În ce se băgase? Promisese că va fi cu el o săptămână, când ea nu era sigură că putea să reziste o zi în faţa lui Linc Stewart! Se pierdea complet când o săruta, o atingea, îi vorbea cu vocea aceea joasă, plină de senzualitate.

Era gata să-şi piardă din nou capul în faţa unui bărbat atrăgător. Dar mai făcuse acest lucru de două ori şi se dovedise un dezastru! De ce voia să repete aceleaşi greşeli? Nu, încercă ea să se convingă. În primul rând, ea nu mai era o puştoaică, ci o femeie în toată firea. Era timpul să se poarte ca atare!

Evan stătea ghemuită pe canapea, cu „Viaţa lui Elizabeth I” în braţe, când îl auzi pe Linc bătând în uşă.

— Intră, e deschis, îl invită ea fără să se ridice.

El veni către ea cu mâinile la spate şi o sărută.

— Ce ascunzi acolo? întrebă Evan. Sper că n-ai de gând să mă îmbeţi, Linc Stewart!

— Nu, e altceva, mult mai bun.

Ridică o mână.

— Plăcintă cu mere sau, ca să fiu mai exact, plăcinta cu mere a lui Maud. Iar aici…

Ridică şi cealaltă mână.

— Îngheţată! strigă Evan sărind în picioare.

Puse mâinile pe umerii lui şi îl răsuci către bucătărie.

— Înainte marş!

Se întoarseră în salon cu farfuriile pline şi câte o cană cu cafea. Aşezată lângă el, Evan privea către

şemineu şi se trezi dorindu-şi să fie şi la iarnă lângă Linc şi să se încălzească amândoi în faţa focului. Firea ei optimistă o făcea să se întrebe „De ce nu?”, dar glasul raţiunii îi amintea că acest lucru nu era posibil.

— Eşti foarte frumoasă, îi şopti Linc, înconjurând-o cu braţele şi lipind-o de el. Părul tău e atât de mătăsos… Te iubesc, Evan.

Privirea lui o făcu să se înfioare.

— Şi te doresc atât de mult, încât mă doare.

Ea îl mângâie pe obraz, pe gât, pe piept.

— Eşti sigur că nu e din pricina mâncării? îl tachină ea.

Linc făcu ochii mari, apoi izbucni în râs.

— Nu vrei să mă iei în serios, nu?

Evan îi scoase cămaşa şi îl sărută, scurt şi delicat pe piept. Mâna ei coborî, curajoasă, către cureaua pantalonilor.

— Ce ai de gând? întrebă el, cu respiraţia întretăiată.

— Te iau în serios, nu asta vrei?

El zâmbi larg şi începu să-i desfacă nasturii bluzei.

— Deci ai chef de joacă… Bun, zise el aprobator când văzu că Evan nu purta sutien.

Începu să-i dezmierde sânii plini şi se uită la ea.

— La jocul ăsta te gândeai?

— Da, zise ea, cu mâinile în părul lui blond. Cât poate să dureze?

— Nu are limită de timp, iubito.

*

Marţi dimineaţă Linc plecă din oraş.

— O să mă întorc diseară, îi spuse el când veni să-şi ia rămas-bun. Maud o să plece la sora ei, dar o să

am grijă eu de Jenny la noapte.

Evan îl privi plecând şi zâmbi fericită. Nu se gândise că o să se îndrăgostească atât de tare de el. Şi nu din cauză că era un amant atât de priceput… Ci pentru că era amuzant, posesiv, mândru, chiar arogant, de multe ori dulce şi uneori vulnerabil. Şi totuşi, o deranja ceva. Poate că nu era într-adevăr o problemă, poate că… începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari, încercând să înţeleagă.

Nu! Nu se putea!

Pentru o clipă, îi trecuse prin cap să renunţe la planurile ei şi să se devină doamna Lincoln Stewart. Să se mărite cu Linc? Era o nebunie!

Cal îşi dăduse acceptul. Dar Jenny? O iubea pe Jenny din tot sufletul, aşa cum îl iubea şi pe Linc. Ştia că putea avea grijă de ea, că o putea creşte. Ideea aceasta era realizabilă! Nu trebuia decât să renunţe la planurile ei egoiste – la şcoală, la călătorii. Va avea în schimb o familie – Linc, Jenny, Cal şi ea. Exact aşa cum îşi dorea bărbatul pe care-l iubea.

Linc!

Îl iubea din toată inima, profund, deplin şi pentru toată viaţa. Oare merita să dea o şansă dragostei? Un zâmbet îi înflori pe buze.

*

— A venit taxiul, Evan, îi spuse Maud. Sunt sigură că Linc n-o să întârzie mult.

— Nu-ţi mai face griji, Maud. Ai uitat că de asta sunt aici? Pentru astfel de situaţii de urgenţă.

— Să fiu sinceră, am uitat. Mă gândesc la tine ca la un membru al familiei, nu ca la o dădacă.

— Mulţumesc, Maud, zise Evan, sărutând-o pe obraz. Du-te! Jen şi cu mine o să ne descurcăm.

După ce plecă Maud, Evan se întoarse în bucătărie. Termină de spălat vasele, apoi se duse lângă Jenny pe canapea şi se uitară împreună la un documentar despre insecte. Pentru că fetiţa era gata să adoarmă, o duse în camera ei, o înveli şi o sărută de „noapte bună”.

Coborî înapoi în salon, cu gândul să-l aştepte pe Linc. O furase şi pe ea somnul în faţa televizorului, când un ţipăt ascuţit o trezi.

— Evan! Eşti aici?

O văzu pe fetiţă în capătul scărilor şi urcă într-un suflet la ea.

— Da, iubito, sunt aici. Ce s-a întâmplat? Ai visat urât? O luă în braţe, iar Jenny se ghemui la pieptul ei.

— Păianjeni! Erau aşa mari…

— Nu-i de mirare, spuse Evan, cu gândul la documentarul de la televizor. Nu-ţi face griji, aici nu sunt păianjeni.

O aşeză înapoi în pat şi vru să plece.

— Nu mă lăsa singură, Evan. Dormi cu mine, numai puţin. Te rog!

— Bine, numai puţin, zâmbi ea.

Se uită la ceas şi văzu că era zece şi douăzeci. Oare de ce întârzia Linc? În ciuda voinţei ei, o cuprinse somnul.

Jumătate de oră mai târziu, Linc le găsi dormind împreună. Se sprijini de tocul uşii şi le privi în tăcere. O femeie şi o fetiţă pe care le iubea cu pasiune.

Evan! Crezuse că mai fusese îndrăgostit, că mai iubise, dar când o cunoscuse pe ea înţelesese că se înşelase. Nu ştia cum putea să fie atât de sigur. Se duse către pat şi o luă în braţe, purtând-o către camera lui.

— Linc? murmură ea.

— Sst!

O sărută pe frunte şi o puse în patul lui. Curând, acesta va fi patul nostru! îşi spuse el în gând. Nu ştia de ce ezită Evan, dar avea de gând să afle. Avea nevoie de ea, aşa cum avea şi Jenny.

Evan se lipi de el.

— M-aş putea obişnui cu asta.

— Asta şi voiam! Spune un singur cuvânt şi o să te duc în pat în fiecare seară.

— Tentant… O să mă şi înveleşti?

— Nu numai, zâmbi el.

— Nu numai?!

— Vrei să-ţi arăt?

— Te iubesc, Linc.

El făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ce-ai spus?

— Sunt mai multe cuvinte, dar…

Îl privi în ochi, serioasă.

— Te iubesc, Linc. Nu ştiu cum şi când s-a întâmplat. Ştiu doar că te iubesc şi vreau, am nevoie să-ţi spun asta.

Linc simţi că nu mai poate respira. O luă în braţe şi o strânse cu putere, fără să spună nimic. Se sprijini de tăblia patului şi o trase spre el. Nu voia decât s-o ţină lângă el, acolo unde-i era locul.

Evan se eliberă uşor şi se încruntă.

— Ar trebui să spui ceva, să ştii.

— Da? întrebă el cu un aer neştiutor. Ce?

— Ceva de genul „şi eu te iubesc, Evan”.

— Asta ţi-am spus, zâmbi el. O să te anunţ dacă se schimbă ceva.

Ea închise ochii.

— A, ce romantic!

El îi cuprinse faţa între palmele lui fierbinţi.

— Te iubesc, Evan. Până să te cunosc pe tine, n-

am ştiut ce înseamnă dragostea. Şi dacă vrei, sunt gata să-ţi spun asta în fiecare zi, în următorii cincizeci de ani, pentru restul…

Ea îl opri, punându-i un deget pe buze.

— Ajunge pentru azi. Bine?

El ezită. Ar fi vrut s-o întrebe de ce, să-i ceară să ia o hotărâre. Dar simţi trupul ei vibrant şi hotărî să lase întrebările deoparte.

— Pentru moment, şopti el. Doamne, cât de mult te iubesc!

Se încurcă în nasturii bluzei ei şi înjură printre dinţi. Toată stăpânirea lui de sine dispăruse complet.

— Rupe-o, Linc.

El îşi ridică privirea şi văzu în ochii ei dorinţă, pasiune, promisiuni.

O rupse.

Capitolul 11

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva, zâmbi el.

— Nici eu, recunoscu ea.

Era bucuroasă că, în întunericul nopţii, nu-i putea vedea roşeaţa din obraji. Nu ştia ce se întâmplase cu ea. Poate mama ei avusese dreptate – poate era o păcătoasă. Dar în acele clipe era sigură că putea să facă dragoste cu Linc tot restul vieţii.

— Evan?

— Hmm?

O sărută pe păr.

— Spune-mi, ai de gând să te măriţi cu mine

sau nu?

Evan încremeni. Ar fi vrut să răspundă, dar nu putea.

— Din cauza lui Cal? încercă el să înţeleagă. Ţi-e teamă că n-o să fie de acord?

— Să nu fie de acord? Nu prea cred… El deja mi-a sugerat să nu te las să-mi scapi.

Linc râse încet.

— Deştept băiat!

După câteva secunde, adăugă serios.

— Aş fi mândru să-l consider fiul meu.

Evan se uită la el. Oare va merge? Era posibil?

— Cred că lui Cal i-ar plăcea.

— Asta înseamnă că nu refuzi ideea?

— Linc, te rog! Nu insista!

— Dar pot să-ţi spun că Jenny ar fi încântată să-ţi spună „mamă”? Te iubeşte foarte mult, Evan.

— Şi eu pe ea.

Era adevărat, dar de câte ori se gândea la Jenny, avea îndoieli.

— Sunt puţin gelos, chicoti Linc. Stă tot timpul după tine şi nu ai destul timp pentru mine! Când o să fii cu adevărat mama ei, o să fie şi mai rău!

— O să trebuiască să-mi dau demisia, adăugă ea, prosteşte.

Linc o sărută pe frunte.

— N-ai nevoie să munceşti, iubito. Sunt gata să plătesc eu pentru şcoala lui Cal, dacă asta te îngrijorează. Oricum, nu cred că-ţi place foarte tare ceea ce faci, nu-i aşa?

— Nu, cred că nu, recunoscu ea.

Era cea mai bună slujbă din câte avusese, dar era numai un mijloc de a plăti pentru studiile lui Cal. Şi pentru ale ei, la un moment dat.

Nu poţi să le ai pe amândouă, Evangaline! îşi

spuse ea. Hotărăşte-te – bărbatul pe care-l iubeşti sau planurile pe care ţi le-ai făcut.

— Mărită-te cu mine, Evan, îi ceru Linc pătimaş.

*

Câteva ore mai târziu, Evan se plimba pe plajă. Unu lucru era clar – Linc voia o mamă cu „normă întreagă” pentru fiica lui. Era normal, având în vedere cele întâmplate cu mama naturală a lui Jenny. Dacă voia să fie cu Linc, era absolut obligată să renunţe la planurile ei. Aşa cum făcuse de când avea paisprezece ani.

Oftă prelung.

Viaţa mea ar fi fost mult mai uşoară dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, Linc! Sau pe minunata ta fetiţă. Dar şi mult mai goală! recunoscu ea.

În tăcere, se întoarse acasă.

*

— Ai văzut ce încântată a fost Jenny când a primit căţeluşul?

Maud şi Evan erau în bucătărie. Tocmai terminaseră de spălat vasele.

— Ce nume i-a pus? întrebă Maud.

— Cooper.

— Da, Cooper. N-am văzut-o niciodată atât de fericită. Ştiu că Linc o cam răsfaţă, dar… o iubeşte atât de mult. Nu ştiu cu cine seamănă, pentru că…

Se opri, temându-se că spusese prea multe.

— Părinţii lui nu erau aşa? Asta ai vrut să spui?

— Erau foarte distanţi, foarte reci. Erau foarte ocupaţi… Mă rog, ştii toată povestea.

Da, Evan o aflase şi înţelegea cât era de

important pentru un copil să simtă dragostea părintească, să ştie că se poate baza oricând pe ei. Oare ea putea să fie un astfel de părinte pentru Jenny? Responsabilităţile erau la fel de mari, chiar dacă nu i-ar fi la fel de greu cum îi fusese cu fiul ei.

— Evan!

Maud se uita pe fereastră.

— Nu ştii unde e Jenny? N-o văd nicăieri.

Evan se uită peste umărul lui Maud către grădină. Linc îşi lua rămas bun de la părinţii care veniseră să-şi ia copiii de la petrecere.

— Caut-o în toate camerele, Maud, îi zise Evan. Eu mă duc afară.

După câteva minute, reveniră în bucătărie, în acelaşi timp cu Linc şi Cal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Linc, văzând expresiile lor îngrijorate.

— Nu ştim unde e Jenny, răspunse Evan, încercând să-şi păstreze calmul. Au plecat toţi copiii?

Linc aprobă cu o mişcare a capului.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

— Am văzut-o la marginea grădinii, cu căţeluşul, răspunse Cal. Cred că au trecut cincisprezece, douăzeci de minute.

— Înseamnă că nu poate fi departe, zise Linc, cu o voce de gheaţă. Cal, tu şi Maud cercetaţi drumul. Eu şi Evan mergem pe plajă.

Instinctiv, ea îl luă de mână şi-l urmă în tăcere.

— Bine că e lumină, murmură Linc când ieşeau din casă.

*

Două ore mai târziu, când se lăsase seara, Evan şi Linc se întoarseră în casă. Ceruseră şi ajutorul

poliţiei locale, dar căutarea nu avusese succes. Nicio urmă de Jenny sau de căţel!

Evan nu îndrăznea să se uite la Linc, care măsura camera cu paşi mari. Îşi amintea foarte bine ce simţise ea când fiul ei se pierduse şi ştia cât de disperat era acum Linc.

Două ore! Dar pe Cal îl găsise după patru ore şi nu păţise nimic! îşi spuse ea în gând, încercând să-şi păstreze curajul, închise ochii şi se rugă în tăcere. Când termină, se ridică în picioare şi se uită fix la Linc. El o văzu, se apropie şi o luă de mână.

— Hai să mergem.

Unul dintre ofiţeri încercă să-l împiedice.

— Domnule Stewart, trebuie să terminăm raportul.

— Mai târziu, îi spuse Linc, tăios. După ce o să-mi găsesc fetiţa.

În faţa casei se întâlniră cu Maud.

— Nimic, răspunse ea întrebării lor nerostite. Mă duc din nou spre şosea.

— Cal unde e?

— Nu l-am mai văzut. A luat-o spre stânga, către golf.

Maud făcea eforturi să-şi reţină lacrimile. Nu era timp de aşa ceva. Trebuiau s-o găsească pe Jenny.

Evan şi Linc se îndreptară din nou spre plajă. Tocmai voiau să se despartă când Evan îl strânse de mână.

— Ascultă!

Era vocea lui Cal, se auzea de foarte departe, dar nu aveau nicio îndoială că era el!

— A găsit-o, Linc! Sunt sigură că a găsit-o! Hai!

O luară la fugă în direcţia din care auziseră vocea băiatului. Jenny era lângă el, speriată, murdară şi obosită. Se repezi în braţele tatălui ei şi începu să

plângă.

— Am găsit-o dincolo de golf, explică băiatul.

— Am alergat după Cooper, spuse Jenny printre suspine. N-a vrut să se oprească şi… n-am mai ştiut unde sunt. N-am putut să-l las aici, cred că s-a lovit. Plângea atât de tare!

Arătă către căţeluşul pe care-l ţinea Cal în braţe.

— O să se facă bine? Te rog, tati, o să-l faci bine?

— Gata, scumpo, nu mai plânge! O să fie bine, ai să vezi. Du-te la Evan, ca să văd eu ce are căţeluşul.

Evan o luă în braţe pe fetiţă.

— Ce sperietură ne-ai tras!

O mângâie şi o sărută pe păr.

— Ar fi trebuit să vii după noi, Jenny. Promite-mi că nu mai faci aşa ceva!

— Promit, spuse ea solemn. Am făcut o prostie, nu? Evan nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Una cât tine de mare! De-acum încolo, n-o să te mai scăpăm din ochi. Hai să mergem, trebuie să-i spunem lui Maud că te-am găsit.

*

După ce poliţia plecă, iar Maud o duse pe Jenny în camera ei, Linc şi Evan se retraseră în bibliotecă. Linc îşi turnă un pahar de coniac şi îl goli dintr-o înghiţitură.

— Cred că asta e prima dată când am simţit într-adevăr nevoia să beau ceva! Ce coşmar!

— A trecut, Linc. Acum totul e în regulă.

— Da… Tu nu vrei nimic de băut?

Ea scutură din cap.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, o să mă duc

acasă. Sunt foarte obosită, vreau să fac un duş. În plus, cred că vrei să stai cu Jenny. Sunt sigură că te aşteaptă şi că nu poate să adoarmă. Îmi amintesc când Cal…

Se opri brusc, cu ochii în podea.

— S-a întâmplat ceva? spuse el fără nicio inflexiune în voce.

— Nu, nimic. Ţi-am spus, sunt obosită. Ne vedem mâine.

Linc veni către ea şi o luă în braţe.

— Pe mâine, îi spuse el, sărutând-o.

Cuvintele lui o urmăriră multă vreme. Pe mâine? Nu era sigură de acest lucru.

*

Evan era în bucătăria din casa de oaspeţi şi pregătea micul dejun pentru Cal.

— Cal? Ce-ai zice dacă… Nu mai face aşa! protestă ea când îl văzu pe băiat bând sucul direct din sticlă.

El ridică mâinile, ca şi când şi-ar fi cerut scuze.

— Bine, bine.

Turnă sucul într-un pahar.

— E mai bine aşa?

— Mult mai bine.

— Ce voiai să mă întrebi?

Evan trase adânc aer în piept, ştiind că venise momentul adevărului. Totuşi, nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Ce-ai zice dacă ne-am muta?

— Spune-mi că n-am auzit bine.

— Ba da, îi înfruntă ea privirea.

— Dar de ce?! De ce să ne mutăm acum? Am crezut că totul e aranjat, că o să stăm aici un an de

zile!

Cal o săgetă cu privirea.

— Mamă, casa asta e la doar cincisprezece minute de universitate! M-am înscris, totul e aranjat! Ce s-a întâmplat?

Ar fi vrut să-i spună, dar nu-şi găsea cuvintele, întotdeauna fuseseră sinceri unul cu altul, dar acum era o problemă mult prea intimă.

— E vorba de Linc, nu-i aşa?

Se înroşi puţin, semn că nici pentru el discuţia nu era comodă.

— Da, recunoscu ea.

— Ne-a cerut să plecăm?

— Încă nu, dar o s-o facă.

— Nu înţeleg.

— Vrea să ne căsătorim, iar eu… eu nu sunt de acord. Pun pariu că, după ce o să-i spun asta, n-o să mai vrea să aibă de-a face cu noi!

Cal se uită la mama sa cu gura căscată.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios! O să-l refuzi pe Linc? Mamă… e un tip grozav!

— Se poate, dar nu pot să mă mărit cu el. Şi nu cred că trebuie să-ţi dau explicaţii, îl repezi ea. O să caut un apartament, cât mai aproape de universitate. De îndată ce-l găsesc, ne mutăm de aici!

Cal se gândi o clipă.

— Nu prea cred.

— Poftim?!

— Am spus „nu prea cred”. Eu o să rămân aici. Pe mine nu m-a cerut în căsătorie, deci eu pot să rămân. Dacă are nevoie, pot să am grijă de Jenny când Maud nu e acasă.

— Vorbeşti prostii, Cal! Nu poţi să stai singur la vârsta ta!

— Ba sunt destul de mare ca să nu mă mut

când vrei tu şi unde vrei tu!

Evan se încruntă.

— Tu chiar vorbeşti serios!

Nu-i venea să creadă. Simţi că-şi pierde echilibrul şi se sprijini de dulap.

— Bine, zise ea în cele din urmă. Dacă aşa vrei… N-o să încerc să te opresc. O să-i spun lui Linc decizia mea chiar în seara asta şi o să-l întreb dacă tu poţi să stai aici în continuare.

Rămase cu spatele la el, sperând că va veni la ea şi îşi va cere iertare, dar auzi uşa închizându-se. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cal se întorsese împotriva ei, poate chiar o ura. Oare Linc cum o să reacţioneze?

*

La ora două, Linc îi telefonă şi o invită la cină.

— La şase e bine?

Când îi auzi vocea, îşi dădu seama că îi va fi greu să se despartă de el. Dar se gândise mult şi ştia că aceasta era cea mai bună soluţie.

— Evan, m-ai auzit? E bine la ora şase?

— Scuză-mă. Da, o să fim acolo.

Spera că fiul ei să nu aibă nimic împotrivă.

— Cum se simt Jenny şi Cooper?

— Bine, amândoi. Nici n-ai zice că li s-a întâmplat ceva! Evan? Te-ai mai gândit la… la noi?

Ea nu-i răspunse.

— E totul în regulă?

— Da, minţi ea. Vorbim diseară.

Puse receptorul în furcă şi rămase privind în gol. Oare va putea să renunţe la Linc? Când îşi recăpătă stăpânirea de sine, observă că fiul său era lângă ea, privind-o cu atenţie.

— De ce faci asta, mamă? Nu înţeleg.

— Nu cred că te pot face să înţelegi, Cal.

— Încearcă.

— Bine.

Evan se apropie de fereastră.

— Vreau să am timp... pentru mine. Şi eu am vise, planuri, idealuri. Pricepi?

Cum putea un copil de şaisprezece ani să înţeleagă că, deşi nu regreta nicio zi din viaţa ei, visa să fie mai mult decât mamă pentru el? Putea să priceapă că voia să-şi împlinească visele la care nu renunţase nicio clipă?

Din expresia feţei lui, Evan văzu că nu putea pricepe.

— Vreau să am libertatea de a face ce-mi doresc, atunci când îmi doresc. Nu mai vreau să fiu responsabilă pentru altcineva.

— Trebuie să te muţi pentru că o să fii responsabilă pentru Linc? întrebă el, confuz.

— Nu la Linc mă gândeam, răspunse ea, deznădăjduită. Nu avea rost! Pentru Cal, lucrurile erau albe sau negre. Nu existau nuanţe şi nici emoţii.

— Hai s-o lăsăm baltă!

— Jenny! strigă el. N-o vrei pe Jenny! Asta e, nu-i aşa? În privirea lui se putea citi dispreţul.

— Nu se ridică la standardele tale?

— Cal! Cum poţi să spui aşa ceva?

— Atunci? Îţi dă prea multă bătaie de cap? Ce e? Fără să-şi dea seama, băiatul începuse să ţipe.

— Nu e vorba de aşa ceva. O iubesc pe Jenny, dar nu vreau să...

— Nu vrei să fii mama ei. Asta vrei să spui, nu-i aşa, Evan?

Auzind vocea lui Linc, Evan păli brusc. Se răsuci în loc şi-l văzu stând în cadrul uşii. Nu ştia de cât timp

era acolo.

— Asta voiai să spui, nu?

— Linc, nu e aşa cum îţi imaginezi. Eu… Ea ezită, iar Linc ridică o mână, oprind-o.

— Nu mai spune nimic, nu am nevoie de nicio explicaţie. Am ceva experienţă cu femeile care nu au instinct matern. De fapt, ar trebui să le recunosc dintr-o privire.

Vru să iasă, dar se întoarse către ea.

— Sora lui Maud a sunat puţin mai devreme. Cina s-a anulat, spuse el tăios. Starea mamei lor s-a înrăutăţit. O duc pe Maud la sora ei şi venisem să te întreb dacă nu vrei să mergi cu mine şi cu Jenny. Ce idee tâmpită!

Fără să aştepte răspunsul ei, ieşi din casă. Evan îi aruncă o privire lui Cal, care nu îndrăznea să facă nicio mişcare, apoi alergă după Linc. El se feri de atingerea ei, dar se opri.

— Ce vrei? Maud mă aşteaptă.

— Vreau să înţelegi. Nu e ceea ce crezi! O iubesc pe Jenny, ştii bine. Dar…

— Nu vreau să te ascult, o întrerupse el. Am priceput – nu o vrei pe Jenny şi nu mă vrei nici pe mine!

Doamne, ajută-mă să-l fac să înţeleagă!

— Te iubesc, Linc!

El pufni zgomotos.

— Şi o iubesc şi pe Jenny.

De data asta, Linc îşi dădu ochii peste cap.

— Dar vreau să mă iubesc pe mine însămi, continuă ea, fără să bage de seamă reacţiile lui. Relaţia asta cu tine… m-a luat pe nepregătite. Aveam anumite planuri şi…

— Şi nu vrei să le schimbi pentru mine, nu? Şi în niciun caz pentru Jenny!

O ţintui cu privirea.

— De ce ţi-e atât de frică, Evan? Din cauza a ce s-a întâmplat ieri?

— N-are nicio legătură, zise ea încet.

Recunoaşte, Evan! spuse ea în gând. Nu vrei să te temi pentru ea, să fii responsabilă pentru tot ce i se va întâmpla de acum înainte. Un copil înseamnă în egală măsură dragoste şi grijă, bucurie şi nesiguranţă, iar tu nu vrei aşa ceva!

Ea clătină din cap, alungând aceste gânduri. Nu-i era teamă, dar nu-şi pierduse complet controlul!

— Ţi-am spus de la început că nu sunt în căutarea unui soţ, a unui copil…

— Da, mi-ai spus. Credeam că te-ai răzgândit, dar se vede că n-ai vrut decât o relaţie pur fizică. Scuze!

Evan făcu un pas înapoi. Linc se apropie de ea şi o sărută apăsat, fără pic de pasiune.

— Până la urmă, ne-am întors la propunerea mea iniţială. Mai ţii minte? Poţi să-mi încălzeşti patul, dar nimic mai mult. Să ştii că eşti grozavă în pat, Evan. Poate chiar cea mai bună amantă a mea!

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— O să plec de îndată ce-mi găsesc o altă locuinţă.

— Foarte bine!

Evan rămase pe loc multă vreme după ce el plecă, plângând cu suspine. Răul fusese făcut!

*

Nu era uşor să găsească o locuinţă aproape de şcoală, mai ales după începerea cursurilor. Dar avu noroc şi găsi un apartament care urma să se elibereze peste două săptămâni. O veşnicie!

Evan îşi lăsă geanta în casă şi se îndreptă spre plajă. Nu-l mai văzuse pe Linc de patru zile. Îi era dor de el, aşa cum îi era şi de Jenny. Era sigură că el nu-i permitea fetiţei să vină s-o vadă. Pentru că Maud era plecată la sora ei, nu avea pe nimeni cu care să vorbească.

Pe Cal abia îl mai vedea de când începuse cursurile, pentru că făcea tot posibilul s-o evite şi-şi petrecea mare parte din timpul liber cu Linc şi Jenny.

Fuseseră cele mai îngrozitoare patru zile din viaţa ei!

Intră în casă exact atunci când începu să sune telefonul. Era Linc.

— Cal e acasă?

— Nu, e la şcoală.

— Fir-ar să fie! Se întoarce repede?

— Nu mi-a spus, s-ar putea să întârzie.

— Fir-ar să fie! repetă el.

Oftă prelung.

— Evan…

— Da?

Îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, dar nu ştia de ce.

— Nu voiam să apelez la tine, dar n-am altă soluţie. Am sunat-o şi pe Caressa, dar e plecată din oraş. Speram să fie Cal acasă şi să… Poţi să ai grijă de Jenny câteva ore? Trebuie să ajung urgent la şantier, proprietarul hotelului m-a anunţat că vine aici, dar că trebuie să plece mâine dimineaţă. Crede-mă că nu ţi-aş cere asta dacă aş avea altă soluţie.

— Când vrei să vin?

— În douăzeci de minute e bine?

— Am să fiu acolo.

Evan închise şi zâmbi. Avea să-l vadă pe Linc! Era fericită, speriată, încântată şi tristă în acelaşi timp.

Voia să-l vadă, dar îi era teamă de privirea lui rece şi dură.

Capitolul 12

Douăzeci de minute mai târziu, Evan bătea la uşa lui.

— Jenny! strigă el când îi deschise. A venit Evan.

Jenny sări din faţa televizorului şi alergă către ea, urmată de Cooper.

— Te simţi bine? Tata mi-a zis că ai fost bolnavă şi că n-am voie să vin să te văd.

Evan se uită la Linc şi apoi iar la fetiţă.

— Acum mă simt bine, Jenny. Poţi să vii…

— Să ştii că a mâncat, interveni Linc. Şi i-am făcut şi baie, ca să n-ai prea multe responsabilităţi!

— La ce oră te întorci? întrebă ea, făcându-se că nu aude remarca lui.

— Nu-ţi face griji, n-o să răpesc prea mult din preţiosul tău timp.

Evan îi înfruntă privirea.

— Lasă sarcasmul, Linc. Abia aştept să stau cu Jenny.

O mângâie pe frunte pe Jenny şi i se păru fierbinte.

— Din partea mea, poţi să te întorci mâine dimineaţă.

Se aplecă spre Jenny şi îi puse mâna pe frunte. Într-adevăr era fierbinte.

— Te simţi bine, scumpa mea?

Fetiţa îi îndepărtă mâna.

— Vrei să vezi ce face Cooper? L-am învăţat să

stea în două picioare. Uite!

Jenny se bătu pe piept, iar căţelul puse labele din faţă pe umerii ei. O linse pe faţă, iar micuţa izbucni în râs.

— Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi la Bedford, spuse Linc.

Îi aruncă o privire scurtă şi ieşi din cameră.

*

La ora zece, când Linc se pregătea să plece, un funcţionar al hotelului se apropie de el.

— Domnul Stewart?

— Da.

— Am un mesaj din partea doamnei North. Vă aşteaptă la Spitalul Municipal. A spus să nu vă îngrijoraţi, dar a dus-o pe fiica dumneavoastră acolo.

Linc o rupse la fugă.

*

O găsi pe Evangaline în sala de aşteptare. Îngrijorarea i se citea pe faţă.

— Linc! Ce mult mă bucur că ai venit! Am adus-o pe Jenny aici în urmă cu o jumătate de oră. Nu ştiam ce să fac…

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. După ce ai plecat, i-a crescut febra şi a spus că o doare capul. Când a început să verse, m-am speriat şi am hotărât să venim aici.

— Ai făcut foarte bine. Unde e? Unde e doctorul?

— O consultă. A spus că s-ar putea să fie… meningită.

— Tu ce crezi? întrebă Linc, îngândurat.

— Nu s-a plâns de dureri în gât. Cred că ăsta e un semn bun. Şi chiar dacă e meningită, e într-un stadiu incipient. O să fie bine, ai să vezi! Tu te simţi bine?

Îi atinse braţul, dar el nu-i dădu atenţie. Evan insistă, îl mângâie pe obraz şi se lipi de el. Linc o luă în braţe şi-şi îngropă faţa în părul ei mătăsos.

— Vine doctorul, îi spuse ea, eliberându-se din îmbrăţişare.

— Nu vă faceţi griji, le zâmbi medicul. E doar o răceală. Temperatura a început să scadă, dar vreau să rămână aici peste noapte, ca o măsură de prevedere.

Evan răsuflă uşurată.

— Unde e? Pot s-o văd? întrebă Linc.

— Pe aici, o luă înainte doctorul.

Linc porni pe coridor, dar se opri şi se întoarse către ea.

— Vii, Evan?

Întinse mâna spre ea, invitând-o să se apropie. Evan făcu un pas către el.

— Nu, renunţă ea. Mai bine te aştept aici.

Privirea lui deveni de gheaţă.

— Normal!

Dac-ai şti când te mult mi-aş dori să merg la Jenny! zise ea în gând. Te rog, Linc, nu mă urî!

Evan se întoarse în sala de aşteptare şi se aşeză pe un scaun. Simţea că o doare tot corpul. Îi era dor de Linc, faptul că era departe de el îi provoca durere fizică. Iar gândul că fetiţa ar fi putut fi bolnavă…

Totul era atât de încurcat!

— Hai să mergem, îi spuse Linc care apăru brusc lângă ea. O vor muta pe Jenny în salon. Te duc acasă şi apoi mă întorc.

— Rămâi aici peste noapte?

— Sigur că da.

Ar fi vrut să-i spună noapte bună, s-o vadă măcar câteva clipe. Ştia că ar fi trebuit să plece de acolo cât mai repede, dar nu putea.

— Rămân şi eu.

Linc o privi uimit.

— Nu-i nevoie, îi spuse el rece.

— Nici n-am zis că ar fi nevoie.

— Nu cred că…

— Rămân şi eu, Linc. Nu mă răzgândesc.

Se răsuci pe călcâie şi se duse către salonul unde urma să fie adusă Jenny. Linc zâmbi uşor, parcă nevenindu-i să creadă, şi o urmă.

*

A doua zi dimineaţa, Linc şi Evan o aduseră pe Jenny acasă. Ca la orice copil, recuperarea era foarte rapidă, astfel încât micuţa sări din maşină direct în braţele lui Maud. Când o văzu, Cooper începu să latre şi să sară în jurul ei. Evan vru să coboare din maşină, dar Linc o prinse de mână.

— Maud, o să lipsim puţin, bine?

Maud dădu din cap fără să răspundă, cu fetiţa în braţe.

— Unde mergem? întrebă Evan după câteva minute.

— Nicăieri. Mergem, pur şi simplu.

Se uită la el, dar nu citi nimic pe chipul lui.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să merg acasă.

— Nu, nu vrei asta.

— Nu vreau? repetă ea. Bine… atunci ce vreau?

Fără niciun cuvânt, Linc trase pe dreapta şi opri motorul.

— Asta vrei şi – la naiba – asta vreau şi eu!

Sărutul care urmă păru nesfârşit. Ea se topi în braţele lui.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea când îşi recăpătă respiraţia.

— De ce nu?!

— Nu-i de ajuns, Linc. El ezită.

— Te doresc, Evan. În orice condiţii! Accept orice vrei tu! Evan nu-şi găsea cuvintele.

— Şi ai avut dreptate, căsătoria era o idee foarte proastă!

— Da?!

El ridică din umeri.

— De ce să complicăm lucrurile? Serios, ai avut dreptate.

— Da, murmură ea.

Evan nu ştia exact ce simţea. Era uşurată, fericită, dar… şi uşor dezamăgită. Oare îl voia pe Linc în aceste condiţii? Fără obligaţii, fără Jenny?

Linc îi prinse faţa între palme.

— Vreau să fac dragoste cu tine, iubito. N-am simţit pentru nimeni ce simt pentru tine şi nu vreau să te pierd.

Evan îl atinse, fără să aibă în minte altceva decât dorinţa, pasiunea, dragostea care-i umplea sufletul.

*

Drumul către casă fu parcurs în linişte. Evan asculta zgomotul ploii şi se gândea că, din nou, îşi încălcase propriile reguli. Într-o maşină! Nu mai avea nicio speranţă! Se uită către Linc şi-şi dădu seama că nu se va putea vindeca niciodată de „boala Lincoln Stewart”.

— Evan! Cobori?

Ea tresări. Ajunseseră acasă la Linc, dar ea nu observase. Ieşi din maşină, confuză. Nu ştia ce să facă – Cal era supărat pe ea, Linc îşi retrăsese cererea în căsătorie, iar Jenny o întrebase noaptea trecută dacă voia să fie mămica ei. Ce încurcătură!

— Nu intru, se opri ea brusc. Trebuie să mă pregătesc şi să plec la serviciu.

— Avem de vorbit, Evan, o luă el de braţ.

— Nu!

— Nu? Pur şi simplu, nu?

— Pur şi simplu. Nu vreau să vorbim, pentru că încă nu ştiu ce să-ţi spun. Nu sunt în stare să port o conversaţie raţională sau să-mi asum un angajament…

— Ţi-ai luat deja un angajament, dar nu-ţi dai seama, zâmbi el.

Evan îl privi, nelămurită.

— Dacă vorbeşti de ce s-a întâmplat în maşină… Acolo a fost doar…

— Doar sex?

El zâmbi larg, iar Evan nu se putu abţine. Zâmbi şi ea, deşi încerca să ascundă acest lucru.

— Bine, Evan, acceptă el. Fără întrebări!

O mângâie pe păr.

— Dar ar trebui să intri, să te aranjezi puţin înainte să te vadă Cal. Băieţii de şaisprezece ani înţeleg foarte multe!

Evan roşi.

— Mulţumesc.

Intră în casă şi se duse direct în baie. Când ieşi, Linc o aştepta cu două căni de cafea în mână. Îi întinse una, zâmbindu-i.

— Nu înţeleg, zise ea, acceptând cana. Acum câteva zile, abia aşteptai să scapi de mine. Nu s-a schimbat nimic.

— Eu am decis că s-a schimbat.

— A! Ai decis tu…

El ridică din umeri.

— Unul dintre noi trebuia să ia frâiele acestei relaţii. Dacă ar fi fost după tine, ţi-ai fi băgat capul în cărţi şi ai fi lăsat-o să moară!

Evan ridică privirea către el.

— Nu pot să fiu mama lui Jenny. Ar trebui să cauţi o femeie care să poată face asta!

— O să găsesc, răspunse el, serios. Pentru moment, însă, vreau să-mi găsesc o iubită. Te interesează?

Ea făcu ochii mari.

— Uite, hai să fim sinceri şi să recunoaştem că amândoi ne-am îndrăgostit. Poate că eu m-am grăbit şi ţi-am cerut prea multe, prea repede. Am greşit!

— Dar nu poţi să-ţi retragi cererea în căsătorie, spuse ea, uimită.

— Tocmai am făcut-o!

Luă o gură de cafea.

— Ar trebui să pleci, Evan, cred că eşti foarte obosită. Te conduc.

Îi luă cana din mână şi o prinse de braţ, îndreptându-se alături de ea către uşă.

Lui Evan nu-i venea să creadă. Cine era bărbatul de lângă ea? Sigur nu era Linc! Linc era bărbatul acela supărat, sarcastic, arogant care o întâmpinase aseară. Acesta era un străin care voia s-o cucerească folosind cuvinte bine alese şi sărutări fierbinţi.

Cal nu era acasă, iar Evan bănui că plecase deja la cursuri.

Linc sprijini umbrela de perete şi o învălui într-o îmbrăţişare caldă.

— Linc, cred că…

— Taci, iubito, îi ceru el, sărutând-o pe gât.

O privi în ochi şi o sărută prelung. Mâinile lui îi cercetau trupul înfierbântat.

— N-o să te las să pleci, îi promise Linc.

Doamne, mă rog să n-o faci! răspunse ea în gând.

*

În acea zi, Evan nu se putu gândi decât la ce se întâmplase între ei în ultimele douăzeci şi patru de ore. Oare devenise amanta lui? Nu! refuză ea ideea. Doar o ceruse în căsătorie! Da, dar se răzgândise.

— Mamă?

Cal intră în bucătărie.

— Cum se simte Jenny?

— E bine. Când m-am întors de la serviciu, am sunat la ei şi Linc mi-a zis că încerca să-l îmbrace pe Cooper cu unul din puloverele ei. De fapt, chiar voiam să mă duc s-o văd. Mergem împreună?

— Da, dar aşteaptă puţin. Am ceva pentru ea.

Căută în rucsac şi scoase o carte de colorat şi nişte creioane. Păru stânjenit când o văzu pe Evan zâmbind.

— Tu întotdeauna îmi luai cărţi de colorat când eram bolnav, încercă el să explice. Crezi că o să-i placă?

— Lui Jenny îi place orice vine de la tine, râse ea.

Privirea ei deveni serioasă.

— Mai eşti supărat pe mine?

— Îmi pare rău, mamă. Nu vreau să stau singur aici. Dacă tu pleci, vin cu tine.

Ea zâmbi, fericită.

— Mulţumesc, dragule. Nici nu ştii ce mult înseamnă pentru mine să te aud spunând asta. Şi mie

îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Ştiu cât de mult îţi place să locuieşti aici, ca şi mie, de altfel.

— Atunci? De ce nu... Nu, n-ar trebui să te întreb asta.

— Hai s-o vedem pe Jenny, bine? schimbă ea subiectul. Pe urmă poate mergem la o pizza.

— Ţie nu-ţi place pizza, îi reaminti Cal.

— Vreau să te mituiesc şi să-mi povesteşti totul despre prima ta săptămână de şcoală.

— S-a făcut.

Întrebarea lui Cal nu-i ieşea din minte. De ce nu...?

Capitolul 13

Peste o jumătate de oră, când Linc se întoarse acasă, găsi camera fetiţei plină. Jenny, Cal şi Evan stăteau pe jos, colorând.

— Trebuia să fii în pat la ora asta, Jennifer Mae Stewart, zise el, încercând să pară autoritar.

— Mă simt mai bine, declară micuţa, fără să-şi ia ochii de la desenul ei.

— Ce mai dădacă! o tachină el pe Evan.

— Chiar se simte bine, îl asigură ea. Nu mai are febră deloc. Poate că am exagerat aseară şi n-ar fi trebuit s-o duc la spital.

— Ba nu, ai procedat foarte bine. Ai fost îngrijorată pentru că îţi pasă de ea.

Vedea foarte clar că Evan nu se simţea în largul ei, dar gândul acesta îi făcea, într-un fel, plăcere.

— Tati, uite ce mi-a adus Cal. O carte de colorat! Nu vrei să colorezi şi tu? Hai, tati!

Jenny îi întinse un creion.

— Uite, aici a colorat Evan. Nu vrei să faci tu mai departe?

— Ba da, te-ai gândit foarte bine.

— Mă duc să văd ce face Maud, hotărî Evan.

În urma ei, Cal izbucni în râs.

*

— Dar nu se poate! Trebuie să rămâneţi la masă, îi spuse Maud când ea şi Cal se pregăteau de plecare.

— Mulţumesc, dar i-am promis lui Cal că ieşim la o pizza.

— Nu-i nimic, mamă, mergem mâine. Sunt gata să renunţ la pizza pentru bunătăţile pe care le găteşte Maud. Şi oricum, în seara asta voiam să mă duc la Mike, aşa că o să câştig timp.

— Deci s-a rezolvat!

Evan se uită neliniştită spre scări. Nu ştia cum o să reacţioneze Linc când o să afle că vor rămâne la masă.

— Evan şi Cal stau la masă, anunţă Maud când Linc coborî scările cu Jenny în braţe.

— Foarte bine. După masă, o să stăm de vorbă, îi făcu el cu ochiul lui Evan.

Tipic pentru Linc! Nu era o rugăminte, ci mai mult un ordin. Cal şi Maud observară gestul lui Linc şi schimbară o privire complice.

— Îl iubeşti pe tăticul meu? întrebă brusc Jenny.

În cameră se făcu linişte, iar toate privirile se aţintiră asupra ei. Jenny şi Linc zâmbeau cu un aer nevinovat. Tată şi fiică! se gândi Evan. Incredibili, incorigibili, imprevizibili… dar nu-şi putea imagina viaţa fără ei. Atunci, în acea clipă, hotărî că visele ei mai puteau aştepta.

— Da, Jenny. Îl iubesc pe tatăl tău.

— Şi pe mine?

— Da, draga mea. Şi pe tine!

— Atunci, Cal poate să fie fratele meu? vru ea să ştie.

Evan se uită către Linc.

— Nu ştiu, scumpo. Asta depinde de tatăl tău.

Un zâmbet îi apăru pe buze când văzu expresia lui. Era clar că Linc nu se aşteptase la un asemenea răspuns din partea ei. Privirile se mutară asupra lui.

— Maud, vrei să ai grijă de Jenny câteva minute? întrebă el fără s-o scape din ochi pe Evan. Am ceva de vorbit cu doamna asta încăpăţânată.

Linc o luă de mână şi o trase după el în bibliotecă. Niciunul nu văzuse zâmbetele pline de mulţumire ale lui Maud şi Cal.

— Mai spune o dată, îi ceru el după ce închise uşa.

— Mai întâi dă-mi înapoi ceea ce mi-ai luat, domnule Lincoln Stewart. N-am de gând să fiu amanta stăpânului casei.

El o privi o clipă fără să înţeleagă, apoi izbucni în râs.

— Să stabilim nişte condiţii!

— Condiţii? repetă ea.

— Da, condiţii. Oi fi eu greu de cap, dar am înţeles că ideea unei căsătorii te sperie. Vreau să ştiu de ce.

Evan ezită, pentru că nu ştia cum să-i explice.

— Nu e vorba nici de tine, nici de Jenny. Acum ştiu – eu sunt problema. În toţi anii în care l-am crescut pe Cal am avut un vis. Poate că de aceea am putut să fac faţă tuturor greutăţilor. În după-amiaza când Jenny s-a rătăcit…

Îl privi în ochi.

— Ai dreptate, mi-a fost teamă. Mai mult de atât, am fost îngrozită. Am vrut să fug de grijile, de responsabilităţile pe care le presupune un copil. Nu credeam… nu credeam că mai pot face asta. Dar acum nu mai contează!

— Nu eşti singură, iubito. Acum nu mai eşti singură. Mă ai pe mine, pe Maud, pe Cal. N-o să mai fii nevoită să te ocupi de toate. Suntem o familie!

Îi zâmbi, încercând s-o liniştească.

— Vrei să mergi la şcoală, să călătoreşti?

N-o să se întâmple niciodată, îşi zise ea în gând.

— Toată viaţa mi-am dorit să urmez o facultate. Am avut numai note de zece înainte să… Mă rog, e mult de atunci.

Îi puse mâna pe obraz.

— Te iubesc, Linc. Atât de mult, încât nu mai pot să-mi imaginez viaţa fără tine şi fără Jenny.

Linc închise ochii pentru o secundă. Ce prost fusese! Soluţia era la îndemâna lor!

— Şi eu te iubesc.

Sărutul lui pecetlui declaraţiile.

— Deci o să renunţi la serviciu? întrebă el.

— Da, răspunse ea, lipindu-se de pieptul lui.

— Şi ce-o să faci? O să stai pe capul meu toată ziua?

Ea se depărta puţin şi-l privi în ochi.

— O să am grijă de Jenny, bineînţeles.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Dar asta voiai!

— Nu, zise el, serios. Ceea ce vreau e să-ţi împlineşti visele. Du-te la facultate! Semestrul abia a început, sunt sigur că te poţi înscrie. Cal o să fie încântat!

Ea făcu ochii mari.

— Şi Jenny? Cum rămâne cu ea?

— De săptămâna viitoare va merge la grădiniţă. Şi, oricum, Maud va fi în continuare cu noi.

O sărută pe frunte.

— Nu mai eşti doar tu şi Cal, iubito. Suntem o familie! repetă el. O să am de lucru la hotelul de aici cam un an. Apoi, nu-ţi promit, dar s-ar putea să ne mutăm în Anglia. Ţi-ar plăcea să studiezi la Oxford sau Cambridge? Dar numai dacă o să ai note bune!

Inima lui Evan bătea nebuneşte.

— Linc, vorbeşti serios? Eşti sigur, sigur, sigur de ce spui?

— Sunt sigur, dragostea mea.

O sărută pe frunte, pe pleoape, pe buze.

— Căsătoreşte-te cu mine.

Nu era o întrebare, ci o hotărâre deja luată.

— Să înţeleg că este o cerere în căsătorie?

— Da, cea pe care mi-am retras-o, râse el. Am vrut să vezi ce pierzi dacă refuzi.

— Şi acum?

— Evan! Răspunde-mi!

Fu rândul ei să zâmbească.

— Da, dragul meu. Şi n-o să-mi iau cuvântul înapoi niciodată!

— Niciodată!

Sfârşit

De aceeaşi autoare în colecţia „ROMANTIC” a mai apărut:

UN BĂRBAT NUMIT BLUE – ar. 375

Simone Doucet avea de susţinut o imagine – pe a mamei sale. În fond, de la mama ei moştenise Simone imperiul corporatist, elanul şi ambiţia, precum

şi neîncrederea în bărbaţi. Era pregătită pentru cele mai mari provocări ale vieţii. Cu o excepţie: provocarea de acum era un bărbat cu ochi albaştri, bine clădit şi absolut irezistibil…

Când expertul financiar Thomas Blundell a fost angajat să controleze holdingurile Simonei în Europa, nicio clipă n-a visat că tânăra femeie de afaceri avea un asemenea tezaur de calităţi personale. Dar cum s-o convingă pe acea patroană ocupată tot timpul, să investească şi puţină plăcere colaterală în deplasarea lor?